

Trần Thị Bảo Châu
Ấm mãi lòng ta

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Trần Thị Bảo Châu

Ấm mãi lòng ta

Chương 1

Vừa bước vào nhà, Bích Chiêu đã bắt gặp gương mặt đăm chiêu suy nghĩ của bà Chinh . Đang hát líu lo một bài nhạc thời thịnh hành, Chiêu vộitắt đài và hỏi:

- Mẹ làm sao vậy ?

Bà Chinh lắc đầu, Bích Chiêu không bỏ tạt tò mò:

- Mẹ lại thói lộn tiền cho khách à ?

Bà Chinh gất gỏng:

- Không có . Con đừng hỏi nữa .

Le lười, Bích Chiêu nhón chân thật nhẹ về phòng mình . Mẹ cô mưa nắng bất thường, phải biết lựa lúc, lựa lời mà trò chuyện, nếu không lắm khi quan tâm chăm sóc bà trật thời cơ, cô bị mắng như chơi .

Nhưng hôm nay tại sao mẹ lại “mưa nắng” nhỉ ? Muốn biết, chắc phải hỏi dì Lài thôi .

Thấy cái balô bằng da xinh xắn lên bàn, Chiêu xuống bếp . Mở tủ lạnh cô khui một hộp sữa tươi và quan sát .

Dì Lài cũng cóvấn đề rồi . Thường ngày gặp mặt Chiêu dì không nói cũng chỉ ít phải nhìn một cái rồi mới tiếp tục công việc bếp núc . Nhưng hôm nay tịnh không . Dì Lài lằm lì rửa rau mặc cho vòi nước chảy tràn ra ngoài mà chẳng buồn tắt .

Hút cho hết hộp sữa tươi, Bích Chiêu liếm môi vàtung một câu thật độc để đánh độngđối phương .

- Nhà này bị ma ám cả rồi .

Câu nói của Chiêu quả là có tác dụng lớn . Bà Lài quay phắt

người lại, mắt đỏ dác, mặt tái xanh:

- Concon nói cái gì hả Chiêu ?

Cô cười toe toét:

- Con đùa mà . Sao dè sợ dữ vậy ?

Bà Lại thở hắt ra và cầu nhàu:

- ĐùađùaKhông được đụng tới ma quỷ đấy . Họ nhà con toàn những người chết bất đắc kỳ tử . Nhắc tới họ là bị quở ngay .

Hồi xưa bà nội con phải Bích Chiêu nhíp tay lên bàn:

- Bà nội con phải bỏ xứ trốn đi vì sợ bị chết trùng chứ gì ? Xời ời!

Con đã nghe câu chuyện hoang đường này ước tỷ lần rồi . Dì đừng nhát nữa, con hông phải trẻ ba tuổi đâu . Nhưng sao mẹ con có vẻ bồn chồn, lo lắng quá vậy ?

Bà Lại nhếch mép:

- Thì đúng như con đã nói, bị ma ám .

Chiêu khúc khích:

- Dì nhắc chứ không phải con nha .

Bà Lại hạ giọng thật thấp:

- Tao nói thật . Lần này có chuyện lớn rồi .

Bích Chiêu chưa kịp hỏi thêm câu nào thì cánh cửa sổ bị gió thổi mạnh đập vào tường đánh rầm làm cô giật thót người, còn bà Lại thì ré lên:

- Trời phật thánh thần ơi! Mưa trút như thác đổ, Bích Chiêu dù không muốn cũng phải chạy tới đóng cửa sổ lại .

Bà Lại thì thào bằng giọng đứt quãng:

- Dì đã nói mà . Đúng là có chuyện .

Bích Chiêu không chịu nổi kiểu lấp lửng của bà Lại, cô nhăn nhó:

- Mà chuyện gì mới được . Dì úp mở hoài, con khó chịu quá .

Bà Lại thấp giọng đến mức như xì xào:

- Có người vào tìm ba con . Họ rủ nhau đi đâu từ sáng tới giờ vẫn

chưa về, bởi vậy mẹ con cứ nhấp nhồm như ngồi trên đống lửa .

Chiêu ngạc nhiên hỏi một lèo:

- Họ là ai ? Tìm ba con chi vậy ?

Bà Lài cuống lên:

- Nhỏ mồm một chút .

Bích Chiêu thần nhiên:

- Mưa ào ào thế này, mẹ có nghe đâu mà dè lo . Dè nói đi . Ai rủ ba con đi nhậu vậy ?

Bà Lài kêu lên:

- Không phải đi nhậu . Ông ta rủ ba con về xứ .

Bích Chiêu lặp lại:

- Về xứ à ? Chuyện này lạ đó .

- Bởi vậy mới nói . Có lẽ sợ mẹ con ý kiến ra, ý kiến vô nên ông ta mới kéo ba con đi nơi khác để bàn tính chuyện về quê .

- Nhưng ông ta là ai ?

- Bác sĩ Kiên, một người cùng quê nhưng chả thân thiết gì, nếu không muốn nói là xưa kia hai họ đã từng có mâu thuẫn với nhau .

- Vậy ông ta là người xấu hay tốt ?

Bà Lài lúng túng:

- Làm sao dè biết được . Chuyện đáng lo là gia đình con từ lâu không còn liên quan tới ngoài đó . Ba con muốn chết mới trở về nơi bà nội con đã bỏ ma đi . Muốn chết thật đấy .

Bích Chiêu thẳng thốt:

- Trời ơi! Sao dè lại nói thế ?

- Vì đó là sự thật .

Chiêu rùng mình nhìn lẫn chớp xanh ngoằn ngoèo trên trời và bịt tai lại . Cô rất sợ sấm sét . Vậy mà phải chịu đựng nó trong buổi tối chạng vạng này, cùng những lời bí ẩn của dì Lài . Bích Chiêu biết rất ít về quê hương, xứ sở . Hầu như cô và anh Toàn không

bao giờ nghe ba nhắc đến họ hàng . Nếu có là do dì Lài, người bà con duy nhất kể lại bằng giọng điệu nhuộm màu mê tín, để rồi sau đó dì bắt Chiêu hứa không được nói lại với ba mẹ những gì đã nghe . Với cô, những người họ hàng tồn tại, nó mơ hồ như trong cổ tích . Ấy vậy mà hôm nay cô lại muốn về thăm họ, dù như thế rất nguy hiểm .

Bà Lài bỗng đuổi một cách vô lý:

- Về phòng ngủ đi .
- Mới giờ này đã ngủ . Con muốn ăn cơm .
- Con gái con đứa lớn tướng mà xấu tính . Chờ ba con về đã chứ - Bà Lài trợn mắt .

Chiêu chưa kịp phản ứng, đã nghe giọng mẹ đầy mệt mỏi:

- Cứ cho nó ăn trước đi chị Lài . Biết chừng nào ông ấy mới về .

Rồi bà buột miệng:

- Sao tôi lo quá .

Ngoài trời, chớp xanh lóe sáng vạch đôi khung cửa, rồi đèn đóm tắt phụt . Bích Chiêu chột hốt hoảng . Linh tính bảo với cô, đúng là sắp có đại họa gì đó ập xuống gia đình này .

Ngôi nhà chìm trong bóng tối vì bị mất điện . Ba người phụ nữ với ba tâm trạng khác nhau, nhưng lại cùng một nỗi sợ vô hình nào đó đang co cụm lại giữa tiếng mưa như thác đổ .

Bích Chiêu nhìn đồng hồ, nhìn trời rồi rò ga, chiếc Dream vọt nhanh như muốn chạy đua với cơn mưa sắp ập tới .

Lại mưa . Áp thấp nhiệt đới hết đợt này đến đợt khác khiến thành phố cả nửa tháng nay như ảm mốc, mục rữa vì mưa . Mưa làm không khí gia đình Chiêu đã ảm đạm lại thêm phần thê lương, khó chịu .

Ba cô về xứ hơn ba ngày rồi và không có tin tức gì hết . Điều này khiến mẹ cô muốn điên vì lo lắng . Bà cau có bực dọc với con rồi

trách mócrửa xả chồng đi xa không biết điện thoại vềmột tiếng .

Nghĩ lại Bích Chiêu cũng thấy lạ . Ba cô là người cẩn thận, đi đâu ông cũng điện thoại về cho vợ con, nhưng lần này thì không . Ông chỉ gọi một cuộc duy nhất ở bưu điện huyện bảo là đã tới nơi .

Nhưng nơi đó vẫn chưa phải là điểm dừng chân, vì nghe đâu ngôi nhà của tổ tiên Bích Chiêu còn phải đi sâu vào xa nữa .

Chẳng lẽ chỗ đó không có điện thoại ? Chiêu tưởng tượng tới một nơi thâm sơn cùng cốc, khỉ ho cò gáy và thấy bà nội cô đứng khi đã dắt dìu con vào Sài Gòn lập nghiệp . Nếu không, đâu có Bích Chiêu trên đời này .

Đang tức cười về mình, Chiêu chợt lạc tay lái vì một chiếc xe cùng chiều ép để vượt qua mặt, cô loạng choạng khi gọng kính chiếu hậu bị móc vào một chiếc Citi ở phía sau vừa trờ tới . Chiếc xe này lôi cô đi một đoạn trước khi hát chiếc Dream và cô lăn kèn ra đường .

Lúc Bích Chiêu chưa kịp hoàn hồn để ngồi dậy thì đã có ba bốn thanh niên tốt bụng vây quanh lấy cô, người dựng xe lên, kẻ đỡ Chiêu và hỏi thăm rối rít, khiến cô chẳng biết đường nào trả lời .

Kẻ chạy chiếc Citi là một gã đầu đinh trông bặm trợn, gã đang hăm hực lôi xe của mình lên rồi ào ào sấn đến chỗ đám người vây quanh Chiêu, giọng cau có:

- Chạy xe gì kỳ vậy ?

Bích Chiêu đáp ứng:

- Tôi đâu có muốn, tại tôi bị ép chứ bộ .

Đám thanh niên bênh Chiêu ra mặt, một gã lên giọng anh chị:

- Làm gì dữ vậy huynh ? Phải biết nhường nhịn phụ nữ chứ .

Huynh đằng sau ủa tới, huynh có lỗi còn lớn tiếng hả ? Coi xe người ta hư gì sửa lại đi .

Gã đầu đinh gạt ngang:

- Sửa xe là chuyện nhỏ, vấn đề ai lỗi ai phải mới là chuyện lớn .
Tôi không phạm lỗi .

Bích Chiêu chưa kịp nói gì, đám thanh niên đã nhao nhao văng
tục:

- Mẹ! Đụng người ta rồi nói ngang hả ? Tẩn đại một trận thấy mẹ
nó đi .

Bích Chiêu hết hồn vì sự quá khích của đám người này, cô vội
đứng giữa hai bên:

- Tôi không sao . Cám ơn các anh đã quan tâm giúp đỡ .

Mưa bắt đầu rơi, đám thanh niên lên xe vọt mất tăm . Ngoài phố,
mạnh ai nấy chạy trốn mưa, chỉ còn lại Chiêu và gã đầu đinh . Cô
vội dắt xe vào hàng hiên và hốt hoảng nhận ra cái giỏ xách của
mình đã không cánh mà bay .

Chiêu thẳng thốt:

- Trời ơi! Mất giỏ xách rồi .

Quay sang gã đầu đinh đang lúc ga! Định phóng xe đi, Bích Chiêu
ré lên:

- A*n cấp! Giật giỏ . Bớ người ta Thấy Chiêu vừa la vừa chỉ
mình, gã đầu đinh nghếch mặt ra và vọt xe vào hiên:

- Em bị mất giỏ à ?

Bích Chiêu nghe giọng mình run vì giận:

- Đừng giả bộ nữa . Máy người là một bọn cùng dàn cảnh để ăn
cấp .

Quanh cô chẳng có ai ngoài mưa xối xả, Bích Chiêu chụp đại tay
gã đầu đinh, mồm la inh ỏi:

- A*n cấp! Mặc cho Chiêu hét, người qua đường chả ai nghe vì
mưa quá lớn, ai cũng lo chạy nhanh về nhà, chứ không đủ lòng
trắc ẩn như đồng bọn với gã này lúc nãy .

Bầu thật chặt như sợ gã biến mất, Bích Chiêu quỳnh lên vì không ai giúp mình, thay vì la cầu cứu, cô cứ ấp a ấp úng .

Đang lúc cô muốn khóc thì gã giật mạnh tay Chiêu ra, giọng đanh lại:

- Có im ngay không ? Ai ăn cắp gì của em ? Sao lại đổ cho tôi ?

Cẩn thận lời nói đấy .

Bích Chiêu líu lười:

- Tôitôi nói anh . Anh đã tạo điều kiện để bè bạn lấy giỏ của tôi

.

Mắt gã long lên thật dữ dội:

- Tôi cũng mất giỏ . Tôi nghi cô là đồng bọn với những người hời hợt . Rõ ràng họ bênh vực cô, làm khó làm dễ tôi, dù tôi không có lỗi . Cô đúng là cùng phe ăn cắp . Tôi sẽ đưa cô lên công an mới được . Vu khống là vi phạm luật pháp đó .

Bích Chiêu cứng họng vì những lời tráo trở của gã . Cô ú ớ lâu lắm mới thốt thành tiếng:

- Đồ nói láo . Đồđồ ngậm máu phun người .

Không biết nói thế nào nữa, Bích Chiêu đứng như trời trồng, mặc cho mưa tạt ướt mem từ trên xuống dưới .

Dường như nhận ra những lời mình vừa nói là quá đáng, gã dịu dàng:

- Tôi nói thế để cô em biết thế nào là cảm giác bị nghi oan . Hừ!

Có đúng còn hơn bị sỉ nhục không ? Suy cho cùng, tôi cũng là nạn nhân như cô . Tuy không bị mất gì, nhưng xe tôi bị bể bửng, quần rách đầu gối, cùi chỏ bị trầy trụa . Nếu tôi khônghy sinh như vậy chắc cô không lác mắt cũng u đầu, sút trán chớ chẳng còn nguyên vẹn đứng đây vu khống kẻ khác đâu .

Bích Chiêu co ro vì lạnh, nhưng mồm mép vẫn chua ngoa:

- Có quỷ mới tinmấy người . Chờ tạnh mưa, tôi sẽ đưa anh tới

công an phường . Tới lúc đó thử xem còn chối được nữa không .

Gã đầu đinh gần từng tiếng:

- Nếu là kẻ gian thật, có lẽ này giờ tôi thừa sức cướp luôn chiếc Dream của cô, chứ chẳng đại dột gì đứng đây nghe mắng .

Nghe hắn nói thế, Bích Chiêu giật mình . Cô đảo mắt nhìn quanh và nhận ra lời hắn nói có lý . Khúc đường này vắng, trời lại mưa to, nếu hắn là dân bất hảo, chắc côtiêu tùng rồi . Dầu biết mình bộp chộp, nhưng Bích Chiêu vốn tự cao, đời nào cô hạ mình nói tiếng xin lỗi . Ngược lại cô còn vênh mặt lên:

- Tôi thách anh đó . Dám không ?

Gã khoanh tay, ngạo nghễ:

- Xe, tôi chả thèm đụng vào, vì tôi là người lương thiện . Nhưng cô thì coi chừng . Tôi không ngại dạy dỗ những cô nàng bộp chộp như cô em đâu .

Vừa nói, gã vừa lừ lừ mắt bước tới, khiến Bích Chiêu phải thụt lùi tận sát vách tường, hai tay nắm chặt ở thế thủ .

Thái độ của cô chắc trông chẳng giống ai, nên mặt đang lạnh lùng sương gió, gã đầu đinh bỗng nhếch môi cười, giọng cời mở hơn:

- Túi xách ấy có nhiều vật giá trị gì không ?

Bích Chiêu nhát gừng:

- Một ít tiền, giấy tờ tùy thân và sách vở, với tôi tất cả thứ đó đều có giá trị .

- Em phải khai báo với công an, nếu không phiền phức về sau .

- Phiền phức gì cơ chứ ?

Gã đầu đinh giải thích:

- Phòng kẻ gian sử dụng giấy tờ của em vào mục đích xấu .

Bích Chiêu giậm chân than:

- Trời ơi! Sao xui dữ vậy ?

Gã đầu đinh băng quơ:

- Đúng là xui sang cả người khác .

Đang nấu riêu vì mất của, Bích Chiêu vẫn không bỏ qua khi nghe hấn lẩm bẩm, cô hầm hừ:

- Anh nói gì chứ ?

Xoa cái cằm nhẵn nhụi, gã thản nhiên:

- Tôi đang tự hỏi sao có những người thích gây sự đến thế .

Bích Chiêu nuốt nghẹn xuống . Hừ! Cô đang bực bội, lo lắng về chuyện mới xảy đến với mình, nên thíchgây lộn là đương nhiên . Lẽ ra gã phải thông cảm, đằng này lại xách mé, đúng làbất lịch sự với phụ nữ . Nhưng dư hơi sức gì đi tức người dưng . Bích Chiêu khoanh tay vừa cho đỡ lạnh, vừa cho cóthế với gã chả biết có lương thiện không đang đứng gần .

Mưa vẫn không ngớt, Chiêu biết chắc mẹ và dì Lài mãi dài cổ ngóng mình . Từ hồi ba về xứ tới giờ, Bích Chiêu bị mẹ cấm cửa, cô chỉ được ngày hai buổi đến trường, chứ không được đi lang thang ở các nha sách, siêu thị, hàng quán như trước đây . Mẹ sợ cái gì chẳng biết, chỉ khổ thân Chiêu mất tự do .

Tiếng điện thoại títt liên tục, khiến Bích Chiêu phải tò mò muốn biết nó vang lên từ đâu .

Như để trả lời, gã đầu đinh lẩy trong túi áo ra chiếc di động nhỏ xíu và “alô” bằng cái giọng thật ư ơ không vô .

Bích Chiêu quay lưng về phía hấn . Cô không thèm nghe song vẫn nhận thấy hấn đang chuyển tông thật ngọt . Chắc nhận được của người đẹp .

Tự nhiên, Bích Chiêu bấu môi khi giọng hấn thật ảm vang lên:

- Anh đang trú mưa bên hiên nhà người ta chứ không ngồi quán như em tưởng tượng đâu . Dĩ nhiên là rất lạnh và cô đơn rồi .

Nhưng nhớ tới em, anh thấy ấm lòng .

Hừ! Đúng là xạo sự . Nỗi ác cảm trong Bích Chiêu mỗi lúc một lớn

hơn, cô lại bấu môi lần nữa khi nghe hắn cười giòn tan:

- Thôi nhé . Anh không đứng một mình nên khi khác sẽ nói tiếp .

Bích Chiêu cảm lắm . Tên trời đánh này cho rằng cô nghe lén đây mà . Xi! Ai mà thèm .

Giọng gã vang lên cắt ngang những suy nghĩ hắc ám của Chiêu về gã:

- Em có cần gọi điện về nhà cho ba mẹ an tâm không ? Tôi sẵn sàng nhấc số hộ .

Bích Chiêu cắn môi, tự gã gợi ý chứ đâu phải cô hạ mình xin xỏ .

Vậy sao lại không nhỉ ?

Cô đọc số điện thoại ở nhà và đón lấy cái di động trong bàn tay có những ngón dài nghệ sĩ của gã .

Giọng mẹ cô hốt hoảng:

- Con ở đâu, sao không chịu về ?

- Con đang trú mưa .

- Trời ơi! Mẹ lo muốn chết . Bà xảy ra chuyện rồi Chiêu thẳng thốt:

- Chuyện gì ?

- Bệnh rất nặng, hiện nằm mê man ở ngoài ấy . Người ta mới điện vào báo tin . Con về ngay khi tạnh mưa, chớ đừng đi lung tung .

- Vâng . Con ngừng vì đang gọi nhờ điện thoại của người ta .

Đưa điện thoại cho hắn, Bích Chiêu ngập ngừng:

- Cảm ơn .

Rồi Chiêu chìm trong ba mớ lộn xộn ở nhà, mẹ đã ngăn không cho ba về . Bà tin vào lời nguyên nào đó vì nó bà nội Chiêu phải bỏ xứ ra đi . Mẹ tin trở về quê, ba sẽ gặp tai họa . Xem ra niềm tin vô căn cứ của mẹ lại đúng rồi .

Ba cô rất khỏe, quanh năm suốt tháng không đụng tới một viên thuốc . Giờ lại ngã bệnh nằm mê man . Có phải vì trái gió lùa nước không ? Hay vì cái lời nguyên chết tiệt đó ?

Chiêu vỗ trán như cổ xua nỗi ám của mê tín vừa thoáng qua, nhưng không được . Nếu cô không làm thì ba cô với một người cùng quê hiện sống ở thành phố này về cùng . Ông ta là một bác sĩ . Lẽ nào bác sĩ kể bên mà ông ta để ba bệnh nặng tới mức mê man ? Đã nặng như thế, sao không đưa về đây chữa trị ?

Trăm ngàn câu hỏi nhảy múa lung tung trong đầu Chiêu, khiến cô phải ôm lấy mặt .

Thấy Chiêu có vẻ bồn chồn, gã ra chiều quan tâm .

- Em không sao chứ ?

Chiêu lắc đầu . Chưa lúc nào như lúc này, cô mong trời tạnh mưa . Trong phút chốc, Chiêu quên hẳn chuyện xúi quẩy vừa xảy đến với mình . Tất cả suy nghĩ của cô đang hướng về ba mình . Ông nhất định bình yên, Bích Chiêu tin là thế .

Ấm mãi lòng ta

Chương 2

Bích Chiêu ngạc nhiên đến mức há hốc mồm khi thấy người khách đang ngồi trong salon với mẹ mình chính là gã đầu đình, oan gia cô đã đụng độ trong chiều mưa giông cách đây một ngày . Khác với vẻ quá bất ngờ của Bích Chiêu, gã chỉ hơi khựng lại một chút rồi thản nhiên gặt đầu chào khi nghe bà Chinh giới thiệu:

- Bích Chiêu, con gái út của bác .

Gã ngọt như đường:

- Chào em .

Bà Chinh nói tiếp:

- Anh Kha, con trai bác sĩ Kiên . Ngày mai mẹ sẽ đi với anh Kha về xứ .

Chiêu buột miệng:

- Sao mẹ không để anh Toàn đi ? Ảnh là thanh niên sức dài vai rộng Không đợi Chiêu nói hết câu, bà Chinh gặt ngang:

- Nó không thể đi được .

Chiêu kêu lên:

- Vì sao ạ ?

Bà Chinh ngập ngừng:

- Vì nó không thể đi . Mẹ không muốn anh con dính dấp vào chuyện này .

Nhìn Kha, bà bảo:

- Khuya nay, chúng ta sẽ lên đường . Cháu chuẩn bị kịp chứ ?

Kha trả lời:

- Dạ kịp . Thật ra, cháu đã chuẩn bị cách đây mấy hôm . Sau khi ba cháu đi, cháu đã muốn theo vì tò mò, nhưng cháu còn chần chờ khi không biết lý do gì ông không muốn cháu về quê .

Bà Chinh chép miệng:

- Chẳng có bố mẹ nào muốn con mình tới những chỗ như vậy .

Bác trai đây có khác gì ba cháu .

Kha tỏ vẻ cương quyết:

- Nhưng tới giờ phút này, không muốn cũng không được . Cháu nhất định phải biết những gì người lớn muốn giấu .

Bích Chiêu thấy mẹ hết sức bối rối . Cô đợi Kha về xong là hỏi ngay:

- Anh ta muốn nói người lớn giấu chuyện gì hả mẹ ?

Bà Chinh lảng đi:

- Mẹ đâu có biết chuyện của gia đình bác Kiên .

- Con cho rằng chuyện của gia đình mình có liên quan tới họ, nên bác sĩ Kiên mới đi cùng ba .

Bà Chinh im lặng, một lát sau bà ra lệnh:

- Không thắc mắc nữa . Con đi phụ dì Lài trông cửa hàng . Trẻ con đừng tò mò chuyện người lớn . Nghe chưa ?

Bích Chiêu ám ức vô cùng . Thế đấy, lúc nào ba mẹ cũng xem anh em Chiêu là trẻ con, trong khi anh Toàn đã tốt nghiệp đại học và tiếp tục học lên cao học, còn Chiêu dù không đỗ đại học, cũng đang hì hục đèn sách ở một trường cao đẳng bán công . Ba mẹ bảo bọc, gánh vác mọi chuyện nặng nhọc nên anh Hai cô đã hai lăm, hai sáu tuổi đầu nhưng với đời cứ khờ khạo như một cậu ấu còn ở bậc phổ thông .

Tướng tá to lớn, đẹp trai như anh Toàn, nhất như con gái, gặp chuyện đối đáp với người ngoài, toàn đùn đẩy cho em mình . Bởi vậy Bích Chiêu thường mang tiếng lẩn áp ăn hiếp anh trai, dù cô nhỏ hơn cả năm sáu tuổi . Lúc này Chiêu nói là nói vậy thôi, chớ đời nào mẹ để anh Toàn nghỉ học đi về xứ khỉ ho cò gáy đó . Nhưng biết Kha sẽ tháp tùng với bà, Bích Chiêu không thể an tâm khi vẫn còn nhiều điều cô chưa hiểu .

Cô hỏi:

- Tại sao mẹ phải đi cùng gã có dáng vẻ anh chị đó ? Hắn không đáng tin tưởng chút nào .

Bà Chinh nhíu mày:

- Căn cứ vào đâu mà con nói thế ?

Chiêu nói một hơi:

- Hắn là người con từng kể với mẹ trong vụ bị mất giỏ xách đó .

Hừ! Rõ ràng lúc này hắn làm mặt lạ như chưa từng gặp con, chưa từng bị con mắng .

- Vì đã từng bị con mắng nên Kha phải làm mặt lạ cho đỡ~ quê .

Mẹ lại cho rằng có bạn đồng hành như nó thì rất yên tâm .

Bích Chiêu cong môi:

- Nhưng con lại nghĩ khác . Thà mẹ đi với con Bà Chinh bật cười:

- Cho con theo khác nào mang cục nợ .

Bích Chiêu thốt lên:

- Lúc nào mẹ cũng xem thường anh em con .

Rồi cô giở giọng ôn ỉ:

- Mẹ! Cho con đi với .

Bà Chinh khoát tay:

- Không nói tới chuyện này nữa . Đi ăn cơm .

Bích Chiêu phụng phịu xuống bếp . Vừa chán nản, nhai cơm, cô vừa nghĩ tới gã đầu đinh và thấy ghét ơ là ghét . Hừ! Ước gì người được theo mẹ là cô chớ không phải Kha nhỉ .

Cô tò mò:

- Kha về ngoài đó làm gì hả mẹ ?

Bà Chinh ậm ự:

- Bác sĩ Kiên cũng biết vô âm tin, Kha ra ngoài ấy tìm ông bố .

Bích Chiêu kêu:

- Kỳ thật! Bà Chinh lừ mắt:

- Ăn đi . Lắm điều quá .

Chiêu cầm cúi với chén cơm, nhưng mới và được vài ba đũa, cô lại hỏi:

- Mẹ định đi bao lâu ?

- Chưa biết .

- Cái gã Kha ấy có đáng tin không ?

- Đáng . Mà con đừng hỏi nữa . Mẹ mệt quá .

Thất vọng vì chẳng moi được chút thông tin nào về chuyến đi sắp tới của mẹ, Bích Chiêu rút về phòng, sau khi cô nuốt cho đủ tiêu chuẩn hai chén cơm của mình .

Để dịu bớt căng thẳng, Chiêu mở nhạc . Cô chìm vào những âm thanh không lời, nhưng tràn đầy sức sống và niềm vui . Âm nhạc khiến Chiêu cảm thấy yêu đời hơn, không khí nặng nề trong ngôi nhà này dường như vơi đi rất nhiều .

Đang thả hồn trong sáng khoái, Bích Chiêu giật thót người vì tiếng la chói tai của dì Lại . Nhổm dậy, cô nhảy một lúc hai, ba bậc thang để xuống nhà . Tới bếp, cô hoảng hồn khi thấy mẹ ngồi bẹp trên sàn, mặt tái xanh, nhăn nhúm vì đau và vì một nỗi kinh sợ nào đó .

Bà Lại vừa đỡ bà Chinh vừa nói:

- Cô ráng đứng dậy xem .

Bà Chinh cắn răng:

- Không được . Đau lắm . Chắc gãy xương rồi .

Bích Chiêu và bà Lại cùng kêu trời một lúc . Bà Lại áp a áp ứng:

- Trời ơi! Đúng là họa vô đơn chí .

Rồi bà dáo dác nhìn quanh:

- Cái con mèo đen ấy ở đâu nhảy vào nhà mình vậy ? Nó đâu rồi ?

Bích Chiêu cũng nhìn quanh quẩn:

- Con mèo đen nào ?

- Dì không biết . Mẹ con đang từ trên lầu đi xuống, bỗng dưng có một con mèo đen nhảy xổ vào người làm cô ấy trật chân té nhào . Dì nhìn thấy mà cứ rợn tóc gáy .

Bích Chiêu thẳng thốt bầu lay mẹ:

- Đã tới nước này, con phải điện cho anh Hai về, đưa mẹ đi bệnh viện .

Bà Chinh cố nhấc chân lên, giọng đau đớn:

- Không được gọi nó về vào lúc này .

Nhìn cổ chân bắt đầu sưng to của mẹ, Bích Chiêu cương quyết:

- Nhưng mẹ nhất định phải vào bệnh viện .

Bà Chinh mím môi lặng thinh, trong khi đó, bà Lài nói liền miệng:

- Mèo chỉ đem niềm gỗ, sự xui xẻo tới cho người ta . Sao tự nhiên nó xuất hiện trong nhà mình chứ ? Chắc tối qua bên Tân Bình ở với thằng Toàn chứ không ở đây nữa quá . Nhớ tới cặp mắt xanh lè của nó, tôi sợ lắm .

Bích Chiêu trấn an bà:

- Nhà mình có chuột, mèo hàng xóm tự động qua bắt chó điem gỗ gì . Dì cứ suy diễn rồi la toáng lên .

Bà Lài tỏ vẻ giận:

- Hừ! Vậy chắc mẹ mày là chuột hả ? Trẻ người non dạ, không biết sợ là gì, bày đặt dạy khôn người khác .

Bà Chinh nhăn nhó:

- Làm ơn thôi đi mà .

Bích Chiêu dứt khoát:

- Con đưa mẹ đi bệnh viện .

Bà Chinh đưa tay vuốt vàng trán ướt mồ hôi:

- Mẹ đi với dì Lài .

Bích Chiêu điện thoại gọi taxi . Trong thời gian chờ xe tới, bà dặn cô đủ điều khi ở nhà một mình, khiến Chiêu tưởng như sắp có chiến tranh, hay người ngoài hành tinh đổ bộ vào thành phố .

Những lời dặn dò của mẹ cứ khiến cô rối thêm . Trước khi lên taxi, mẹ phán một câu sấm sét:

- Con chuẩn bị khuya nay thay mẹ đi với Kha .

- Nhưng mà

Bà Chinh lắc đầu:

- Chẳng còn cách nào khác đâu con .

Bích Chiêu bần thần đóng cửa lại . Đúng chẳng còn phương cách nào ngoài việc cô thay thế Toàn . Khổ một điều, mẹ muốn đặt anh Hai ra ngoài chuyện này . Bằng chứng là tới nay, Toàn vẫn tưởng ba du lịch với bạn bè, chứ không hề biết ông gặp chuyện bất ổn ngoài xứ .

Chiêu nghe dì Lài bảo anh Toàn là con cầu tự, hồi nhỏ khó nuôi cực kỳ, do đó bà nội bắt anh đeo một bông tai, giả làm con gái rồi mang cho bà vú Mười nuôi tới tận bây giờ . Hầu như anh Toàn không được ở nhà ban đêm .

Hồi còn sống, bà nội bảo vì anh Toàn quá đẹp, nên sợ bị các cụ khuất mặt bắt chết non, do đó về nhà chơi thì được chó ngủ lại thì không .

Ba mẹ răm rắp tuân lời bà nội . Tới bây giờ, dù bà đã mất nhiều năm, nhưng anh Toàn vẫn phải ở riêng với vú Mười . Bích Chiêu không hiểu nổi anh trai mình, với cô, anh giống như một người

khách thỉnh thoảng ghé thăm nhà và chẳng có chút trách nhiệm nào với những người đã sinh ra mình . Điều đó không thể trách anh Toàn được, khi chính ba mẹ đã vô tình tước bỏ trách nhiệm ấy của anh .

Bích Chiêu ngồi thừ ra trên giường, cô không biết mình phải chuẩn bị gì khi bịđiều gì bất ngờ như vậy, đã thế lại phải đi chung với Kha, một người cô không mấy tin tưởng .

Nhưng tại sao Chiêu lại ác cảm với Kha chứ ? Rõ ràng anh ta đã chứng tỏ mình là người tốt khi chiều hôm đó cùng Chiêu tới công an phường để khai báo chuyện cô mất giỏ xách mà . Hay là vì lúc này Kha lừa cô ?

Mà thôi, lo chuẩn bị phần mình đi . Hơi đâu thắc mắc về Kha cơ chứ .

Lấy túi du lịch để xuống đất, Chiêu mở toang cửa tủ và bắt đầu lựa lựa, chọn chọn . Vừa làm cô vừa ngóng mẹ với dì Lại . Lâu quá rồi, hai người vẫn chưa về, Chiêu muốn hỏi mẹ một vài thắc mắc của mình về nơi sắp đến . Lần này cô hy vọng mẹ không gạt ngang, trái lại sẽ trả lời cặn kẽ những điều cô muốn biết từ lâu lắm rồi.

Trời bắt đầu tối . Gió thổi mạnh, những đám mây đen đặc ùn ùn kéo lên phủ kín khoảng trời giữa hai đỉnh núi phía trước .

Sắp mưa lớn . Kha đưa mắt nhìn cảnh núi đồi trùng điệp rồi hỏi người đang cầm cương chiếc xe thổ mộ .

- Sắp tới nơi chưa chú Bền ?

Lão Bền giật mạnh dây cương cho con ngựa vượt lên đỉnh dốc:

- Qua khỏi khúc quanh phía trước, chúng ta không phải ngủ trong rừng đâu . Cậu đừng lo .

Kha nhìn ra sau, trong thùng xe, Bích Chiêu đang nằm co ro, anh nói to cốt cho cô nghe:

- Tôi khoái ngủ rừng nên chả lo gì . Nhưng tiểu thư đây thì khác đấy . Ngủ trên xe lửa đã than, huống hồ chi Bích Chiêu vờ như không nghe những lời châm chọc của Kha, cô tiếp tục giấu hai tay vào nhau, co người lại cho đỡ lạnh .

Chiếc xe lắc lư leo qua đoạn cong như cũi chó, mặc cho những cành cây hai bên đường va quệt vào thùng xe .

Một con dốc đồ dài ngoằn ngoèo lộ thiên ra phía trước . Lão Bền chỉ tay về những mái ngói lộ ra bên kia thung lũng và bảo:

- Cậu thấy tôi nói có sai đâu . Trang trại của dòng họ Vũ kia rồi .

Kha ngắt ngang lời lão Bền:

- Thế còn khu nhà thờ tổ của dòng nhà cháu ?

Lão Bền khẽ cười:

- Phải đi hết con dốc này mới thấy được . Nó không cách xa trang trại của họ Vũ là mấy, nhưng muốn đến đó không phải là chuyện

dễ .

Đang nằm trong thung xe, Bích Chiêu vội nhồm dậy, cô nhích ra phía trước, ngồi sau lưng Kha và hỏi:

- Tại sao vậy ạ ?

Lão Bền ậm ừ:

- Đường sá rất khó đi . Hơn nữa, lâu lắm rồi không ai đến đó . Nó hoang tàn đổ nát cả rồi, chiến tranh và thời gian đã phá hủy bao nhiêu thứ .

Kha cương quyết:

- Nhất định cháu sẽ tới .

Lão Bền đành giọng:

- Nhưng không phải là bây giờ . Vì trời sắp mưa tới rồi, dù không muốn, cậu cũng phải ở trong nhà của họ Vũ chúng tôi .

Kha và Chiêu im lặng . Cả hai phóng tầm mắt ra sau, nơi cánh rừng lùi dần khi cỗ xe lắc lư trườn xuống dốc .

Trong khoảng trời chưa bị mây đen giăng ki/n giữa hai đỉnh núi, một nóc nhà ngói cong vút như nóc các chùa miếu cung đình chột ló ra đập vào mắt Kha như một thách thức anh khám phá .

Kha buột miệng:

- Phải nhà thờ tổ của dòng họ cháu không ?

Lão Bền gật đầu:

- Phải . Nhưng đến cuối dốc, cậu sẽ chẳng thấy nó nữa đâu .

Kha hỏi tới:

- Ba cháu đang ở trong đấy à ?

- Tôi không biết .

Trời mỗi lúc một tối . Mây đen như càng dày đặc, âm u và hơi lạnh của núi rừng tỏa ra đến sồn gai ốc, khiên/n Bích Chiêu dù không muốn cũng phải nhích sát về phía Kha hơn .

Dương như cảm nhận được điều đó, Kha chồm người vào thùng xe lôi trong túi xách ra một cái áo dày đưa cho Chiêu:

- Mặc thêm vào sẽ đỡ hơn .

Bích Chiêu nóng mặt, cô lí nhí cảm ơn . Bóng tối đã tràn khắp nơi .

Chiêu có cảm giác một bàn tay siêu nhiên nào đó ném cả khu rừng mệnh mông vào nanh vuốt của đêm đen và mưa gió .

Cô kéo cao cổ áo:

- Tối quá, làm sao thấy đường mà chạy .

Giọng Kha vang trong tiếng mưa bắt đầu rơi:

- Loại ngựa chạy theo bản năng mà .

Bích Chiêu không tin lắm lời của Kha, vì chiếc xe cứ chốc chốc lại sa xuống hố, chồm lên mô đất rồi lại sa xuống hố .

Kha lia đèn pin về phía trước, nhưng tia sáng mỏng manh ấy bị nuốt chửng bởi bóng tối và mưa . Bích Chiêu bám tay vào thùng xe và mặc nó lắc lư . Từng mảnh đất bùn sinh bắn tung tóe vào

thùng xe, lên áo quần, lên mặt cả ba người .

Chợt một tiếng sấm vang lên đình tai . Con ngựa hốt hoảng lồng lộn giật man.h cỗ xe làm Chiêu suýt văng ra ngoài . Chiếc xe lao bừa vào những bụi cây hai bên đường.

Lão Bền siết chặt chiếc roi, quất lầy quất đẽ vào mong ngựa, cỗ xe run lên toàn thân, hất Chiêu vào người Kha, cô ôm đại anh khi con ngựa hí lên rên rĩ và tiếp tục kéo chiếc xe về con đường củ .

Giọng lão Bền hất ra nhẹ nhõm:

- Hú vía . Suýt nữa là lọt hố rồi .

Bích Chiêu nghe tim mình đập thành thịch, cô sợ quá chùngng ới những gì vừa xảy ra, người ê ẩm vì bị va đập, Bích Chiêu rã rời nhấc tay lên, cô như không còn chút sinh lực nào trong người cả .

Chiêu lại hỏi:

- Sắp tới chưa chú ?

Như để trả lời cô, trước mặt mọi người có ánh sáng nhấp nháy như vẩy gọi khiến Bích Chiêu đang run lập cập vì lạnh cũng thấy ấm lòng vì màu lửa hồng kia .

Lão Bền thông thả vuốt gương mặt ước nước mưa .

- Đã tới rồi đó .

Tuy lão Bền nói thế, nhưng cũng phải hơn mười phút sau, chiếc thổ mộ mới dừng trước một cánh cổng xây kiểu tam quan đóng kín mít .

Kha lia đèn về phía cổng, lão Bền leo lên bậc tam cấp, bước tới can h cửa lớn có treo một vòng khóa đồng nặng trĩch và gõ mạnh nó vào cửa .

Thoạt đầu, lão còn nhẹ nhàng, nhưng chẳng thấy động tịnh gì, nên sau lão mạnh bạo hơn, rồi phang thẳng cánh, nhưng chả nghe có ai trả lời . Để Bích Chiêu ngồi một mình trên xe, Kha nhảy phóc xuống phụ lão Bền . Hai người thay phiên nhau gọi ngừng một lát rồi lại gọi .

Lão Bền ca;u kính:

- Chết hết cả rồi sao ấy ?

Mãi cuối cùng mới nghe có tiếng chân bước sau cánh cửa rụt rè và lưỡng lự rồi giọng một phụ nữ khàn khàn:

- Ai đó ?

Lão Bền cộc lốc:

- Tư Bền đây .

Sau tiếng lách cách của ổ khóa, cánh cửa nặng nề được mở để lọt ra đêm tối một vệt sáng lò mờ vàng chạch .

Trước mặt Kha và Chiêu là một bà lão nhỏ bé đầu trùm chiếc khăn mỏ quạ, mặt chẳng chịt nếp nhăn .

Bà ta làu nhàu:

- Tui tưởng mai ông mới về chớ .

Lão Bền gắt gỏng:

- Hừ! Bà tưởng tôi ham ở lại thị trấn chơi lắm à ? Dù cô Cầm cho phép tôi vẫn muốn về sớm .

- Tui nói vậy hồi nào ? Chưa vào tới sân đã gây gổ .

Đưa tay che bớt ánh sáng tu(các đèn hột vịt nhỏ xíu như để nhìn cho rõ Kha, bà ta hỏi:

- Đây là.....là con ông Thực à ?

Lão Bền ậm ừ:

- Không phải . Cô ấy còn trên xe . Cậu ta là con trai bác sĩ Kiên đấy .

Bà già nhìn` Kha trần trời:

- Saosao ông lại đưa cậu ta về đây ?

- Không về đây thì về đâu ? Mưa gió thế này chả lẽ bỏ người ta trong rừng ?

Bích Chiêu bước vào sân với điệu bộ tả tơi, thất thểu, cô nhẹ gật đầu chào, nhưng bà già dừng dưng. Bà ta vừa đi, vừa nhằn nhĩ:

- Vào bếp tắm rửa trước đã . Người với ngợm, ghê quá .

Lão Bền quát lên:

- Mụ nói thế mà nghe được à ? Cô út Chiêu đây làlà chủ thật sự của trạng trai. này đó . Đừng có mà phách lối nhá .

Bà già không vừa:

- Tôi chả biết chủ nào ngoài cô Nguyệt Cầm hết . Ông đừng ỉm mới nói củ . Cái nhà chết trùng ấy chẳng sống được ở đất này mấy bữa nữa đâu mà đòi làm chủ .

Bích Chiêu còn chưa biết nói gì với bà già quạo quọ này, thì từ phía hành lang vang lên giọng một cô gái:

- Vú Nhì ơi! Sao chưa mời khách vào nhà trên ? Cô Nguyệt Cầm đang chờ kìa .

Bà Nhì nghiêm nghị:

- Cứ để cô ấy chờ, họ phải rửa ráy, thay quần áo sạch sẽ mới được lên nhà trên . Lệ nhà này đã như vậy, vua cũng phải tuân theo nữa là . Hừ! Sao lại đưa người họ Hoàng về đây chứ ?

Những chuyện xảy ra hôm rày chưa đủ khổ sao ?

Kha kéo vai áo lão Bền:

- Chú đưa cháu tới chỗ ba cháu đi .

Lão Bền giãy nảy:

- Trời này làm sao đi được .

- Ở đây chả ai hoan nghênh cháu hết .

- Ôi dào! Hơi đâu cậu chấp nhất lời mụ già đó . Hơn nữa, tôi cũng chẳng rành ông bác sĩ đang ở đâu . Cứ ở đây vài bữa đã .

Bích Chiêu buột miệng:

- Thế ba cháu ? Ông có trong nhà này không ?

Lão Bền nói to như để bà Nhì nghe:

- Đương nhiên ông Thực ở trong nhà này rồi . Ông là thừa kế duy nhất của dòng họ Vũ cơ mà . Vú Nhi ơi! Vú lo nấu nước nóng cho cô Chiêu tắm, rồi bảo con Tranh chuẩn bị lo cơm nước .

Bích Chiêu liếm môi:

- Không cần đâu bác . Cháu muốn đi gặp ba cháu liền .

- Cháu muốn thế này sao ? Cô muốn cảm lạnh hay sưng phổi đây ? Cứ ủ ấm người trước đã . Ông chủ chẳng biết mất đầu mà lo .

Bích Chiêu nhìn Kha . Dầu không muốn, hiện tại đồng minh của cô vẫn là anh . Kha nhẹ nhàng gật đầu . Hai người men theo một hành lang đi xuống dãy nhà thấp phía sau để rửa bớt bùn sình .

Một cô gái có đôi mắt sắc sảo, trạc tuổi Bích Chiêu xuất hiện với cái đèn dầu trên tay . Cô ta ngọt ngào:

- Mời cô Út Chiêu theocháu .

Vừa nói cô vừa cúi xuống nhắc cái valy to dùng của Chiêu lên xách đi thoan thoắt . Chiêu vội bước theo trong bóng tối nhập nhòa . Thành phố cô đang sống và nơi đây đúng là hai thái cực . Cô không hiểu ba tìm về chốn này làm chi để phải ngã bệnh nằm một chỗ cho khổ vợ, khổ con thế này .

Cô gái đưa Chiêu vào một phòng rộng không có chốt cài cửa và đặt cây nến lên bàn:

- Cháu là Tranh . Cần gì cô Út cứ gọi cháu .

Dứt lời, Tranh bước ra khép cửa phòng lại . Tự dưng Chiêu thấy sợ khi phải một mình giữa bóng tối dày đặc . Khấp xó xính, mùi ẩm mốc và cái âm khí lạnh lẽo đến mức khiến cô liên tục rung mình như từ từng góc ngách tỏa ra thổi ngược tóc sau gáy cô .

Nơi này đây, những ai trong những người mang họ Vũ đã ở và rồi chết đi ? Lời di Lài thì thào vang lên trong tâm trí cô:

“Họ nhà con toàn những người bất đắc kỳ tử” ...khiến Chiêu phát hoảng .

Bích Chiêu vội vàng thay bộ quần áo khô rồi nhảy tót lên cái giường rộng thênh thang ngồi . Không biết Kha đâu rồi ? Anh ta có ở gần đây không nữa . Chiêu muốn ra ngoài vô cùng, nhưng sợ lạc giữa ngôi nhà qua/ rộng, đầy những gian phòng đồ sộ, nhưng ẩm đạm lạnh lẽo này nên cô cứ ngằn ngừ .

Có tiếng gõ cửa làm cô giật mình, rồi tiếng Kha khe khẽ:

- Bích Chiêu! Có em trong đó không ?

Không rời ca;i giường, Chiêu trả lời:

- Có, anh vào đi .

Kha đẩy cửa . Anh bật cười khi thấy cô ngồi thu mình một góc:

- Trời ơi! Trong em kìa . Dững khí đâu cả rồi mà co ro như mèo ướt thế ?

Bích Chiêu bĩu môi:

- Thế dũng khí của anh đâu mà mới vào tới sân nhà họ Vũ đã đòi đi chỗ khác .

Kha xoa cằm:

- Tôi nói thế để nâng giá mình lên vì ở đây có một cô gái chắc là xinh lắm .

Bích Chiêu buột miệng:

- Sao anh biết xinh ?

- Mỗi cái tên Nguyệt Cầm nghe đã ấn tượng rồi . Nào, em có muốn gặp bác Thực không ? Đi với tôi .

Bích Chiêu sáng mắt lên:

- Anh biết chỗ à ?

Kha ra vẻ bí mật:

- Tìm và tin ý sẽ ra thôi .

Chiêu ngần ngừ:

- Người ta sẽ bảo mình tự động đi lương tuông trong nhà họ, kỳ lắm .

Kha nhấn mạnh:

- Chú Bền đã nói em đây là cô chủ ngôi nhà này, em phải thể hiện quyền làm chủ của mình chứ .

Bích Chiêu ngập ngừng:

- Nhưng tôi có biết gì đâu, ba mẹ cũng chẳng hề nói với anh em tôi chuyện nhà cửa đất đai ở đây .

Kha cao giọng:

- Thì bây giờ em sẽ gặp bác Thực và hỏi cặn kẽ đầu đuôi .

Lia cái đèn pin trong tay, Kha hát hàm:

- Đi chứ cô chủ ?

Bích Chiêu bước theo anh . Bây giờ cô mới có tâm trí quan sát xung quanh:

Hai người đi qua một gian phòng nhỏ, Kha mở cánh cửa và Bích Chiêu suýt kêu lên một tiếng ngạc nhiên khi trước mặt hai người là một đại sảnh cao rộng sàn lát gạch tàu đỏ ối, bốn bề tường cao ốp gỗ nhẵn bóng chạm trổ những họa tiết cách điệu công phu màu đã sẫm lại với thời gian, các cột gỗ mun tròn to đều khắc những hình hoa lá, lâu năm đã nứt nẻ nhưng vẫn còn giữ nguyên vẻ uy nghi . Giữa gian đại sảnh là bàn thờ với hai câu đối chạm xà cừ treo cao dọc hai cột lớn, rồi những bộ bàn ghế gỗ đẹp tuyệt được kê phía dưới . Tất cả đều có tuổi nhưng vẫn như còn mới nhờ có tay người chăm sóc . Song tất cả lại toát lên vẻ lạnh lẽo, âm u, rùng rợn dưới ngọn đèn măng-xông chói trắng treo ngay giữa .

Đêm trước khi đi, Chiêu đã nghe dì Lại kể:

Họ tộc nhà cô là một dòng họ lớn . Người khai sáng dòng họ làm quan to trong triều, khi về hưu đã cho xây ngôi nhà này để vui thú điền viên, rồi sau đó chính trong ngôi nhà này, cháu chắt ông đã

chết dần chết mòn, những cái chết bất đắc cho những đứa bé sơ sinh mới lọt lòng mẹ, hoặc những cái chết lạ lẫm của những người vừa bước vào tuổi trưởng thành .

Dì Lại kể rằng:

Khi còn làm quan, cụ tổ đã vâng lệnh vua đi dẹp một đám cướp rừng, cụ đã bắt được vợ chồng tên chúa đảng . Biết khó thoát tội chết, gã tướng cướp đã dập đầu van xin hoãn cái chết cho vợ hãnh vì mụ ta sắp tới ngày sanh con . Nhưng cụ tổ đã không chịu . Lệnh hành quyết được ban hành . Tất cả bọn cướp bị chém ngang lưng theo luật tho(ì đó . Trước khi bị chém, người đàn bà với cái bụng vượt mặt ấy đã nguyện:

- Ta nguyện rửa cho nhà người tuyệt đường con cái, cầu cho giòng họ nhà mi toàn sanh những đứa yếu tướng, chết non, trong ba đời sanh toàn yêu ma, rồi cuối cùng cũng tuyệt tử, nếu không bỏ xứ, tha phương cầu thực .

Phải chăng lời nguyện ấy đã linh ứng nên tới đời ông nội của Chiêu phải bỏ xứ mà đi tha phương nhưng vẫn còn được người nối dõi ? Tới bây giờ(, Chiêu mới hiểu sao bà nội không cho anh Toàn gọi cha mẹ mình là ba mẹ mà gọi là cậu mợ, cũng như không cho anh sống chung nhà .

Nỗi ám ảnh của trăm năm qua đã ăn sâu vào huyết quản của các cụ và lưu truyền tới đời con cháu . Nhưng được sanh ra và lớn lên ở nơi văn minh hiện đại như thành phố Sài Gòn, Bích Chiêu nghe những chuyện hoang đường này như nghe chuyện đời xưa . Cô không tin chút nào vì quê hương, họ hàng với cô quá xa vời, cô chẳng biết cũng chẳng hề quan tâm đến nó .

Song giờ đây, cô đang đứng giữa cội nguồn trước bàn thờ với vong linh bao nhiêu người đã khuất, Bích Chiêu chợt bồi hồi, cô vừa xút động vừa lo so khi nghĩ tới thứ quyền lực siêu nhiên mà theo lời truyền khẩu đã khiến dòng họ Vũ phải phiêu bạt để được tiếp tục sinh tồn .

Giọng Kha vang lên ngắt ngang suy nghĩ của Chiêu:

- Đúng là nhà quan có khác . Dầu xưa cũ nhưng vẫn còn rất hoành tráng .

Bích Chiêu gượng gạo cười . Cô muốn nói đôi câu nhưng nghĩ Kha chưa chắc hiểu ý mình nên thôi .

Giọng anh lại vang lên, nhưng nhỏ chỉ đủ Chiêu nghe:

- Ngôi nhà đẹp nhưng âm khí nhiều quá, khiến tôi cứ lạnh thấu xương.

Chiêu bỗng nặng nề khó chịu vì nhận xét ấy . Ngay lúc đó có tiếng động o cuối phòng . Chiêu và Kha quay phắt lại . Trước mặt hai người là một cô gái đang ngồi trên xe lăn, cô ta mỉm cười với Chiêu:

- Trong lúc cho(` vú Nhì chuẩn bị cơm nước, mời chị đi với em đến phòng bác Thực.

Bích Chiêu ngập ngừng:

- Chị làlà

Cô gái cho xe lăn đến gần hơn:

- Em là Nguyệt Cầm, theo vai vế trong họ, em là em, vì ba em nhỏ hơn bà chị .

Bích Chiêu liếm môi:

- Ba tôi thế nào rồi ?

Nguyệt Cầm trả lời:

- Vẫn lúc ngủ rất mê mà không hiểu vì sao .

Nhìn Cầm dùng tay lăn từng vòng bánh xe, tim Chiêu nhói lên khi nhớ/ tới lời nguyện đã trăm nămLẽ nào Nguyệt Cầm là một trong “Những đứa mắc lời nguyện yểu tướng, tật nguyện” của dòng họ Vũ .

Lòng Chiêu dâng lên niềm xót xa thương cảm lạ lùng.

Cô bước đến sát chiếc xe lăn:

- Để tôi giúp Cầm .

Nguyệt Cầm lắc đầu:

- Ôi, không cần phải làm thế . Em quen rồi .

Qua một hành lang dài hun hút, Nguyệt Cầm đưa hai người vào một phòng rộng gần cầu thang . Trong phòng đã có Tranh . Cô ta đang ngồi cạnh một cái giường to . Trên giường, ba Chiêu nằm thiêm thiếp như ngủ .

Bích Chiêu vội vàng bước đến . Cô nắm chặt tay ông và gọi khẽ, nhưng ông chẳng có chút phản ứng nào . Cô quay lại nhìn Kha như chờ anh “tư vấn” .

Giống một bác sĩ thực thụ, Kha vạch mí mắt ông Thực, rọi đèn pin vào rồi bắt mạch . Bích Chiêu sốt ruột:

- Sao hả anh ?

Kha trả lời, không chắc lắm .

- Bác ấy như người đang ngủ say vậy .

Bích Chiêu hỏi tới:

- Bệnh này là bệnh gì cơ chứ ? Ba tôi không có thói quen nằm li bì khi bệnh . Trái lại, khi bị cảm, ông còn cố gắng vận động để đừng mụ mị người nữa kìa .

Kha quay sang hỏi Cầm:

- Tại sao bác Thực bị như vậy ?

Nguyệt Cầm dáo dác nhìn quanh, giọng đầy sợ hãi:

- Em không biết . Khi bác Thực được bác sĩ Kiên đưa về thì bác ấy vẫn tỉnh, nhưng trong một lúc . Bác sĩ Kiên nói bác Thực bị cảm, cần được nghỉ ngơi .

Kha hỏi ngay:

- Thế ba tôi đâu ?

Tranh vọt miệng:

- Bác sĩ Kiên đã quay lại khu rừng Cẩm rồi ạ .

Nguyệt Cầm thì thảo đầy run rẩy:

- Chỗ đó là nơi của ma quỷ ở, mọi người xúm vào khuyên ngăn nhưng bác sĩ Kiên đâu có chịu nghe . Em sợ rồi ông ấy cũng sẽ bị như bác Thực thôi .

Kha thắc mắc:

- Ba tôi đi một mình à ?

Tranh nhanh mồm:

- Dạ không . Ông ấy đi với một người bà con họ Hoàng và hồng nói chừng nào về .

- Ông ta là ai ?

Tranh trả lời thật nhanh:

- Dạ, ông tên Ba Thìn, sống ở đây, gần nhà này . Ba Thìn gọi bác sĩ Kiên là chú ạ .

Kha thắc mắc vô cùng . Tại sao ba anh lại bỏ mặc ông Thực một mình trong tình trạng này rồi vội vã trở lại khu rừng Cẩm gì đấy chứ ?

Ở đó có bí mật gì ông cần khám phá chẳng ? Kha không nghĩ ba mình có máu phiêu lưu, mạo hiểm . Ông là một bác sĩ tận tâm với nghề, lẽ nào ông lại bỏ bệnh nhân để dấn thân vào khu rừng nào đó .

Càng nghĩ, Kha càng thấy khó hiểu . Trong lúc đó, Bích Chiêu cũng thắc mắc ...ức ử vấn đề như anh . Lỡ như ba ngủ giấc ngủ nghìn thu thì lấy ai sẽ giải tỏa những thắc mắc này . Cô nhìn Kha, lo lắng:

- Ba tôi không bị chấn thương não chứ ?

Kha không trả lời, vầng trán cao của anh nhăn lại . Kha đang suy nghĩ điều gì đó rất dữ .

Giọng bà Nhì cau có vang lên:

- Có cơm rồi, mời cô cậu dùng nhanh cho nóng .

Nguyệt Cầm nhỏ nhẹ:

- Chị đừng lo . Con Tranh luôn luôn túc trực bên bác Thực, bác mà tỉnh, nó sẽ gọi ngay . Anh chị cứ tự nhiên vì cả nhà đã ăn rồi .

Kha ra dấu cho Bích Chiêu . Hai người theo bà Nhì xuống bếp .

Tới lúc này, Chiêu mới nhận ra mình đói quá mức . Tay run run cô cầm đũa, cô ăn nhưng chẳng cảm nhận mùi vị ngon dở gì hết .

Bà Nhì có vẻ phật ý khi thấy thế:

- Ở nơi quỷ ám này chẳng có món gì đãi khách cả .

Kha vội thanh minh:

- Bọn cháu mệt quá, có ăn cơm vua cũng thế thôi .

Bà Nhì chép miệng:

- Khổ như thế sao hết người này tới người khác đổ về đây như đi chợ rồi than .

Kha hỏi ngay:

- Ngoài tụi cháu ra còn ai nữa ạ ?

Dường như thấy mình lỡ lời, bà Nhì trớ đi:

- Ồi dào! Thì hết bố tới con chứ ai đâu . Tui nói thiệt, đây không phải đất lan`h của nhà họ Vũ, cô mau đưa ông Thực vào Sai Gòn bằng không

Bích Chiêu mắc nghẹn vì câu lấp lửng của bà Nhì . Cô nuốt cơm xong:

- Bằng không thì sao ?

Bà Nhì xì xào bằng giọng khàn đặc:

- Những người đàn ông họ Vũ đều chết bất đắc trong ngôi nhà này . Cô sớm đưa ông Thực về, may ra tránh được lời nguyền .

Bích Chiêu đặt đũa xuống mâm . Cô sợ thật tình . Không phải di Lài mà người khác vừa nhắc tới lời nguyền khủng khiếp được truyền tai từ nhiều đời với Bích Chiêu .

Bà Nhì bồi thêm:

- Người chết trước sớm rước người chết sau trong thời gian ngắn gọi là chết trùng như cụ nội nhà cô và anh Hai của ông Thực .

Nguyệt Cầm mà không què quặt, tật nguyên chưa chắc sống được dưới mái nhà này đâu .

Ngay lúc ấy, có một tiếng rú đầu đó xuyên qua các bức tường đêm, vang lên giữa cơn mưa làm rung chuyển các cánh cửa sổ của khu nhà . Đó không phải là tiếng kêu đau khổ, sợ hãi mà là tiếng một kẻ đàn độn, khủng điên . Nó bùng ra càng lúc càng cao trong tắc nghẹn rồi chuyển sang điệu rên rỉ bị thương của một người điên than vãn về số phận của mình .

Bích Chiêu và Kha đều kinh hoàng vì tiếng rú ấy trong khi bà Nhì vẫn thản nhiên:

- Lại thằng Sáu Bảnh . Mỗi khi trời mưa bão, nó đều lên cơn tru như chó .

Chiêu tò mò:

- Sáu Bảnh là ai vậy dì ?

Bà Nhì nhấn mạnh:

- Một người sống trong vùng này, nhưng là người điên, điên thật thụ ả nha . Nếu ở lại chừng đôi ba ngày, cô sẽ gặp nhiều thằng nửa người nửa ngợm lắm .

Tiếng kêu của Sáu Bảnh bỗng đổi khác . Bây giờ là từng loạt cười chua chát, dồn dập, không vui, không buồn, không có sinh khí của sự sống nghe mà sồn da gà, nhất là vào lúc mưa giông nổi lên như thế này .

Ăn xong, Bích Chiêu trở lại với ba mình, ông vẫn chìm trong giấc

ngủ, Chiêu định ở lại cùng ông, nhưng Kha lắc đầu . Anh đưa cô về phòng với lời chúc “Ngủ ngon” .

Kha bảo Chiêu cần giữ gìn sức khỏe vì trước mắt còn rất nhiều vấn đề cần được giải quyết . Cô sẽ kho/ ngủ, nhưng người mất ngủ sẽ là Kha . Tới lúc này, anh vẫn chưa biết ba mình đang ở đâu, chuyện gì đã xảy đến với ông .

Chui vào giường, mền đắp lên tận cổ, Bích Chiêu thao thức mãi . Sáu Bảnh lại cất lên cười, tiếng cười ngây dại, thê thảm như tiếng tru của chó . Chiêu co người lại và vái trời mau sáng .

Ấm mãi lòng ta

Chương 3

Kha giật mình tỉnh giấc khi một luồng gió lạnh buốt hất tung cánh cửa sổ lùa vào phòng . Anh nhồm dậy bước tới ban công .

Một ngày mới bắt đầu, nhưng bầu trời xám xịt chẳng báo hiệu gì tốt đẹp . Thế là anh đã qua một đêm ở nơi xa xôi heo hút này .

Đêm qua, Kha trần trọc lâu lắm . Anh hệ thống lại toàn bộ sự việc và thấy có nhiều chuyện thật khó hiểu .

Đầu tiên là chuyện về quê vợ vả với lý do mập mờ không rõ đầu đuôi của ba . Hôm ông đi, Kha vắng nhà, khi về, Kha chỉ nghe bà Sáu giúp việc nhắc lại rằng ông về quê dăm ba ngày để nghiên cứu một hội chứng bệnh gì đó .

Nếu bà Chinh không điện thoại tới hỏi thăm, Kha cũng chẳng biết ba mình đi cùng ông Thực, để bây giờ một người nằm vùi, mê man, một người chẳng biết đi đường nào mà lẩn .

Rõ ràng nghiên cứu bệnh chỉ là cái cớ, còn lý do ba anh và ông Thực đều giấu kín vợ con . Nhưng vấn đề chính là chuyện gì ? Tại sao ba anh theo ông Thực lên đây chứ ? Suốt đoạn đường từ ga về, Kha đã cố ý dò hỏi, song ông già Bền ngớ ngẩn trả lời lệch sang đằng khác . Chẳng hiểu ông lão ngớ ngẩn thật hay giả vờ vì muốn tránh né điều không thể nói .

Đứng tần ngần trước phòng Bích Chiêu độ một phút, Kha định gọi cô dậy, nhưng rồi lại thôi . Tốt hơn hết, nên để Chiêu ngủ thêm một chút . Sau cuộc hành trình dài, cô bé chắc chắn rất mệt .

Bước xuống khoảng sân, Kha cảm thấy dễ chịu hơn . Mãi giờ đây, anh mới nhìn rõ tòa nhà . Nó lớn hơn anh tưởng nhiều và gồm hai tầng . Nếu nó được xây dựng cách đây hơn trăm năm thì quả là một công trình kiến trúc lớn vào thời ấy .

Vậy mà Kha chưa lần nào nghe ba nhắc đến ngôi nhà này, dầu nó được xây trên quê hương ông .

Dầu tòi nhà to lớn nhưng trông nó ảm đạm và lạnh lẽo làm sao . Nó chìm trong khu rừng ẩm ướt với những cây cao lẩn gần đến cổng, vươn những chóp xanh thẫm lên cao hơn mái nhà . Kha bước không tiếng động trên thảm lá còn ướt mưa . Sương mù trắng xóa không làm chùn chân anh . Kha đứng sững lại và ớn lạnh khi nhận ra một nghĩa trang đang mập mờ trong sương . Nghĩa trang của dòng họ Vũ à ? Kha chợt nhớ những lời của bà Nhì nói hồi tối và ớn ớn . Nhưng sự sợ hãi vẫn không lấn át được sự tò mò thôi thúc trong lòng . Kha bóp chặt nắm tay bước từng bước về phía khu nghĩa địa . Anh muốn khám phá những bí mật mà ba mình giấu . Biết đâu chừng, nên bắt đầu từ những người đã chết này .

Đi dọc theo hàng mộ gần nhất, Kha đọc tên ngày sanh, ngày tử khắc trên bia đá và nhận ra những người này chết trẻ, phải nói là chết non mới đúng . Họ độ chừng hai mươi tuổi, thậm chí có những ngôi mộ chỉ ghi ngày chết chứ không có năm sanh . Đây là những mộ đất thấp, bia mộ là những miếng gỗ được khắc cầu thả tên bằng những chữ nguệch ngoạc, xấu xí .

Nhìn những nắm mộ bé tí ấy, lòng Kha chợt dâng lên niềm xót thương vô hạn . Đi sâu vào trong, Kha thấy có ba ngôi mộ lớn . Lớn nhất là ngôi mộ ở giữa . Chắc mộ của cụ tổ họ Vũ từng giữ chức quan lớn ngày xưa . Còn hai bên hẳn là mộ của hai bà vợ . Ngôi mộ nào cũng có mái che, có rào sắt vuốt nhọn bao quanh trông thật uy nghiêm . Nhưng theo thời gian rêu phong bao phủ nên có uy nghiêm cách mấy cũng hoang phế, điêu tàn .

Kha đang ngậm ngùi trước cảnh vật thì bỗng giật mình khi thấy như có người phía sau ngôi mộ lớn nhất . Hốt hoảng, anh hơi lùi ra phía sau, chân vấp phải rễ cây suýt té ngã .

Lấy lại thăng bằng, Kha thu hết can đảm quát lớn:

- Ai đó ?

Và nghe giọng mình dội lại chứ không ai trả lời, một con quạ đang lượn lờ trên cao bỗng đáp xuống nóc mộ . Màu đen hắc ám của nó làm Kha khó chịu . Ngay lúc đó anh thấy một bóng người từ sau ngôi mộ phóng đi . Dáng hẳn chập chờn sau làn sương .

Đó là người chứ chẳng phải là quỷ gì . An tâm với nhận định của mình, Kha bỏ nhào theo . Chẳng mấy khó khăn, anh đã tóm được vai hắn và giật nẩy người khi nghe hắn rú lên, tiếng rú anh đã nghe tối đêm qua . Nếu vậy, hẳn là Sáu Bảnh rồi . Anh vội buông gã ra . Đứng lui lại, Kha tò mò nhìn gương mặt ngây ngây ngô ngô của một kẻ chậm phát triễn, gã cũng nhìn lại anh . Vừa nhìn, gã vừa rú lên chát cả tai .

Kha nạt:

- Im ngay, Sáu Bảnh .

Nghe gọi đúng tên mình, Sáu Bảnh nín khe, hẩn giương mắt nhìn Kha với cái nhìn đờ đẫn, miệng toé toét cười vô hồn . Đúng là một người tâm thần .

Kha chú ý thấy Sáu Bảnh cứ chắp tay sau lưng, hẩn giấu vật gì thì phải .

Anh dịu giọng hơn:

- Cái gì sau lưng vậy Sáu Bảnh ? Đưa ra xem .

Anh phải nói hai ba lần, Sáu Bảnh mới giơ lên cho Kha xem . Đó là một con gà đã chết, cổ gà bị đứt, máu ướt cả lông, nhìn thật ghớm ghiếc .

Lúc Kha còn bất ngờ vì hình ảnh máu me đó thì Sáu Bảnh vụt chạy nhanh như sợ bị anh cướp con gà chết . Lần này, Kha không đuổi theo nữa, anh quay lại ngôi nhà .

Trên hành lang, Nguyệt Cầm đang ngồi trong xe lăn và mỉm cười chào anh .

- Không ngờ người thành phố lại dậy sớm thế .

Kha chăm chú nhìn cô gái . Tới bây giờ, dưới ánh sáng sớm mai, anh mới nhìn rõ Nguyệt Cầm . Cô có làn da trắng xanh của người ít tiếp xúc với ánh nắng . Đôi mắt đen, to lẽ ra phải long lanh yêu đời, lại trông đờ đẫn, khó hiểu nằm dưới làn mi dài cụp xuống như trốn tránh điều gì đó . Còn cái miệng nhỏ với đôi môi đỏ, mỏng dính mím lại khắc khổ, khiến cô trông như già hơn tuổi .

Nhìn chung, Nguyệt Cầm là cô gái đẹp, các đường nét gương mặt khá gọi cảm cân xứng đến mức có thể làm mẫu cho họa sĩ . Tiếc thay, Cầm lại là một phế nhân . Kha không biết đôi chân cô ra sao, vì nó được che giấu dưới một tấm khăn thổ cẩm tuyệt đẹp .

Đến gần Cầm, đứng tựa vào cột gỗ lim tròn đen bóng, Kha nói:

- Tôi vừa đi dạo một vòng . Khu này rộng quá sức tưởng tượng của tôi .

Đưa những ngón tay dài kéo lại chiếc khăn choàng cổ, Nguyệt Cầm hỏi:

- Anh đi tới đâu ?

- Tới nghĩa trang ở phía trái .

- Trời ơi! Anh đến đó làm gì ? Nghĩa trang là nơi đáng sợ nhất ở đây . Nơi người chết nhiều gấp mấy lần người đang sống .

Kha thắc mắc:

- Thế có bao nhiêu người ở trong ngôi nhà này ?

Nguyệt Cầm trả lời:

- Tôi, vú Nhì và Tranh .

- Còn Sáu Bảnh và chú Bền ?

- Họ ở quanh đây trong những căn nhà của mình . Chỉ những người thuộc giòng trưởng của họ Vũ mới được ở trong nhà này . Đó là lệ truyền từ nhiều đời lắm rồi .

Kha tò mò:

- Nhà họ Vũ có nhiều giòong lắm sao ?

Nguyệt Cầm nhếch môi:

- Trước kia thì thế, nhưng giờ tàn rụi cả rồi . Chỉ còn chi Vũ Mạnh của ba tôi và bác Thực . Riêng chi Vũ Trọng thì hầu như đã chết hết .

Kha nhú mày:

- Vì lý do gì mà cả một chi họ lại chết hết ?

Cầm rùn vai:

- Nhiều lý do lắm . Chiến tranh, bệnh tật, tuyệt tự . Khi trời đã gọi thì uống nước cũng sặc mà chết . Họ đã bị nguyên rửa .

Kha đá nhành cây mục dưới chân mình:

- Dường như các bà, các cô ở đây tin vào một lời nguyên khủng khiếp nào đó, nên đã rùng rợn hóa về sự chết bình thường của những người trong giòong họ ?

Nguyệt Cầm nghiêm mặt:

- Anh muốn nghĩ sao cũng được . Nhưng sự thật đúng là vậy . Những người giòong họ Vũ thường nhận những cái chết khác thường, hoặc có được sống thì cuộc sống cũng bị thương, khốn khổ vì điên khùng, tật nguyên, dị dạng . Nhiều bà mẹ sinh con ranh con lộn, mang nặng đẻ đau để được những quái thai gớm ghiếc .

Kha nhú mày . Đây có phải là một hội chứng bệnh mà ba anh đang tìm hiểu không ? Sự diệt vong của một giòong họ bị ám ảnh bởi một lời nguyên gì đây là thế nào ?

Anh liếm môi:

- Thật ra đó là lời nguyên gì ?

Nguyệt Cầm co ro trong chiếc xe lăn . Cô bắt đầu bằng hai tiếng "ngày xưa" như một câu chuyện cổ tích .

Kha chăm chú nghe và tự hỏi với riêng mình:

"Lời nguyên của người đàn bà tử tội ấy lẽ nào có sức mạnh xuyên thời gian ? Nó có chẳng chỉ là truyền thuyết hoang đường thôi, còn cái chết của những người họ Vũ lần lượt suốt cả trăm năm nay thì sao ? Nguyệt Cầm chỉ lấp lửng chớ không chịu nói rõ .

Giọng cô đượm mùi đồng bóng:

- Cũng như ông cụ tổ, ông nội tôi có hai vợ . Bác Thực là con của bà nội cả, ba tôi là con bà nội Hai . Cũng vì sợ tuyệt tự nên đàn ông trong họ thường có nhiều vợ để được nhiều con . Ấy vậy mà Kha không đủ kiên nhẫn nữa . Anh ngắt ngang lời Cầm:

- Nhưng họ bệnh gì mà chết ?

Nguyệt Cầm tròn mắt nhìn anh với vẻ ngạc nhiên vì anh không hiểuvấn đề .

- Bệnh à ? Nếu bệnh mà chết thì nói làm gì ? Đẳng này đang sờn

sơ khỏe mạnh lại lặn xuống ra đột tử mới ghê chớ .

Nhìn quanh quất với đôi mắt sụp xuống, Nguyệt Cầm thì thào:

- Đã bảo mắc lời nguyên mà .

Kha lắc đầu:

- Tôi không tin .

Nguyệt Cầm nhỏ nhẹ:

- Tôi đâu bắt anh tin . Vì tin hay không chuyện cũng đã xảy ra rồi .

Trong vòng một tháng, ba người chết . Anh cứ tưởng tượng đi, ngày mở cửa mả của người này thì người kia lặn xuống ra chết .

Đầu tiên là ông nội tôi, ông đang nằm ngủ nửa đêm bỗng hét to một tiếng rồi chết . Kế đó là bác Hai Chiến . Ngày mở cửa mả Ông nội, bác Hai vừa thả con gà trống xuống thì ôm đầu khóc rống lên kêu đau rồi ngã lặn ra tại chỗ .

Kha xoa cằm:

- Tiếp đó là ai ?

Nguyệt Cầm nói ngay:

- Tới bác Ba . Ba ngày sau bác Ba cũng ôm đầu kêu đau rồi chết .

Lúc đó, bác Tư Thực mới được năm tuổi, bà nội Cả sợ quá phải đưa bác vào Sài Gòn ngay tức khắc . Bà nội Hai cũng vội vã đưa ba tôi về quê của bà . Sau này người ta cho rằng bác Hai, bác Ba tôi chết vì bị viêm màng não . Nhưng người họ Vũ vẫn tin rằng họ chết vì lời nguyên .

Kha nhướng mày:

- Nhờ bỏ ngôi nhà này đi, nên ba em và bác Thực vẫn sống tới bây giờ ?

Không cho là Kha mỉa mai, Nguyệt Cầm gật đầu:

- Đúng vậy . Suốt mấy chục năm, ngôi nhà giao cho một người quản gia trung thành giữ, vì cả họ chẳng còn ai .

- Phải ông Bền không ?

- Phải nói là gia đình ông Bền . Trước kia là ba ông ấy . Bây giờ(tới ông ta . Đến sau chiến tranh, ba tôi mới trở về ngôi nhà này .

Kha hỏi:

- Vì sao bác trai lại dám trở về ?

Môi nhếch lên, Nguyệt Cầm nói:

- Vì ngôi nhà của chúng tôi đã bị sập hoàn toàn sau một cơn lũ quét . Gia đình lúc ấy quá túng thiếu, không đất đai canh tác trong khi ngôi nhà này lại quá tốt, đất đai bạt ngàn hơn chục mẫu, đang bị những người ngoài họ sử dụng vô tội vạ .

Kha nhướng mày:

- Lời nguyên ngày xưa đã không còn linh ứng nữa rồi . Đúng không ?

Nguyệt Cầm rùng mình:

- Điều đó thì không đúng . Sau khi về đây được một năm thì mẹ và

chị gái tôi bị chết vì sốt rét . Rồi cách đây vài tháng, ba tôi

Ôm mặt mắt cả phút, Cầm mới nói tiếp:

- Ông chết khi đang ngồi trong phòng lật lại gia phả, cũng như di chúc của ông nội tôi . Bác sĩ ở huyện bảo ông bị nhồi máu cơ tim, nhưng mọi người ở xứ này ai cũng cho rằng ông chết vì lời nguyền xưa . Tôi cũng tin như thế .

Kha hỏi:

- Vậy tại sao Cầm còn dám ở đây ?

- Vì tôi là người quê quật, số phận đã không mỉm cười với tôi, cho nên tôi sẽ được sống trong ngôi nhà của giòng họ mình .

Kha kêu lên:

- Một kiểu của luật bù trừ, và em tin như thế .

Nguyệt Cầm gật đầu, giọng chắc nịch:

- Vâng .

Rồi cô nói tiếp:

- Đó là số phận của những người họ Vũ chúng tôi . Thế còn dòng họ Hoàng Đăng của anh ?

Kha nhú mày:

- Dòng họ Hoàng Đăng của tôi có gì không ổn sao ?

Nguyệt Cầm cười nửa miệng:

- Lẽ nào anh không biết mà hỏi lại tôi ? Chỉ có một điều làm tôi ngạc nhiên là tại sao bác sĩ Kiên lại trở về chung với bác Thực ?

- Hai người cùng quê, có dịp cùng “Quy cố hương” là lẽ thường tình .

Nguyệt Cầm nhấn mạnh:

- Tôi lại thấy bất thường . Càng bất thường hơn khi theo chân hai ông bố là hai cậu ấm, cô Chiêu . Lâu lắm rồi, ngôi nhà này mới đông người ghé như thế . Tôi cho rằng đây là cơ hội “Đánh thức các hồn ma đấy” .

Kha bật cười:

- Cầm khéo tưởng tượng quá .

- Tôi nói thật đó chứ . Họ Vũ và họ Hoàng trước đây từng có mối thù lớn . Tới bây giờ thù ấy vẫn chưa nguôi .

Kha ngắt ngang lời Cầm:

- Hận thù à ? Chà! Tôi lại sắp được nghe một câu chuyện hoang đường khác có liên quan tới giòng họ mình sao ?

Nguyệt Cầm kêu lên:

- Anh không biết gì hết ư ? Tôi nói thật đó . Trước kia, họ Hoàng nhà anh Từ trong nhà, Tranh chạy ra, giọng hốt hoảng nhiều hơn là vui mừng .

- Ôngông Thực tỉnh dậy rồi .

Kha mừng rỡ:

- May quá! Phải cho Bích Chiêu hay mới được .

Tranh nói ngay:

- Cô Chiêu đã biết, hiện giờ cô ấy đang ở cạnh ông Thực . Hai người xì xầm gì đó nghe bí mật lắm .

Kha bắt gặp ánh mắt tối sầm khó hiểu của Nguyệt Cầm . Ánh mắt ấy đã khiến Tranh im miệng . Cô ta lặn xe trở vào, giọng vừa lạnh vừa như quyết đoán:

- Như vậy việc đưa bác Thực về Sài Gòn sẽ dễ dàng hơn . Tôi nghĩ, ngày mai anh và chị Bích Chiêu nên lên đường .

Kha ung dung:

- Đâu việc gì phải gấp thế . Tôi vẫn còn muốn ở đây để ngóng tin tức ba mình .

Dứt lời, anh sai bước thật dài để vào phòng ông Thực . Đúng là ông đã tỉnh dậy . Mặt tỉnh táo như một người vừa thức sau một giấc ngủ đầy, ông đang nói gì đó với Bích Chiêu . Thấy anh vào, ông liền chuyển câu chuyện sang anh:

- Ba cháu không sao đâu . Anh ấy đang thực hiện một du khảo nhỏ về cánh rừng bên phải núi . Trễ lắm ngày mai sẽ trở lại đây .

Kha thắc mắc:

- Chuyện gì đã xảy ra với ba cháu và bác vậy ?

Ông Thực lắc đầu:

- Có chuyện gì đâu . Chả là bác bị cảm nên ngủ mê li bì mấy ngày liền .

Kha không chấp nhận sự giải thích khó tin của ông Thực, nhưng anh không hỏi gì thêm, những lời Nguyệt Cầm nói lại làm anh hoang mang. Ngay lúc đó, Nguyệt Cầm lặn xe vào tới, nhìn ông Thực và Bích Chiêu bằng cái nhìn của chủ đối với khách, cô cao giọng:

- Ngôi nhà này luôn rộng mở tiếp đón khách phương xa . Cháu rất mừng vì bác vẫn khỏe .

Ông Thực mỉm cười:

- Bác không phải là khách, mà cũng như cháu, bác đang ở trong nhà của mình .

Nguyệt Cầm đưa tay lên môi ra chiều sợ hãi:

- Kìa bác . Bác đã quên lời ba nội đã dặn dò rồi sao à ? Sao lại nhận là người nhà ?

- Bác vẫn nhớ đấy chứ . Nếu lời nguyên ấy linh ứng, thì dù bác có vờ mình là người dưng khác họ Vũ, “họ” cũng không tha bác đâu . Thôi, số phận đã xếp đặt như thế, bác đành chấp nhận xem “con tạo xoay vần” ra sao. Nguyệt Cầm đưa tay đặt lên miếng tang trắng trên ngực áo mình:

- Ba cháu mất chưa được trăm ngày, cháu sợ lắm .

Ông Thực hạ thấp giọng:

- Bác cũng rất sợ . Bởi vậy, bác sẽ về Sài Gòn ngay khi bác sĩ

Kiên đi rừng trở về .

Cầm thốt lên:

- Biết chừng nào bác sĩ Kiên mới trở về ? Cháu nghĩ, bác nên rời khỏi đây vào ngày mai .

Ông Thực lắc đầu:

- Bác vẫn còn mệt lắm, chưa đi nổi đâu .

Nguyệt Cầm bồn chồn:

- Sinh mạng vẫn quan trọng hơn bác ời .

Ông Thực khoát tay:

- Cám ơn cháu đã lo lắng . Nhưng bác tin tổ tiên sẽ phù hộ cho bác yên ổn đến ba hôm nữa trong ngôi nhà của mình .

Nãy giờ ngồi khoanh tay im lặng, Bích Chiêu bỗng lên tiếng:

- Con sẽ đích thân xuống bếp lo bữa ăn cho ba .

Ông Thực gật gù về hài lòng:

- Giỏi lắm .

Chiêu mỉm cười với Nguyệt Cầm:

- Cầm đi với tôi nhé .

Ngần ngừ vài giây, Cầm mới gật đầu . Đợi hai người ra khỏi phòng, ông Thực mới lên tiếng:

- Nếu hết ngày nay mà ba cháu không về, chúng ta phải đi tìm .

- Bác cho là ba cháu gặp nguy hiểm à ?

Ông Thực ậm ừ:

- Núi rừng hiểm trở, làm sao biết được nguy hiểm có chờ người ta hay không .

Kha nóng nảy:

- Cháu đâu phải trẻ cháu, xin bác cứ nói thẳng, chuyện rắc rối gì đã xảy ra cho bác và ba cháu vậy ?

- Chẳng có chuyện gì đâu .

- Nhưng những điều bác nói với Nguyệt Cầm thật mơ hồ, hoang tưởng .

Ông Thực lơ lửng:

- Người ở đây tin như vậy, mình cứ nói theo họ, đã sao đâu .

Kha làm thinh . Một lúc sau, anh hỏi:

- Thế bác có tin vào lời nguyên không ?

- Hồi “năm tuổi” bác đã chịu một lúc tang của ba người thân . Đó là nỗi ám ảnh triền miên suốt đời bác . Lần này bác đưa ba cháu cùng về là để tìm hiểu sao hiện tại ở đây vẫn có nhiều người chết yểu hoặc dị dạng thế .

- Bác tin ba cháu sẽ hết lòng với bác khi giữa hai họ xưa kia từng có thâm thù sao ?

Mặt ông Thực thản nhiên:

- Chính vì mối thù đó mà bác và ba cháu mới về đây . Chuyện rất dài và phức tạp, rất nhiều điều chưa thể nói ra được . Nhưng cháu

hãy tin rằng trong lòng bác chả có mối thù nào với họ Hoàng Đăng hết .

Kha không ngăn được tò mò:

- Nhưng tại sao trước kia hai họ lại thù hận nhau ?

Ông Thực bước xuống giường, dang tay làm vài động tác thể dục, Kha biết ông không muốn trả lời, nên thôi .

Anh nói:

- Bác cứ nghĩ ngơi, cháu đi vòng vòng cho khuây khỏa .

- Nhưng không nên đi xa, nhất là vào rừng . Trong đó phức tạp lắm .

- Cháu muốn tới nhà thờ của họ Hoàng .

Ông Thực vội vàng bảo:

- Không đi được đâu . Đường tới đó bị cây che kín cả rồi .

Kha nhỏ nhẹ:

- Vậy cháu sẽ ra thị trấn gọi điện về nhà . Bác có nhắn gì cho bác gái không ?

- Không . Cám ơn cháu .

Kha nhún vai . Vừa bước ra hành lang anh vừa suy nghĩ mông lung . Thật là khó tin một người nằm li bì mấy ngày liền vì bệnh, hôm nay lại tỉnh táo như thế . Tối qua khi bắt mạch cho ông Thực, Kha thấy mạch ông rất yếu . Vậy màthật khó hiểu . Dầu không phải bác sĩ như ba mình, Kha cũng biết đôi chút về ngành y, lẽ nào anh bắt mạch sai ?

Không lý nào, rõ ràng ông Thực đã bị một tác động nào đó, nên mới rơi vào tình trạng như vậy . Nhưng tác động nào cơ chứ ?

Kha chợt nhớ tới vẻ mặt hốt hoảng của Tranh khi cô ta báo với Nguyệt Cầm ông Thực đã tỉnh . Rồi ánh mắt tối sầm của Nguyệt Cầm nữa . Dường như hai cô trò không muốn ông Thực tỉnh lại thì phải .

Chuyện của ông Thực chưa có lời giải đáp, Kha đã chuyển sang chuyện của gia tộc mình .

Đây là lần đầu tiên Kha được biết dòng họ Hoàng Đăng của anh có tư thù với dòng họ khác .

Nếu đã nói là hận thù, chắc phải xảy ra hiềm khích hết sức sâu sắc chí ít phải có đổ máu, còn nặng hơn phải có người chết .

Chà! Sao cứ như chuyện Romeo và Juliette vậy . Hai dòng họ xảy ra thù hận . Nghe thật tiểu thuyết . Nhất định Kha phải hỏi cho ra lẽ mới được .

Mặt trời đã ló lói trên ngọn cây, nhưng sương vẫn chưa tan hết .

Kha ra khỏi cổng, đi thẳng về phía những mái tranh ẩn trong sương .

Vài ba người dân khắc khổ, cùng đám trẻ con nhếch nhác tò mò nhìn anh .

Ngoắt một thằng nhóc đầu trọc lóc, hàm răng trên trống hoác, anh hỏi:

- Nhà ông Tư Bền ở đâu ? Chỉ cho chú với .

Thằng nhóc nhanh nhẩu:

- Chú theo cháu .

Vừa nói nó vừa chạy đi trước . Tới một túp lều tranh thấp gần sát đất nó chỉ vào rồi biến đi ngay .

Kha ngần ngừ một chút gọi to, nhưng chẳng ai trả lời . Chả lẽ gio(này ông ta còn ngủ ? Nếu không thì đã có chuyện gì xảy ra với ông già .

Khom người xuống, Kha định chui vào cái cửa thấp lè tè thì nghe có người nói:

- Ông Tư đi vắng rồi .

Kha quay lại và bắt gặp nụ cười của một người đàn ông trạc ngoài ba mươi . Tự dưng anh thấy an tâm trước nụ cười chân chất ấy .

Anh ta nói tiếp:

- Trời chưa sáng, ông Tư đã quất ngựa ra thị trấn rồi .

Kha nói cho có:

- Tiếc thật! Tôi định tìm ông già trò chuyện cho đỡ buồn . À, anh ở gần đây hờ ?

Người đàn ông gật đầu:

- Không có già Tư thì cậu ghé tôi chơi . Cậu là con trai chú Kiên chứ gì ? Tôi với cậu cùng họ Hoàng Đăng đó . Theo vai vế, tôi là anh cậu .

Kha nhú mày:

- Chắc anh là con bác Hai Khang . Anh từng viết thư mời ba tôi về quê chơi một chuyến phải không ?

- Đúng vậy . Cứ gọi tôi là Ba Thìn . Còn cậu là Kha chứ gì ?

Kha gật đầu . Anh theo Ba Thìn đi dọc con đường trải đá lồi lõm ổ gà để tới nhà anh ta . Đó là một ngôi nhà gạch, ngói đỏ kang trang nhất trong nhưng ngôi nhà quanh đây .

Vừa kéo ghế cho Kha, Ba Thìn vừa nói:

- Hôm kia tôi có đưa chú Kiên vào khu từ đường của họ Hoàng .

Kha kêu lên:

- Ủa! Vậy mà Nguyệt Cầm bảo anh đưa ba tôi vào khu rừng Cẩm gì đó .

Ba Thìn giải thích:

- “Rẻo” đất ấy họ Vũ và họ Hoàng từng tranh chấp . Họ Vũ trước đây cho người rào lại, không cho ai ra vào, dân quen gọi là Rừng Cẩm . Từ đường họ nhà mình ở ngay khu rừng Cẩm ấy . Đúng là tôi có viết thư mời chú Kiên về quê một chuyến cho biết sự tình, chứ không muốn chú Kiên bận tâm tới những chuyện xảy ra ở rừng Cẩm và ngôi từ đường họ Hoàng .

Kha tò mò:

- Nhưng đó là chuyện gì ?

Ba Thìn nhìn anh:

- Cậu không biết à ?

Kha lắc đầu, rồi buột miệng:

- Chuyện lời nguyên của người đàn bà tử tội à ?

Ba Thìn xua tay:

- Ồ không . Chuyện đó không liên quan tới họ Hoàng Đăng của mình .

Kha suy nghĩ trước ánh mắt thách đố của Ba Thìn . Anh ngập ngừng:

- Dường như giữa chúng ta và họ có mâu thuẫn từ đời xưa ?

Xoa hàm râu lởm chởm, Ba Thìn bảo:

- Mâu thuẫn e là hơi nhẹ . Phải nói là thâm thù thì đúng hơn . Vì đã có người chết .

Kha kêu lên:

- Nghiêm trọng thế sao ? Nhưng là chuyện gì ?

Ba Thìn trầm ngâm:

- Người xưa bảo:

“Hôn nhân, điền thổ vạn cổ chi thù” . Nghĩa là chuyện vợ chồng và chuyện đất đai thường khiến người ta hận thù nhau gần như truyền kiếp . Khổ sao mối thù giữa họ Vũ và họ Hoàng lại bao gồm cả hôn nhân lẫn điền thổ .

Kha nhú mày:

- Tôi vẫn chưa hiểu ý anh .

Nhân nha rít một hơi thuốc Lào, Ba Thìn lim dim cả phút mới bắt đầu kể lể:

- Họ Vũ và họ Hoàng là hai họ lớn, giàu nhất vùng đất này . Ông nội của chúng ta trước đây đã từng làm thông gia với họ Vũ .

Kha như nhớ lại:

- À! Ông nội đã gả em gái cho một người bị tâm thần, sau khi sanh con, cô ấy đã chết phải không ?

- Cậu có biết tại sao bà cô Ý chết không ?

- Dạ không .

Ba Thìn thở dài:

- Cuộc hôn nhân ấy là một cuộc mua bán thì đúng hơn . Hồi đó, ông nội chúng ta là một địa chủ lớn, nhưng thế lực không bằng họ Vũ . Vốn là một tay tính toán, ông lúc nào cũng muốn bành trướng cơ ngơi của mình . Thấy họ Vũ đất mệnh mông, nhưng thiếu người quản lý, ông đã đem bà cô Ý là cô em út gả sang bên đó . Với điều kiện được làm chủ một eo đất dọc triền núi phía bên phải cánh rừng của nhà mình .

- Chắc eo đất ấy phải có một vị trí chiến lược đặc biệt ?

- Đúng vậy . Nó như một con đường mòn nổi nhiều cánh rừng với nhau, nhưng họ Vũ không nhận ra tiềm năng của nó . Lúc đó họ chỉ cầu mong sao có cô gái nào chịu làm vợ cậu công tử ngơ ngác ngác nhà họ, đổi lại điều kiện gì có lẽ họ cũng chịu, chớ đâu chỉ là một rẻo đất làm đường cho bò đi ăn cỏ trên núi, hay chuyên chở cây khô củi mục trong rừng .

Kha thở dài:

- Chỉ tội nghiệp cho bà cô Ý làm vật hy sinh cho tham vọng của anh trai mình . Đúng là một cuộc mua bán vô lương tâm .

Ba Thìn tiếp lời anh:

- Mà hậu quả của nó vẫn tồn tại đến tận bây giờ .

- Tôi không hiểu ý anh .

- Cũng đúng thôi . Chú Kiên được ông nội cho ra Sài Gòn ăn học từ nhỏ, rồi chú lập nghiệp luôn ở đó nên có hiểu biết gì về quê hương đâu .

Kha hạ giọng:

- Vậy anh kể tiếp cho tôi nghe đi .

- Từ khi làm chủ được eo đất ấy, công việc làm ăn, mua bán của ông nội phát lên thấy rõ . Lúc đó nhà họ Vũ mới nhận ra giá trị của eo đất mà họ từng bỏ đi ấy .

Cười nhếch mép, Ba Thìn nói tiếp:

- Họ tiếc đứt ruột và tìm mọi cách lấy lại nó . Người đứng ra giải quyết vấn đề này chính là bố của ông Thực, anh trai của gã điên khùng lấy được vợ đẹp nhờ một rẻo đất .

Kha không dần được tò mò:

- Ông ta lấy lại nó bằng cách nào ?

- Cậu thử đoán xem .

- Chắc không phải cách bình thường . Nhưng là cách gì, tôi xin chịu .

Thìn mím môi:

- Ông ta đã dựng lên một màn kịch bắn thỉu và vu cho em dâu mình ngoại tình với một tá điền để có cơ trả cô ta về cùng với bào thai vài ba tháng tuổi .

Im lặng một thoáng, Ba Thìn nói tiếp:

- Nói “trả về” nghe nhẹ nhàng lắm . Nhưng đâu phải vậy . Tôi nghe kể, nhà họ Vũ đã gọt đầu bôi vôi, dẫn bà cô đi rêu rao khắp làng xóm với mục đích răn đe người khác, nhưng cũng để bêu xấu họ Hoàng . Ở thời đó chuyện ấy không gì nhục nhã hơn . Bà cô trở nên cảm lạnh sau những nhục hình . Sinh ra một đứa con trai, bà chết vì băng huyết .

Kha ngậm ngùi nghe Ba Thìn nói tiếp:

- Đuổi dâu về nhà bố mẹ xong, họ Vũ bèn rào đất, ngăn đường lại, ông nội mình không chịu, thế là hai họ từ chỗ thông gia đã trở

thành thù địch . Mọi chuyện sẽ chưa dừng lại nếu như ba ông Thực không bị đột tử giữa đêm khuya, tiếp theo đó là hai cậu con trai lần lượt ra chết khiến bà vợ cả phải vội vàng ôm ông Thực chạy vào tận Sài Gòn . Lúc đó thiên hạ không cho rằng gia đình ông ta mắc phải lời nguyền mà lại đồn đại rằng oan hồn của bà cô Ý báo oán . Hừ! Toàn những điều nhảm nhí, hoang đường . Vậy mà dân ở đây tin ời là tin . Thậm chí họ còn lập một cái miếu để thờ bà cô nhà mình nữa . Tới bây giờ miếu của bà Ý vẫn ngày ngày nghi ngút khói hương . Dân lục lâm đi rừng cưa cây ở đây nói bà cô nhà mình thiêng . Nghĩ cũng phải vì bà là mẹ đẻ ông Hai Thề, chủ bãi gỗ lớn nhất vùng này mà .

Kha tò mò:

- Ông Hai Thề đó nếu tính theo vai vế cũng là chú của chúng ta, đúng không ?

- Đúng vậy . Sau khi bà cô mình chết, họ Vũ mà cụ thể là ông bố ông Thực có lẽ đã hối hận vì việc mình làm nên đã mang chú Thề về nuôi để chú ấy được sống cạnh ông bố điên của mình . Sau khi bố ông Thực chết, bà vợ lớn chạy vào Sài Gòn, bà vợ kể về quê, ông Thề và ông bố điên sống nhờ gia đình ông Tư Bền, người ở lại giữ đất giữ nhà cho họ . Đầu khoảng mười mấy tuổi ông bố điên chết, ông Thề bỏ nhà đi mất . Sau chiến tranh mới trở về .

Kha hỏi:

- Vậy là chú Thề về cùng một lúc với ông Đĩnh, ba của Nguyệt Cầm ?

- Có lẽ vậy . Tôi lúc đó còn nhỏ, nên đâu có nhớ . Chỉ biết khi trở về, ông Thề tự xưng là “Hai Thề”, lúc nào cũng nghênh ngang ngạo mạn, dữ dằn, hung ác như một thằng cướp, dân quanh đây chả ai dám động vào ông .

- Đối với họ hàng hai họ Vũ, Hoàng thì sao ?

Ba Thìn ấm ức:

- Trước đây, ba tôi là người trực tiếp đứng ra trông coi từ đường và phân đất hương hỏa gần đó . Khi ba tôi mất thì chú Thề cậy mình lớn, đã giành ngôi từ đường cùng phân đất ấy, dù trước kia ông nội cũng có chia cho cô Ý một phân đất mà bây giờ chú Thề đang thừa hưởng . Đối với bên họ Vũ, chú Thề và ông Đĩnh đòi lại hết đất đai ba ông Thực từng cho mượn để kinh doanh rừng .

Kha thắc mắc:

- Kinh doanh rừng là sao ?

- Là khai thác rừng, khai thác công sức của người dân đã trồng cây mấy chục năm và chả trả cho họ đồng nào với lý do họ đã “dám” trồng cây trên đất của ông ta, mặc kệ những người này vô cùng khốn khổ .

- Vô lý như vậy mà cũng chịu à ?

Ba Thìn ray rút:

- Tại cậu chưa biết đó thôi . Hai Thể rất độc ác, ở đây ai cũng sợ hấn vì hấn có bè có lũ, bè lũ ấy toàn đầu trộm đuôi cướp . Bởi vậy, dù không muốn, dân ở đây cũng phải vào rừng xẻ củi làm công cho hấn để đắp đổi qua ngày . Tóm lại, Hai Thể và ông Vũ Đình cá mè một lứa, chả ai tốt hơn ai . Thiệt lòng, tôi không muốn chú Kiên và cậu ở bên đó chỉ một ngày .

- Nhưng ông Đình chết rồi, chúng tôi là khách, có gì đâu phải sợ một cô gái tật nguyên như Nguyệt Cầm .

Ba Thìn vội bảo:

- Tôi có nói là cậu sợ đâu . Song không thể tin Nguyệt Cầm . Cha nào con nấy mà . Ông Đình chết, chắc chắn Nguyệt Cầm phải thay thế chỗ của ông ta điều hành công việc o(? bãi gỗ cùng với Hai Thể .

Kha phì cười:

- Một cô gái xanh mướt, suốt ngày ngồi xe lăn mà có thể điều hành công việc ở bãi gỗ lậu, nơi toàn những gã đầu trộm đuôi cướp tập trung về để tranh mua giành bán . Anh có quá sức tưởng tượng không vậy ?

- Cậu không tin tôi à ?

- Tôi thấy khó bị anh thuyết phục . Trong khi tôi phải về ngay .

Ba Thìn lắc đầu:

- Cậu đừng trong mặt mà bắt hình dong . Nguyệt Cầm không đơn giản đâu .

- Cám ơn anh về buổi trò chuyện lý thú này . Tôi sẽ ghi nhớ những gì anh đã cảnh báo . Chúng ta sẽ gặp lại nhau .

Ba Thìn nói:

- Đương nhiên . Tôi sẽ đãi cậu một bữa thịt rừng . Anh em sẽ hàn huyên tới sáng . Còn nhiều chuyện tôi phải cho cậu biết lắm .

Kha quay lại con đường đá đỏ . Ngôi nhà của họ Vũ lẫn sau những hàng cây, và anh đang háo hức muốn khám phá về nó . Bích Chiêu chống tay nhìn ra xa . Khung cảnh nơi đây đẹp tuyệt, nhưng buồn quá . Cô chợt thương cảm khi nghĩ tới Nguyệt Cầm . Đã tật nguyên mà còn phải chôn cả tuổi trẻ ở mảnh đất ít người nhiều ma này thật khổ .

Hôm qua, ba cô tỏ ý muốn đưa Cầm về thành phố sống, nhưng Cầm lắc đi, như đang sợ hãi một điều gì đó không rõ . Đúng như Kha đã nói, những người trong ngôi nhà này bị chứng hoang tưởng, luôn sợ hãi vì một lời nguyền . Bích Chiêu ở đây hai ngày rồi . Nếu thật sự có những chuyện khác thường, chắc chắn cô phải nhìn thấy vì cô cũng họ Vũ mà .

Đêm đến ngoài tiếng cười, tiếng khóc, bắt chợt Sáu Bảnh ra, Chiêu chưa “được” chứng kiến hiện tượng nào hết ngoài những

lời kể lễ đượm mùi mê tín của bà Nhì . Bà luôn miệng bảo ngôi nhà này có ma . Bà quen sống chung với ma và vẫn thấy sợ . Có tiếng gõ cửa . Chắc là ba . Bích Chiêu rời ban công, bước tới đẩy cánh cửa phòng bằng gỗ nặng trịch ra và đón nhận trọn vẹn nụ cười hết sức quyến rũ của Kha . Nụ cười làm cô phải bối rối . Anh hỏi:

- Em có ra thị trấn không ? Tôi cho quá giang .

- Có chứ . Nhưng đi bằng gì ?

Kha cao giọng:

- Xe ôm .

Bích Chiêu ngạc nhiên:

- Ở đây cũng có xe ôm sao ?

Kha ung dung:

- Ở đâu lại chả có xe ôm . Tôi đợi em năm phút thôi đấy .

Dứt lời, Kha quay lưng sau khi ném cho Chiêu một cái nheo mắt .

Tự dưng tim cô lại rộn lên .

Xoa đôi má nóng bừng, Bích Chiêu lẩm bẩm để trấn tĩnh mình:

- Nghĩ đi đâu vậy con cóc ? Anh ta là một gã không đáng tin chút nào . Hãy nhớ lại lần đầu đụng độ gã đi . Thật dễ ghét .

Thay quần áo . Nhìn mình khá lâu, khá kỹ trong chiếc gương ố vàng . Bích Chiêu tạm hài lòng . Cô kéo cao cổ áo và mạnh mẽ bước sang phòng ba mình .

Đang chúm mũi vào những quyển sách ố vàng, ông ngược lên khi nghe tiếng chân:

- Con đi đâu à ?

Chiêu gật đầu:

- Con đi với Kha ra thị trấn điện thoại cho mẹ biết ngày mình sẽ về .

Ông Thực bảo:

- Vậy thì đi đi . Nhưng không được ghé đâu nữa đấy .

Bích Chiêu cười:

- Ngoài ngôi nhà đầy chuyện hoang đường của mình ra, ở đây còn danh lam thắng cảnh nào để ghé vào hả ba ?

Ông Thực phẩy tay:

- Thôi, đi sớm về sớm .

Xuống sân Chiêu thấy Kha đang đứng tựa một chiếc Honda 67 cũ xì . Tay lười biếng kẹp điếu thuốc, miệng đang ngọt ngào nói như tán tỉnh Nguyệt Cầm . Cô ta ngồi trong xe lăn trên hành lang .

Dưới làn gió se se lạnh và ánh nắng mai nhột nhạt, trông Cầm đẹp lạ lùng . Cái đẹp mong manh, yếu đuối như một nụ lan rừng tinh khôi luôn cần một thân đại thụ chở che, nường nấu của cô ta khiến bất cứ gã đàn ông nào cũng hào hứng khi được cùng trò chuyện .

Thấy Chiêu ra tới, Nguyệt Cầm chớp đôi mắt buồn, giọng khao khát:

- Ước gì em có thể tự do bay nhảy như chị nhỉ ?

Kha nhanh nhẩu:

- Đâu có gì khó . Nếu Cầm muốn, tôi tin là được .

Vẫn điệu bộ rụt rè, cô nhỏ nhẹ:

- Bằng cách nào cơ chứ ? Anh đừng gieo vào tim tôi sự hy vọng để rồi tôi chỉ gặt toàn thất vọng đấy .

Kha trầm giọng:

- Tôi chỉ muốn giúp Cầm sống hạnh phúc thôi .

Bích Chiêu tiếp lời anh:

- Điều đó chắc sẽ được, nếu Nguyệt Cầm về thành phố với chúng tôi .

Nguyệt Cầm cúi đầu buồn bã:

- Em sẽ nghĩ lại . Anh chị đi vui nha .

Dứt lời, cô lặn xe vào trong, Kha tần ngần nhìn theo với tất cả triu mến, khiến Bích Chiêu xốn xang . Cô có cảm giác mình là nguyên nhân khiến Nguyệt Cầm buồn vì cô có thể tự do bay nhảy bên một người đàn ông mạnh mẽ, còn Cầm thì không .

Suy nghĩ đó khiến tâm trí Chiêu trở nên nặng nề . Cô đứng ở một chỗ khiến Kha phải lên tiếng:

- Có đi không, thưa tiểu thư ?

Bích Chiêu buột miệng:

- Thế tài xế xe ôm đâu ? Có mỗi chiếc cà tàng làm sao đi hai người ?

Kha hất hàm:

- Tôi là tài xế đây . Xe cà tàng cỡ nào tôi cũngtrị được . Mời tiểu thư .

Dứt lời, anh nhảy lên yên . Phải đạp ba cái chiếc 67 mới nổ máy ầm ầm như xe máy cày .

Kha có vẻ thách thức khi thấy Chiêu lưỡng lự:

- Dám không ? Nếu không, tôi đi một mình à nha .

Bích Chiêu bấu môi:

- Chuyện nhỏ .

Rồi cô ngồi phía sau anh . Kha bảo:

- Đã bảo là xe ôm, phải ôm chặt đó .

Bích Chiêu chưa kịp nói lời nào, Kha đã rồ ga, chiếc xe vọt thẳng khiến Chiêu không muốn cũng phải ôm anh .

Hừ! Chiêu chúa ghét trò ma quái này . Mím môi, cô bấu cả mười ngón tay móng nhọn hoắc vào hông Kha, khiến anh nhồm người lên:

- A! Đúng là vuốt hổ . Khủng khiếp thật .

Bích Chiêu ngọt ngào:

- Bầu như thế mới không sợ rơi xuống đường khi anh chạy với tốc độ này .

Kha ngoan ngoãn chạy chậm lại . So với buổi tối mưa giông ngồi trên chiếc thổ mộ, con đường mòn này hôm nay dễ thương hơn nhiều .

Chiều cao giọng hỏi khi Kha vừa lách xe tránh một “ổ voi” to đùng:

- Anh nghĩ gì về quê hương ?

Kha ngâm nga:

- Quê hương là chùm khế ngọt . Nhưng tôi chưa hái được quả nào cả . Còn em ? Em nghĩ gì về mảnh đất này ?

Bích Chiêu chép miệng:

- Tôi đang cố hiểu, cố yêu nó đây .

- Lại thế nữa à ? Sao lại phải “cố” cơ chứ ?

- Thì cũng như anh . Tôi chưa thấy chùm khế ngọt nào hết, nói chi tới chuyện hái quả . Thật lòng mà nói, tôi thấy thương những người ở đây . Nghèo nàn, lạc hậu, thiếu thốn về tin thần lẫn vật chất sẽ khiến họ chết sớm, chứ không do lời nguyên nào cả . Nhất định tôi sẽ thuyết phục Nguyệt Cầm đi khỏi đây .

Kha tán đồng:

- Tôi cũng nghĩ thế . Chân Nguyệt Cầm có thể chữa khỏi mà .

Bích Chiêu nhú mày:

- Sao anh biết ?

Im lặng một chút, Kha mới nói:

- Tôi tìm hiểu .

Chiều hỏi tới:

- Bằng cách nào khi Nguyệt Cầm luôn che kín đôi chân của mình ?

Kha kêu lên:

- Trời ơi! Người ta có thể khám bệnh từ xa . Cần gì phải thấy, phải sờ chân Nguyệt Cầm mới biết cô ấy bị gì .

- Có phải Nguyệt Cầm bị bại liệt bẩm sinh không ?

- Theo tôi nghĩ là không . Dáng vóc của Cầm rất cân đối, tay thon thả không giống những người bại liệt, thường hai chân họ teo nhỏ, hai vai và tay phát triển mạnh vì phải thay thế chức năng của đôi chân . Nguyệt Cầm rất đẹp, cô ta rất chăm chú tới nhan sắc của mình . Thường ngày, chắc Cầm vẫn đi bằng chân, nhưng khi có người lạ, cô ta mới ngồi xe lăn vì không muốn để lộ khuyết điểm của mình .

Giọng Kha trầm trở:

- Ngồi xe lăn trông Cầm mới quyến rũ làm sao . Tóc, mắt, môi và làn da trắng xanh kia đều được trang điểm thật khéo .

Bích Chiêu ngắt ngang lời Kha:

- Không ngờ anh để ý dữ vậy .

Kha thản nhiên:

- Vì tôi là đàn ông . Trước sự dịu dàng của nhan sắc, gã đàn ông nào chẳng gục ngã .

Bích Chiêu liếm môi:

- Vậy anh nên cố thuyết phục Nguyệt Cầm vào Sài Gòn chữa chân trước khi phải gục ngã vì cô ấy .

Kha cười sảng khoái:

- Cám ơn Chiêu đã lo xa . Nhất định tôi sẽ làm được điều đó hộ em và bác Thực .

Bích Chiêu im lặng suốt cả đoạn đường dần xốc còn lại . Cô thấy buồn bực vô cớ, mặc kệ Kha gợi chuyện, Chiêu ầm ừ trả lời cho có lệ, đến khi anh làm thinh vì mất hứng Chiêu lại mĩa mai:

- Anh đang nghĩ cách thuyết phục Nguyệt Cầm sao mà im như đá thế ?

Kha nhún vai:

- Thuyết phục hay tán tỉnh Nguyệt Cầm dễ như trở bàn tay, cần gì phải suy nghĩ . Tôi đang quan tâm chuyện khác kìa .

Bích Chiêu khịt mũi:

- Hy vọng không liên quan tới tôi .

- Nếu em thích thì có liên quan đấy .

Bích Chiêu trề môi:

- Tôi rất ghét cái giọng trịch thượng đó . Vây vào anh chỉ gặp xui xẻo . Ai thêm thích .

Kha cao giọng:

- Chưa biết ai xui à . Đầu gối tôi vẫn còn cái sẹo té xe hôm trước đây .

- Hừ! Nếu tay lái xe anh dừngcâu vào xe tôi thì đâu có chuyện gì xảy ra .

- Nếu đừng có chữ “nếu” thì hay biết mấy . Ví dụ như “Nếu em đừng chanh chua, chắc tôi đã gục ngã trước em ngay phút ban đầu” . Dịu dàng một chút đi Chiêu ơi . Tôi thích em như con mèo ướm nằm co một góc trong thùng xe thổ mộ chiều hôm ấy . Lúc đó, tôi chỉ muốn ôm em vào lòng để che chở, trấn an .

Bích Chiêu nóng mặt:

- Tiếc rằng tôi không thể là mèo mà là hổ với móng vuốt đã được mài thật sắc . Tôi mà bầu vào ai thì nhất định phải trúng ngay tim . Anh liệu chừng đó .

Kha mĩa mai:

- Đúng là cách nói của con cháu nhà quan từng đi dẹp loạn . Lúc nào cũng đầy mùi sát khí . Dịu dàng một chút đi Bích Chiêu ơi là Bích Chiêu .

Cô khô khan:

- Muốn tìm sự dịu dàng, muốn có con mèo nga/i ngủ trên tay hãy đến với Nguyệt Cầm . Anh đang đi với tôi thì ráng mà chịu, nếu

không coi chừng mất tim đấy .

Tới cái bưu điện bé teo như lỗ mũi, Kha nhường cho Bích Chiêu gọi về nhà trước . Cô hỏi thăm cái chân bị bó bột của mẹ, báo cáo tình hình của ba rồi kết thúc bằng câu:

“Chưa biết chừng nào về” .

Đứng khoanh tay chờ vàlắng nghe trộm cho thỏa sự tò mò, Chiêu ám ức khi giọng Kha vang lên vui như sáo:

- Kha đây . Anh vẫn khỏe, nhưng chưa về ngay được dù rất nhớ em . Nghe anh nè nhóc .

Chiêu tưởng tượng chắc bò của Kha hết sức ngoan hiền, và bỗng có ác cảm với cô gái mình chưa biết mặt, biết tên ấy .

Bỏ ra vĩa hè, cô công chân đá mạnh hòn sỏi và nhìn nó lăn xuống dốc .

Kha ngơ ngác:

- Mặt tôi dính lọ à ?

Bích Chiêu âm ừ:

- Không . Tôi thích nhìn niềm vui của người khác .

Mắt Kha ánh lên tai ma mãnh:

- Vậy sao ?

Chiêu bỗng cau có:

- Chớ anh tưởng điều gì khác à ?

- Không . Nếu em thích nhìn niềm vui, tôi hứa sẽ vui suốt ngày để được lọt vào mắt em .

Rồi Kha rủ rê:

- Bên kia có một quán cà phê . Sao mình không vào thử nhỉ ?

Bích Chiêu nghiêm nghị:

- Ba tôi dặn “đi sớm về sớm” .

Kha nháy mắt:

- Nhất định mình sẽ về sớm . Không la cà đôi chút, về già nhớ lại, em sẽ ân hận đã bỏ lỡ khoảnh khắc đẹp nhất của đời người đó .

- Xì! Hồng dám đâu .

Kha thách thức:

- Dám đi . Đôi khi cũng nên dễ dãi với mình một chút chớ . Hơn nữa, tôi tin em không phải tuýp ngoan hiền, suốt ngày chỉ răm rắp nghe lời ba mẹ . Hay em sợ bị tôi mê hoặc ?

Bích Chiêu nóng mặt:

- Đúng là phô .

Kha cười:

- Xin lỗi . Nếu không phải thế thì xin mời tiểu thư vào quán .

Bích Chiêu buột miệng:

- Như Nguyệt Cầm mới là tiểu thư, và tôi chúa ghét cái từ đầy vẻ yểu điệu thực nữ đó .

- Còn ghét gì nữa ? Em nói ra luôn để tôi liệu bề kiêng kỵ .

- Tôi ghét anh .

Kha kêu lên:

- Chà! Khó xử thiệt . Tôi đã làm gì nên tội ngoài chuyện mang họ Hoàng ?

Bích Chiêu làm thỉnh dù câu hỏi vừa rồi của anh nhắc cô nhớ tới những lời bà Nhì kể về mối thù của hai giòng họ trước đây .

Giọng Kha chùng xuống:

- Lốp con cháu như chúng ta thì dính dáng gì tới chuyện của các cụ ngày xưa chớ . Tôi rất muốn chúng ta là bạn tốt của nhau .

Bích Chiêu chớp mi:

- Tôi không thích mọi sự buồn bã, ủ rũ . Anh đã hứa sẽ vui suốt ngày mà .

Kha nhướn miệng cười:

- Thì tôi đang vui đây . Nào, mời em vào quán .

Bích Chiêu lưỡng lự. khi Kha chìa bàn tay mạnh mẽ về phía cô .

Bích Chiêu hất mắt lên:

- Tôi tự vào được mà .

Dứt lời cô xăm xăm băng qua đường trước, mặc cho Kha dắt chiếc 67 theo sau . Quán cà phê tuềnh toàng, trống vắng như dân ở đây không biết cà phê là gì .

Bà chủ quán nhanh nhẩu chào mời:

- Cô cậu dùngđen hay sữa ạ ?

Bích Chiêu bảo:

- Dĩ nhiên là đen .

Kha nói theo:

- Và ít đường .

Vừa múc cà phê vào phin, bà chủ quán vừa bắt chuyện:

- Cô cậu ở thành phố ra chơi ?

Kha hấp háy mắt:

- Tôi ở đây mà .

- Cậu đùa hoài . Dân xứ này tôi rành hết trơn hết trọi . Nói thật, tôi biết cậu và cô từ bữa hai người đi xe của ông Tư Bền kia . Hôm đó, trời mưa dầm mưa dề .

- Dì hay thiệt .- Tôi con` biết cô cậu ra đây làm chi nữa . Hà! Cô cậu hồng giống bọn quỷ ấy chút nào .

Bích Chiêu khó chịu . Cô cau mày nhìn ra đường như muốn tránh không nghe bà chủ quán nhiều chuyện nói . Hừm! Cô thấy ghét mọi cái liên quan tới lời nguyên khí gió, tới những cái chết bất đắc trong họ nhà cô . Thế nào bà mập ú này cũng sẽ đề cập cho mà xem . Tốt nhất, Chiêu nên hướng bà ta vào chuyện khác .

Đợi bà chủ đặt hai phin cà phê xuống cái bàn nhựa ố bần, Chiêu băng quơ:

- Ở đây vắng khách quá dì hả ?

Bà chủ cười toe toét:

- Giờ này, ai rảnh đâu mà vào quán cà phê . Nhưng tối, cô cậu ra đây xem, bảo đảm vui đáo để . Ở quán tui thứ gì cũng có hết .

Kha hỏi:

- Vùng này có được mấy quán như của dì ?

Bà chủ phe phẩy đuôi ruồi:

- Tại thị trấn này thì một hai, nhưng sâu vào trong khu từ đường nhà họ Hoàng thì nhiều lắm .

Kha bất ngờ vì câu trả lời đó . Anh trấn tĩnh lại:

- Chỗ đó thăm sơn cùng cốc mà . Dì lại trêu tôi rồi .

- Xời! Vậy là cậu chưa nắm được gì ráo . Đã nói “thóc đâu, bỏ câu đó” . Khu từ đường rất nhiều quán, mà toàn cà phê ôm không hà . Còn quán của tôi là quán lương thiện, đàng hoàng .

Bích Chiêu buột miệng:

- Ai đâu mà “ôm” hả dì ?

Bà chủ trố mắt:

- Trời! Phóng viên gì khờ dữ vậy . Thì tụi buôn gỗ chớ ai . Trong đó là chợ gỗ lớn lắm . Chúng phá rừng bằng cưa máy, gỗ chớ? xe bè rầm rầm . Chúng tranh mua, giành bán, chuyện đâm chém xảy ra như cơm bữa . Dân ở đây gọi chúng là lâm tặc .

Kha thẳng thốt:

- Thật vậy sao ?

- Ai nói láo làm chi .

Rồi bà ta soi mói:

- Bộ hai người không phải phóng viên hả ?

Kha chưa biết trả lời sao, bà chủ đã nói tiếp:

- Cách đây không lâu, có một cậu phóng viên, tay cầm máy, nách xách balô tới đây . Tôi đã khuyên rồi mà không nghe . Cậu ta vào trong đó chụp hình, viết báo chi chả biết, chỉ biết cậu ta bị chúng dân một trận gãy cả tay, đồ đạc mất trắng . Từ đó tới nay người không phận sự đâu dám vô tròng .

Kha thắc mắc:

- Chính quyền không có biện pháp gì sao ?

Bà chủ quán nhún vai:

- Có chớ . Thỉnh thoảng vẫn tảo thanh, truy quét, nhưng rồi đâu lại vào đó . Bắt chúng khác nào bắt cóc bỏ đĩa .

Kha thờ người ra trước những gì vừa nghe . Đây có phải là điều Ba Thìn chưa kịp nói cho anh biết không ?

Ngay lúc ấy, bà chủ quán lại hỏi:

- Cậu quen Ba Thìn à ?

Kha gật đầu . Bà ta gật gù:

- Chắc phải quen đặc biệt lắm mới cho cậu mượn chiếc xe này ?

Kha trố đi:

- Tôi thuê xe của anh ta đó chứ .

Bà chủ chép miệng:

- Ba Thìn coi vậy chứ cứng cựa lắm . Hắn người họ Hoàng, thấy ngôi từ đường của giòng họ biến thành nơi quy tụ của lâm tặc, hẳn phản đối dữ lắm . Nhưng nào có được . Ngược lại, bỏ hẳn thả bị tụi nó mần thịt . Rừng quế mới lên cây vài mét đã bị đốn . Tội nghiệp, hẳn gần như phá sản rồi .

Bà chủ quán vừa bước vào trong là Bích Chiêu hỏi ngay:

- Ba Thìn là ai vậy ? Bà con với anh phải không ?

Kha ậm ừ:

- Ờ . Bà con .

Rồi anh nóng nảy:

- Mình về thôi .

Không cần biết Bích Chiêu đồng ý không, anh gọi bà chủ tính tiền .

Bà ta vẫn chưa hết tò mò:

- Cô cậu về đâu vậy ? Đừng đại dột vào khu từ đường nhen . Tụi lâm tặc đó hông có tính người đâu .

Kha mỉm cười:

- Cám ơn dì nhắc nhở . Tụi tôi vào đó làm chi .

Ngồi sau lưng Kha, Bích Chiêu thấp tha thấp thỏm:

- Anh có định thăm ngôi từ đường không ?

Kha dừng dưng:

- Nguy hiểm như vậy, ai dám vào .

Rồi không ngăn được lòng, Kha buột miệng:

- Tôi lo cho ba mình .

Bích Chiêu nhú mày:

- Anh sợ bác bị lâm tặc làm khó dễ hả .

Kha làm thinh . Giờ anh đã hiểu tại sao ông Tư Bền, ông Thực đều ngăn không cho anh vào khu từ đường, nơi thờ phụng tổ tông nhà anh .

Ngẫm nghĩ, Kha thấy tức . Anh tăng tốc chạy nhanh, khiến chiếc xe như nhảy tưng tưng trên con đường lồi lõm ổ gà .

Kha bỗng để ý tới mấy chiếc xe bò chất đầy gỗ, củi đang cùng chiều với mình . Chắc xe này chở gỗ về bãi đây .

Bích Chiêu bầu vào hông anh:

- Dám theo bọn người này không ?

Kha càu nhàu:

- Dám, nếu không có cục nợ đằng sau .

Bích Chiêu mím môi:

- Anh coi thường tôi quá đấy . Cứ cho tôi xuống, tôi nhất định sẽ quá giang được họ vào tận bãi gỗ .

Kha từ tốn:

- Tôi tin họ sẽ nhiệt tình cho em quá giang, nhưng sau đó em có

....lỗi lã gì không chỉ có trời mới biết .

Chiêu nghiêng rằng:

- Mồm mép đàn ông sao độc địa quá .

- Tôi chỉ nói sự thật .

Dứt lời, Kha lầm lì điều khiển xe, không nói thêm lời nào . Bích

Chiêu cũng im, dù cô còn nhiều điều thắc mắc muốn hỏi anh .

Về tới sân nhà, Kha và Chiêu chưa lên tới hành lang đã bị Tranh chặn lại:

- Bác sĩ Kiên về rồi . Nhưng đang bàn bạc gì đó với ông Thực trong phòng . Hai ông dặn không ai được làm phiền .

Kha kêu lên:

- Kể cả tôi à ?

- Dạ vâng .

Kha càu nhàu:

- Chuyện gì bí mật thế ?

Tuy vậy, Kha vẫn thấy an tâm vì ba anh vẫn bình yên . Một lát nữa, nhất định Kha sẽ nài nỉ để ông nói hết những gì anh chưa biết về đất đai, giòong họ .

Ấm mãi lòng ta

Chương 4

Đốt nén nhang trầm cắm vào những ngôi mộ lâu ngày không người phát quang, chăm sóc, ông Kiên ngậm ngùi:

- Những người nằm dưới ba tấc đất này, đây đều mang họ Hoàng . Giòng họ mình ở vùng này hiện nay so với xưa chỉ còn phân nửa, nhưng ai cũng có đất đai canh tác làm ăn, thế là tốt rồi .

Ba Thìn nói:

- Đó là nhờ ông cố trước kia nhìn xa trông rộng, đã phân chia đất đai cho tất cả con cháu, nên bây giờ ai cũng có một cơ ngơi dù nhỏ để sống qua ngày bằng thu nhập lương thiện . Họ Hoàng của mình không bao giờ vì lợi làm việc bất lương . Ấy vậy mà vẫn lộn vào một con sâu làm rầu nồi canh . Cháu không biết chú đã nói gì với chú Thử về ngôi từ đường họ Hoàng .

Ông Kiên thở dài:

- Chú nói nhiều lắm, nhưng cầm bằng nước đổ lá khoai . Nhưng chú sẽ nói nữa .

Ba Thìn long mắt lên:

- Với chú Thử, chỉ có pháp luật trừng trị . Đồng tiền đã che mờ mắt ông ta . Vì tiền, chú Thử không từ việc độc ác, bán thỉu nào đâu . Cháu nghe đồn ông Vũ Đình, cha của Nguyệt Cầm chết là do

Ông Kiên gạt ngang:

- Đừng đề cập tới chuyện này ở đây . Dầu gì Hai Thử cũng mang họ Vũ . Chú ấy được mang họ Vũ là tốt . Dầu sao trước khi chết bắt đắc kỳ tử ông bố của ông Thực cũng còn lương tâm nên mới nhận cháu ruột mình . Được mang họ Vũ, Hai Thử bây giờ mới tha hồ tung hoành .

Ba Thìn bực bội:

- Khi chú và ông Thực về Sài Gòn, chú Thử sẽ thừa cơ bành trướng hơn nữa bãi gối lậu . Hừ! Người ta đồn đại rằng, bố diên sẽ sinh ra con khùng, đằng này chú Thử lại quá khôn ngoan, quỷ quyệt . Chỉ tội cho vong linh bà cô đã bị chú ấy lợi dụng kiêu buồn thần bán thánh để làm tăng uy tín của mình với những người mê muội .

Ông Kiên bức xúc:

- Hai Thử đâu chỉ lợi dụng vong linh của mẹ mình, cậu ấy cũng thêm mắm dặm muối vào chuyện bị mắc lời nguyên của họ Vũ để đưa mình lên vị trí độc tôn sau khi ông Vũ Đình chết . Hắn lợi dụng những người bị nhiễm chất độc màu da cam, sanh con dị dạng để tô đậm sắc màu mê tín cho cái gọi là bị ứng bởi lời nguyên cả trăm

năm nay của họ Vũ . Hấn quả là tay bịp bợm . Dù là anh em cô cậu với Hai Thề, nhưng chú không thể bênh vực Hai Thề được . Suốt một tuần qua, chú đã đi hầu như khắp vùng này . Trẻ con ở đây sút môi, hở hàm ếch rất nhiều . Thậm chí có đứa bị dị tật, dị dạng, chậm phát triển trông rất thương tâm . Họ là nạn nhân của chiến tranh, của chất độc màu da cam . Lẽ ra Hai Thề và ông Đỉnh phải giúp đỡ họ, đằng này cả hai lại đồng lòng đòi lại đất đai xưa kia được mượn, khiến họ lâm vào cảnh túng quẫn phải theo bọn phá rừng kiếm sống .

Ngừng lại một chút như để ngăn xúc động, ông Kiên nói tiếp:

- Tới chòi của những gia đình này, chú thật phần nộ khi thấy tận mắt cuộc sống thê thảm của họ .

Ba Thìn rùng mình:

- Chú không phải kể cháu cũng đã hình dung ra .

- Hai Thề vẫn về gọi những người dị dạng này là “Hội chứng bệnh của người họ Vũ” .

Ba Thìn ngắt lời ông Kiên:

- Thì đúng như vậy mà chú . Lời nguyên phán rằng:

“Họ Vũ sẽ có những đứa yếu tướng, chết non, quái thai, dị dạng” .

Cháu nghe kể, trước đây một cô gái nhà giàu họ Vũ có chồng giàu có, nhưng đẻ toàn quái thai . Dân gian gọi chúng là con ranh, con lộn . Người ta thích khắc dấu vào đứa quái thai ấy trước khi chôn, lần sau mẹ nó sanh ra đứa quái thai khác có cái dấu y như đứa đã bị làm dấu lần trước .

Ông Kiên trầm giọng:

- Đó chỉ là lời truyền miệng đầy mê tín, chuyện đó nếu giải thích theo khoa học sẽ khác đi và không có gì kỳ bí hết .

Ba Thìn ra chiều hiểu biết:

- À, hông hợp máu, khác gien gì chớ gì . Cháu từng nghe giải thích, nhưng khó hiểu quá . Cứ hiểu theo dân gian, đó là luật nhân quả, tổ tiên gieo cái ác, con cháu phải hưởng .

- Nhưng những người bị nhiễm chất độc màu da cam ấy đâu phải toàn họ Vũ .

- Chú không biết đó thôi, đa số đều có họ hàng cả .

- Trong cùng một xóm, một làng đương nhiên phải có quan hệ dây mơ rễ má . Chú được biết vùng đất cả dòng họ Vũ ở? trước đây cây cối chết hết vì chất độc hóa học, đa số họ sanh con dị dạng là đương nhiên . Chúng ta không đào sâu vấn đề lời nguyên gì đó nữa . Họ là nạn nhân của chiến tranh, chúng ta phải giúp đỡ họ .

Ba Thìn hoang mang:

- Giúp bằng cách nào ?

Ông Kiên lấp lửng:

- Thì cũng phải có cách chứ . Đó là trách nhiệm của một bác sĩ

như chú .

Nhìn đồng hồ, ông Kiên nói tiếp:

- Chú, ông Thực và Hai Thẻ sắp có một cuộc nói chuyện quan trọng . Chú phải về thôi .

Ba Thìn chờ ông Kiên khỏi khu nghĩa trang của họ Hoàng . Về đến nhà của Nguyệt Cầm, hai người đã thấy một chiếc xe jeep dân dụng đậu nghênh ngang trong sân .

Thìn chép miệng:

- Không biết chú sẽ nói gì với chú Hai Thẻ, nhưng cháu đoán mọi việc không đơn giản đâu . Cháu thấy lo .

Ông Kiên vỗ vai Ba Thìn:

- Không gì phải lo cả . Yên tâm đi .

Kha đứng đón ông ngay cửa:

- Mọi người đang chờ ba .

Ông Kiên ung dung bước vào . Gian đại sảnh hôm nay được mở rộng hết tất cả các cửa . Gian phòng kê một chiếc bàn dài . Ông Thực đang ngồi đối diện với một người mặt mày giảo hoạt . Vừa thấy ông Kiên, Hai Thẻ đã oang oang mồm mép:

- Chờ ông anh ngót nửa tiếng rồi đấy . Với em đây, thời giờ quý hơn cả vàng bạc nữa đấy các ông anh ạ .

Ông Kiên kéo ghế:

- Tôi biết vì thời gian của chú được đo đếm bằng máu, nước mắt của người khác mà .

Mặt vẫn tỉnh như không, ông Thẻ đốp chát:

- Anh Kiên nói chí phải . Có máu, nước mắt người ta mới biết quý đồng tiền . Nào, hai ông anh gọi thẳng con ra đây có chuyện gì ? Xin cứ bắt đầu đi .

Ông Thực cao giọng:

- Gọi Nguyệt Cầm, Bích Chiêu vào đã .

Ông Thẻ ra vẻ ngạc nhiên:

- Ô hay . Chuyện của đàn ông sao lại gọi lũ con gái vào làm gì cho rách việc ?

Ông Thực từ tốn:

- Thời buổi này nam nữ bình đẳng . Hơn nữa, bọn trẻ cần phải biết những chuyện của giòng họ . Ba Nguyệt Cầm đã mất, con bé đâu thể nào vắng mặt được .

Ông Thẻ cười gằn:

- Thì ra là thế . Tôi có cảm giác mình sắp bị đưa ra phán xét vì là con cháu họ Hoàng lẫn họ Vũ rồi đây .

Bích Chiêu, Nguyệt Cầm lần lượt vào . Kha nhanh nhẩu đẩy chiếc xe lăn của Cầm vào sát bàn rồi ân cần ngồi cạnh như để làm một điểm tựa vững chắc cho cô . Nhìn vẻ yếu đuối rụt rè của Cầm, Bích Chiêu còn phải động lòng trắc ẩn, hướng chi một gã đa tình

như Kha . Rất kín đáo, cô lặng lẽ ngồi một góc và quan sát từng người . Dĩ nhiên người cô chú ý đầu tiên phải là ông Thể . Theo vai vế và quan hệ họ hàng, ông ta vai chú của Chiêu lẫn Kha . Đó là một người đàn ông có gương mặt xương xương, một gương mặt tàn nhẫn lạnh tanh khiến khi nhìn vào, người ta thấy sợ . Những nét vừa thông minh, vừa điên dại, vừa phản phúc, thâm hiểm cùng một lúc bộc lộ trên gương mặt ngạo mạn ấy . Ngồi đối diện với ông Thể là bác sĩ Kiên với vẻ mặt định đạc, thông thái của một trí thức có tâm huyết với nghề . Ở ông toát lên vẻ bao dung, nhân hậu mà người ta sẽ yên tâm đặt niềm tin vào ông dù mới gặp lần đầu .

Ông Kiên ngắt ngang suy nghĩ của Bích Chiêu bằng giọng trầm buồn:

- Lúc này tôi về trễ vì đã nấn ná hơi lâu trong nghĩa trang của gia tộc tôi . Hồi tôi còn bé, nghĩa trang ấy chỉ là một vùng đồi hoang lơ thơ dăm ba ngôi mộ, bây giờ sao mà nhiều thế . Tôi đốt nhang cho từng người nằm dưới lòng đất và tự hỏi:

“Họ nghĩ gì về chúng ta ? Họ có bằng lòng khi thấy ngôi từ đường, nơi thờ cúng họ trở thành một nơi cho dân tứ chiếng giang hồ tụ tập về để làm ăn phi pháp không ?” Ông Thể ngắt ngang lời ông Kiên bằng một tràng cười, và nói:

- Ông anh của tôi ơi . Các cụ bằng lòng quá đi chứ . Trước đây, anh không về mà xem vùng đất này nó tiêu điều, hiu quạnh ra sao . Nghèo đói, xác xơ ra sao . May nhờ tôi và ba cháu Nguyệt Cầm mạnh dạn đứng ra cho thuê bãi mướn người đồn cây xẻ gỗ, tổ chức mua bán, tạo công ăn việc làm cho bà con ở đây, nên bây giờ người người, nhà nhà đều có tí tiền lặt lượm ấy chứ .

Ông Kiên nghiêm mặt:

- Từ đường, đình miếu là nơi thiêng liêng chú không thể vì đồng tiền mà khuấy động nơi yên tĩnh ấy .

Ông Thể giầy nẩy lên:

- Tôi mà khuấy động nhà từ đường à ? Anh đã tới nơi xem tận mắt cơ mà . Từ đường nhà mình suốt ngày nhang khói nghi ngút chứ đâu như xưa vắng hơn chùa bà Đanh . Cả cái miếu thờ mẹ tôi cũng vậy . Dân ở đây và cả từ xa tới đều thờ kính bà . Lẽ ra phải lấy đó làm điều hãnh diện, anh lại bài bác, đúng làlàHừ! Chính anh mới không coi tổ tiên, ông bà ra gì cả .

Ông Kiên bình tĩnh:

- Tôi không có ý tranh cãi với chú, nhưng tôi dứt khoát phản đối chú sử dụng đất hương hỏa với mục đích riêng, hơn nữa việc chú đang làm là bất hợp pháp .

Mắt hất lên trời, ông Thể cười nhạt:

- Anh là người duy nhất dám nói việc tôi làm là bất hợp pháp . Anh

em với nhau, anh cân chi nặng lời dữ vậy ?

Đứng dậy rút trong ví ra một tờ giấy gấp tư được ép plastic cẩn thận, ông Thẻ cao giọng:

- Trình hai ông anh và cả các cháu giấy phép được khai thác gỗ tạp của tôi . Hai Thẻ này làm ăn đàng hoàng, rất có uy tín, chớ không làm lậu đâu .

Ông Thực liếc vội vào tờ giấy phép . Là người kinh doanh, ông lạ gì những loại giấy phép này, vì những người có giấy phép luôn sử dụng nó ở phạm vi rộng hơn để hưởng lợi .

Ông nhìn Hai Thẻ:

- Tôi thừa hiểu quyền hạn của tờ giấy phép này, nên tôi không bàn tới nó . Điều tôi muốn nói là việc thừa kế đất đai của các cụ . Ông nội có hai người con là ba tôi và chú Lực, từ mới lọt lòng chú Lực đã bị chứng chậm phát triển, lúc nào cũng ngờ nghệch như trẻ con, do đó việc thừa kế chính thức đất đai thuộc về người con cả là ba tôi . Khi ba tôi và hai người anh đột ngột qua đời, mẹ tôi đã mang tôi vào Sài Gòn sinh sống . Đất đai, nhà cửa giao lại cho bà mẹ kế tức là bà nội Nguyệt Chăm chăm sóc .

Ông Hai Thẻ cướp lời ông Thực:

- Nhưng bác gái cũng đâu dám ở đây, mà đưa anh Đình về quê . Suốt thời gian dài ông bố khùng của tôi cùng đất đai nhà cửa giao cho gia đình lão Tư Bền quản lý, mãi đến sau chiến tranh, anh Đình làm ăn thất bại mới trở về bám vào đất này . Anh ấy vỗ ngực xưng mình là người thừa kế hợp pháp duy nhất của họ Vũ và gạt phắt đi hết tên tuổi của những người khác như anh hay tôi chẳng hạn .

Thấy tất cả im lặng nghe mình, ông Thẻ nói tiếp:

- Tôi cũng chẳng đòi hỏi gì cho mình đâu . Giành giật chỗ đất đai, nhà cửa bị ám ấy làm gì cho mang thêm tội chớ . Tôi đã có phần đất được chia bên họ mẹ đủ rộng để làm ăn rồi cơ mà . Nhưng thấy anh Đình xuống dốc quá, tôi mới chỉ lỏm cho anh ấy đi tìm đường sống . Để nói rộng mặt bằng, anh Đình đã đồng ý cho tôi thuê toàn bộ đất của họ Vũ . Anh em cùng nhau khai thác rừng, buôn bán gỗ . Nào ngờ chưa bao lâu anh ấy lại đột tử . Hợp đồng thuê đất vẫn còn rành rành đây . Tháng nào tôi cũng trả đủ, thậm chí trả dư tiền thuê cho Nguyệt Chăm nữa kia .

Ông Thực nói:

- Chú và chú Đình lấy lại toàn bộ đất trước kia ba đời đã cho dân quanh vùng mượn để canh tác, khiến họ lâm vào cảnh khốn cùng đành phải làm thuê cho chú . Như vậy coi không được .

Ông Thẻ nghênh ngang:

- Sao lại không được ? Làm cho tôi, thu nhập ngon cơm hơn cấy sâu cuốc bẫm ở vùng đồi trọc này nhiều .

- Nhưng đó là việc phạm pháp .

Dần tờ giấy phép ố vàng xuống bàn, ông Thể ngạo nghễ:

- Vậy thì anh đi báo chính quyền, nếu các anh không tin tờ giấy phép này . Quy luật trong rừng là phải tỉa bớt cây, bớt cành . Tôi làm đúng vậy và bán cây cành tỉa đó cho dân làm củi . Vậy là phạm pháp à ?

Ông Thực nhỏ nhẹ:

- Tôi không thừa gởi, khai báo vì chú là em tôi . Nhưng tôi không đồng ý chuyện cho chú thuê đất để làm bãi đáp gỗ nữa . Tôi muốn cho dân ở đây thuê đất như trước kia ba tôi đã làm .

Ông Thể phẩy tay:

- Sẽ chẳng ai thêm thuê đất đâu .

Ông Kiên nói:

- Tôi tin chắc là có và tôi sẽ giúp họ làm được điều này .

Ông Thể không nao núng:

- Việc của anh là trị bệnh . Xía vô chuyện đất đai làm chi ?

Ông Kiên cười nhạt:

- Tôi đang làm trách nhiệm của người thầy thuốc đó chứ . Chú thừa biết dân ở đây bị nhiễm chất độc màu da cam rất nặng nhưng chú đã không giúp đỡ mà con lợi dụng hoàn cảnh ngặt nghèo của họ để bắt chẹt, để tô đậm màu sắc hoang đường của lời nguyên giòng họ Vũ .

Ông Thể lạnh lùng:

- Ai muốn nói gì, nghĩ gì về tôi cũng mặc, nhưng tôi sẽ đi tiếp con đường đang đi . Tôi sẵn sàng đập bỏ bất kể chương ngại vật nào trên con đường đó .

Lừ mắt về phía Nguyệt Cầm, khiến cô phải run lên bấu lấy tay

Kha, ông Thể gần từng tiếng:

- Cháu phải biết mình sống ở đâu, nương tựa vào ai để giữ vững lập trường, chớ không thể bị lung lạc bởi những người cả đời mới về quê một lần mà đã dám lên mặt .

Dứt lời, ông Thể đẩy cái ghế đánh rầm và ngạo mạn bước đi trước những bộ mặt xanh xám vì giận của ông Kiên và ông Thực .

Không dần được tự ái, Kha chạy bổ theo kéo tay Hai Thể lại:

- Vấn đề vẫn chưa được giải quyết thỏa đáng, chú không được về

.

Đẩy mạnh Kha khiến anh va cả vào vách tường, Hai Thể quát:

- Mà thuộc hàng con cháu, đừng đại dốt vầy vào tao nhé .

Ông Kiên trầm giọng:

- Kha! Để chú Thể về .

Được nước, Hai Thể làm tới:

- Rừng nào cộp nấy, các anh không làm gì được tôi đâu . Mau rời khỏi đây là tốt nhất .

Ông Thực tức tối nhìn theo ông Thể:

- Đúng là nghiệp chướng .

Ông Kiên trầm tĩnh hơn:

- Tôi đoán kết quả sẽ thế này . Hai Thể đâu thể nào chịu dẹp cuộc làm ăn béo bở đó . Trừ phi khu vực nàyhết rừng . Nhưng dù sao chúng ta cũng phải giúp những nạn nhân nhiễm chất độc màu da cam . Nếu chúng ta thành lập được ở đây một trung tâm nhân đạo thì hay biết mấy .

Ông Thực gật gù:

- Tôi tán đồng ý kiến này . Còn Nguyệt Cầm thì sao ?

Cầm rụt rè:

- Cháu cũng rất muốn, nhưng không biết phải làm sao .

Ông Thực khoát tay:

- Dễ thôi . Quan trọng là ở tấm lòng, biết mọi người . Tôi muốn dân ở đây sẽ có cái nhìn khác về dòng họ Vũ .

Ông Kiên lên tiếng:

- Tôi quen biết nhiều tổ chức nhân đạo trong nước và ngoài nước, tôi sẽ lập đề án, rồi tuyên truyền, vận động để họ giúp đỡ .

Nguyệt Cầm lo lắng:

- Nhưng chỗ này hẻo lánh, xa xôi quá .

Kha ngắt lời cô:

- Tôi nghe nói con đường Xuyên Việt sẽ chạy ngang đây, sang năm, điện cũng về tận từng nhà . Có đường, có điện xa cũng hóa gần .

Nguyệt Cầm nói yếu ớt:

- Nếu được thì còn gì bằng, chỉ sợ khi rời khỏi đây, mọi người lại quên những ý tưởng tốt đẹp đó .

Bích Chiêu vội vã:

- Chúng tôi sẽ không quên đâu .

Ông Thực nhỏ nhẹ:

- Bác muốn đưa cháu về thành phố để chữa chân . Y học bây giờ tiến bộ lắm . Rồi cháu sẽ trở lại bình thường .

Ông Kiên tán đồng:

- Phải đấy . Tôi sẽ giới thiệu bác sĩ giỏi nhất cho cháu .

Kha dịu dàng hơn bao giờ hết .

- Tôi hy vọng Cầm sẽ đồng ý để tôi có dịp đưa Cầm đi dạo khắp Sài Gòn .

- Chỉ sợ làm phiền mọi người .

Bích Chiêu chân tình:

- Sao Nguyệt Cầm lại nói vậy ? Chúng ta là chị em mà . Tôi rất vui nếu chị về ở chung nhà .

Ông Thực đi tới quyết định:

- Không bàn luận nữa, cháu sẽ cùng đi với chúng tôi ít ngày tới .

Ngôi nhà này sẽ giao lại cho Tư Bền và bà Nhì quản lý . Để cháu ở đây, bác không yên tâm khi nhớ tới chú Hai Thế . Chắc chắn chú ấy sẽ gây áp lực với cháu .

Hướng về phía Kha với tất cả tin tưởng, Nguyệt Cầm khe khẽ gật đầu . Nhưng khi nhìn vào mắt Cầm, Bích Chiêu chợt bắt gặp những tia rất lạ, nơi chỉ có ở người nhiều tham vọng và thủ đoạn . Ánh mắt của Nguyệt Cầm khiến Chiêu liên tưởng đến ông Hai Thế . Đúng là trông họ giống nhau nhưng nếu như tất cả các đường nét của Cầm đều xinh xắn, dễ thương thì ông Thế trông thô cục, xấu xí .

Dầu sao, hai người cũng là chú cháu, nên có những nét giống là đúng . Vái trời sao Bích Chiêu đừng có nét nào giống ông chú Thế vì thật tình Chiêu chẳng ưa ông ta chút xíu nào .

Nguyệt Cầm đồng ý về Sài Gòn để chỉnh hình bàn chân dị tật, cô ta sẽ sống chung với cô dưới một mái nhà .

Ai biết chuyện gì sẽ xảy ra ở nhà cô, ở đây và ở những tháng ngày dằng dặc trước mắt .

Bích Chiêu cố lách người qua đám đông đang tụ tập trước một siêu thị lớn để vào trong . Hôm nay là ngày khai trương nên khách đông quá sức . Người ta còn bày đặtdụ khách bằng chiêu:

“Ai mặc áo đỏ sẽ được giảm giá” . Dĩ nhiên Chiêu cũng mặc áo đỏ để được giảm giá, mặc dù cô chưa biết sẽ mua món gì ở đây .

Cô chen chúc giữa bao nhiêu là người áo đỏ . Dừng lại ở gian bán đồ lưu niệm rồi đứng như chôn chân tại đây vì những mặt hàng vô cùng phong phú, đa dạng của nó . Bích Chiêu rất thích nghệ thuật tạo hình nên cô không thể bỏ qua những món đồ chơi trẻ con đắt tiền đủ chủng loại, những bức tranh thêu tay đặc sắc, những hợp âm nhạc ngộ nghĩnh, các bình hoa khô đẹp tuyệt và những tấm thiệp thủ công xinh xắn .

Theo chiều xô đẩy của dòng người, Bích Chiêu dạt sang quầy quần áo . Cô chọn cho mình một áo thun màu đen rồi ra quầy trả tiền .

Dĩ nhiên mặc áo đỏ sẽ được giảm giá, không bao nhiêu nhưng đủ làm Chiêu khoái chí, vì nghĩ mình đã mua rẻ một món hàng .

Đang đứng xếp hàng chờ tới phiên tính tiền, Chiêu bỗng giật mình khi thấy một cô gái, cô ta đứng tuốt trong quầy bán đồ gỗ cao cấp gần đó . Lẫn trong nhiều người mặc áo đỏ, cô ta nổi bật với cái đầm trắng sang trọng, hợp thời trang . Điều làm Chiêu phải sửng sờ là cô gái ấy trông giống Nguyệt Cầm như tạc .

Bích Chiêu chớp mắt mấy cái liên tục, cô kiễng chân lên để nhìn cho rõ hơn . Cô ta giống Nguyệt Cầm đến mức đáng kinh ngạc . Dù Chiêu biết chắc không phải Nguyệt Cầm, cô cũng vẫn dõi mắt

nhìn theo khi cô gái uyển chuyển trên đôi giày cao gót, bước vào cầu thang cuốn để lên tầng trên của siêu thị . Cô ta không một mình mà đi cùng một người đàn ông đứng tuổi trông giống một tay anh chị . Cô gái chắc chắn không thể là Nguyệt Cầm, cô ta còn giỏi hơn Chiêu ở khoảng không đứng một chỗ, mà đi trên thang cuốn . Rõ ràng đây là dân thành phố, hạng trung lưu, nên mới thạo sử dụng loại thang chỉ có ở những nơi sang trọng này . Từ khi về Sài Gòn tới nay, Bích Chiêu không nghe tin tức gì của Nguyệt Cầm . Lần đó tới phút chót, Nguyệt Cầm đã từ chối theo ba cô về thành phố để phẫu thuật chỉnh hình chân, mặc kệ mọi người cố hết sức thuyết phục .

Người thất vọng và có lẽ buồn nhất là Kha . Anh chàng ủ dột suốt chuyến về, khiến Bích Chiêu cũng thấy buồn lây . Giờ này chắc Nguyệt Cầm đang ngồi trên xe lăn mắt dõi về phía những dải núi thấp xa xa, hoặc chôn chân trong căn phòng âm u, ẩm mốc của ngôi nhà củ kỹ, thênh thang đó, chớ làm sao ở đây được, trừ phi thế giới này còn tồn tại những bà tiên, ông bụt .

Bích Chiêu có viết cho Nguyệt Cầm hai lá thư, nhưng không được hồi âm nên cô không viết nữa . Câu chuyệnquê hương như chìm vào quên lãng . Cô không hiểu ba mình và bác sĩ Kiên đã làm được gì để giúp đỡ những người ở nơi chôn nhau cắt rốn như từng hứa với Nguyệt Cầm, mà mỗi lần cô hỏi ông chỉ lừ mắt bảo: - Con nít hỏi làm chi ?

Hừ! Cô mà con nít . Nghĩ ức thật, nhưng Chiêu vẫn làm thinh . Mẹ nói ba không muốn người nhà dính líu tới chuyện ngoài quê . Lần đó, nếu không có điện thoại báo ông bệnh, Chiêu phải ra rước ông về gấp, chắc chắn trong nhà này không được một ai đi về xứ để biết nào là quê hương .

Mãi tới bây giờ, Bích Chiêu vẫn còn ám ức nhiều chuyện mà cô biết có hỏi ba cô cũng sẽ không giải thích . Chẳng hạn như chuyện ông bị ngủ li bì khi bệnh ở ngoài ấy . Cảm ngủ là như thế sao ? Chiêu thật không hiểu nổi, ngay cả Kha cũng ú ớ khi cô thắc mắc . Thôi thì cứ tạm chấp nhận lời giải thích phản khoa học của bà Nhì là:

Mấy ngày nằm như chết của ba cô là do ông xuất hết hai hồn năm vía theo ông bà tổ tiên, may sao cô từ Sài Gòn ra kịp rước hồn vía ông lại, nên ba cô mới tỉnh dậy .

Tư tưởng của người ngoài xứ Chiêu là như thế, bảo sao Nguyệt Cầm không cho rằng:

Nếu chỉnh hình chân xong thế nào cô ta cũng bị bắt đắc kỳ tử như những người đã từng ở trong ngôi nhà của tổ tiên đó .

Nghĩ vừa giận mà lại vừa thương . Có lẽ tối nay về, Bích Chiêu sẽ viết cho Cầm lá thư thứ ba, đầu sao Cầm với Chiêu là chị em,

cũng cùng mang họ Vũ cơ mà .

Nghĩ là nghĩ thế, nhưng Bích Chiêu vẫn gọi:

- Nguyệt Cầm! Nguyệt Cầm! Cô gái quay lại, mắt nhìn Chiêu với cái nhìn dửng dưng xa lạ rồi thản nhiên quay đi . Bích Chiêu đứng như trời trồng . Cô ta trang điểm hơi đậm, nhưng rõ ràng là Cầm . Những tia mắt rất đặc trưng của cô ta, Bích Chiêu không thể nhầm lẫn với ai . Tại sao Cầm lại làm mặt lạ với Chiêu nhỉ ?

Cô bước theo cô gái:

- Đúng là Cầm rồi mà .

Giọng gã đàn ông vừa khô khan, vừa khó chịu:

- Xin lỗi . Chị lầm rồi .

Mắt hất lên, cô gái dãn gót giày thật mạnh như cố chứng tỏ cho Chiêu thấy chân cô ta lành lặn bình thường . Điều đó khiến Chiêu càng tin chắc mình không lầm, nhưng nếu đúng là Nguyệt Cầm thì lý do gì khiến cô ta phủ nhận mình chứ ? Còn người đàn ông có vẻ sành đời, láu cá kia là ai ?

Quay lại quầy chờ tính tiền, Bích Chiêu vẫn không thể thôi nghĩ tới Nguyệt Cầm . Nếu kể lại chuyện này với ba, chắc ông sẽ không tin đâu .

Mà nghĩ cũng vô lý . Làm sao thể là Nguyệt Cầm nhỉ ? Chẳng qua người giống người đó thôi . Nhưng lẽ nào giống cả tia nhìn chỉ có Chiêu mới cảm nhận được là của riêng Nguyệt Cầm .

Về đến nhà rồi, nhưng đầu óc Chiêu vẫn còn bị Cầm chi phối . Cô xuống bếp mở tủ lạnh uống nước và nghe giọng dì Lại thì thào:

- Ba mẹ con đang có chiến tranh đó .

Chiêu tò mò:

- Vì chuyện gì hả dì ?

- Ông đòi về ngoài ấy nữa, nhưng bà không chịu .

- Về để làm chi, ba con có nói không ?

Bà Lại bĩu môi:

- Để đưa con nhỏ Nguyệt Cầm vào đây chữa chân . Ôi dào! Nó đã không muốn, hơi đâu phải nhọc công cho lục đục trong nhà hổng biết nữa .

Bích Chiêu cãi:

- Nhưng ý ba là ý tốt . Con ủng hộ .

Bà Lại lắc đầu:

- Đúng là trẻ người non dạ, chả biết nhìn xa trông rộng .

- Vì nhìn xa trông rộng, ba con mới lo cho Nguyệt Cầm . Dì thử nghĩ coi, con gái mà tật nguyền thì khổ cỡ nào .

Bà Lại vẫn khẳng khái giữ ý của mình:

- Đành là vậy . Nhưng sẽ rắc rối vô cùng khi Nguyệt Cầm về đây ở . Nói đại, lỡ như chữa chân không được, con bé lại lăn đùng ra chết, phải tự mình buộc thông lọng vào cổ không ?

Bích Chiêu thẳng thốt:

- Trời ơi! Dì nói gì ghê vậy ?

Bà Lại thần nhiên:

- Dĩ nhiên đó là tình huống xấu nhất, nhưng tại sao không đặt ra khi ba Nguyệt Cầm bị chết bất đắc kỳ tử chưa được một năm .

Biết đâu chừng, hiện tượng chết trùng sẽ được lập lại .

Giọng hạ xuống thật thấp, bà Lại xì xào:

- Thà chuyện ấy cứ xảy ra ngoài quê, chớ lỡ xảy ra ở đây, không khéo cả nhà mình bị kéo theo đấy .

Bích Chiêu nói như rên:

- Dì làm ơn giùm con đi . Nói những điều tưởng tượng cứ y như thật nghe ớn bỏ xừ .

Bà Lại lầu bầu:

- Con cũng biết ớn nữa sao ? Hừ! Để con cứmắng dì mê tín dị đoan . Nói có trời có đất, nếu mê tín sao bà nội con phải bỏ tất cả để chạy vào tận Sài Gòn này ? Cả gia đình mình trốn tránh an toàn đã bao nhiêu năm, bây giờ lại tự nhiên rước họ vào theo để họ đòi mạng . Mẹ con không đồng ý đưa Nguyệt Cầm về là đúng .

Bích Chiêu chắt lưỡi:

- Nghĩ như vậy ích kỷ lắm . Con không thích chút nào .

- Vấn đề không phải ở chỗ thích hay không mà là tính mạng . Sự an toàn của cả nhà . Dì thấy từ ngày ba con về ngoài đó rồi trở vào tới nay, không khí gia đình cứ nặng nề sao ấy . Đúng là vấp vào họ toàn gặp xui xẻo . Nào là con bị mất giỏ xách, mẹ con bị gãy chân, ba con bệnhChẳng biết còn chuyện gì sẽ xảy ra nữa .

Chiêu nhăn nhó:

- Đó chỉ là những sự ngẫu nhiên thôi . Tại dì lóc nó ra, xâu thành một chuỗi, tô đậm nó lên rồi sợ hãi .

Bà Lại có vẻ giận:

- Nói chuyện với đứa ngang tàng như mày, tức chết được .

Chuông điện thoại reo vang hồi, Bích Chiêu nhắc máy và nghe giọng vú Mười hốt hoảng:

- Thăng Toànnónó vào bệnh viện rồi .

Bích Chiêu thẳng thốt:

- Tại sao vậy ?

- Vú không biết . Người ta điện thoại về báo như vậy . Nguy hiểm tới tánh mạng đó . Hu, hu .

- Nhưngnhưng nhà thương nào ?

Bích Chiêu cố gắng lắm mới nghe được tên bệnh viện . Cô biết bà Mười thương anh Toàn còn hơn con ruột nên bà không thể bình tĩnh khi nghe anh ấy phải nhập viện với lý do không rõ ràng .

Bà Lại thốt lên tiếng “Trời ơi” khi cô kể lại nội dung cuộc điện .

Bích Chiêu nói:

- Dì báo cho ba mẹ con nha .

Bà Lại lúnh quính đi tới đi lui trong bếp:

- Giờ mà tin lời tao chưa ? Trời ơi! Lỡ thằng Toàn có gì thì sao đây trời ? Tao phải nói sao cho hai ông bà đừng sóc đây ?

Bích Chiêu liếm môi:

- Dì cứ bình tĩnh, đừng bị những điều nhảm nhí đó chi phối .

Bà Lại lườm cô:

- Nói hay lắm . Mà lên báo cho ông bà đi . Tao lắm cảm rồi, không giữ bình tĩnh được đâu .

Bích Chiêu nhún vai, cô gõ cửa phòng làm việc của ba và thấy ông đang cúi mũi vào một đồng giấy tờ .

Dầu cổ kiềm chế, nhưng Chiêu vẫn nghe giọng mình run lên:

- Ba à! Vú Mươi bảoanh Toàn bệnh phải nhập viện rồi .

Ông Thực ngớ người ra mất mấy giây:

- Cái gì ? Bệnh viện nào ?

Bích Chiêu máy móc nhắc lại tên bệnh viện . Ông Thực trầm tĩnh:

- Bác Kiên làm ở đây . Ba phải gọi cho bác ấy đã .

Chiêu vội sang phòng mẹ . Bà đang ngồi trên giường với cái chân còn bó bột . Nhìn vẻ hốc hác mệt mỏi của bà, Chiêu không nở mở miệng báo tin dữ .

Cô ngồi xuống cạnh mẹ . Bà Chinh bỗng hỏi:

- Nguyệt Cầm là người thế nào ?

Bích Chiêu căn môi:

- Nhìn bên ngoài, Cầm trong dịu dàng, thùy mị . Nếu không muốn nói là quá nhút nhát, rụt rè, nhưng thật sự cô ta như thế nào, con không biết .

- Nói như con, khác nào Nguyệt Cầm là người có lớp vỏ bọc khá tốt ?

Bích Chiêu làm thinh, cô nhớ tới cô gái gập trong siêu thị lúc nãy và ngập ngừng:

- Con có cảm giác là như vậy, nhưng chắc gì đã đúng vì ba, bác sĩ Kiên và Kha đều rất quý Nguyệt Cầm . Trong mắt ba và bố con bác sĩ Kiên, Nguyệt Cầm là một cố gai mong manh như một cành lan mà mọi người có trách nhiệm phải chăm sóc cô ấy . Nhưng sao mẹ lại hỏi về Nguyệt Cầm ?

Bà Chinh nói:

- Ba con muốn đưa Nguyệt Cầm vào ở nhà mình luôn .

- Ý mẹ thế nào ?

- Mẹ không chịu .

Bích Chiêu nhỏ nhẹ:

- Nhưng đó là cháu của ba . Hoàn cảnh của Nguyệt Cầm rất đáng thương .

Bà Chinh gạt ngang:

- Mẹ biết . Nhưng tốt nhất là không nên có quan hệ gì với ngoài đó . Đụng vào họ toàn gặp xui xẻo thôi . Ba con khẳng khẳng giữ ý của mình . Đúng là có máu có xốt, muốn giúp Nguyệt Cầm còn thiếu chi cách, đâu phải đưa nó về nhà là thượng sách .

Bà Chinh định nói tiếp thì ông Thực bước vào:

- Tôi đến bệnh viện, bác sĩ Kiên đang trên đường vào đó . Bà cứ yên tâm ở nhà, tôi sẽ điện về ngay .

Không đợi bà Chinh kịp thắc mắc, ông Thực đi ngay . Nhìn` Chiêu, bà hỏi:

- Ba con vào bệnh viện làm chi ?

Bích Chiêu liếm môi, giọng cố bình thản:

- À, vừa rồi, vú Mười bảo rằng anh Toàn bệnh đã đưa vào bệnh viện, nhưng không rõ bệnh gì .

Mặt bà Chinh xám xịt, giọng lạc hẳn đi:

- Đại họa tới nữa rồi . Mẹ đã bảo đừng dính dấp đến ngoài ấy mà ba con đâu có chịu nghe . Giờ thằng Toàn xảy ra chuyện, biết làm sao đây ? Mẹ phải vào bệnh viện mới được .

Thấy mẹ nhắc cái chân bó bột xuống đất, Bích Chiêu ngăn lại:

- Ba bảo mẹ ở nhà kia mà .

- Ở nhà, khác nào ngồi trên đồng lửa . Mẹ chịu không nổi .

- Mẹ vào trong đó thêm phiền cho mọi người, chớ có làm được gì .

Bà Chinh giận dữ:

- Phải . Tôi bây giờ què quặt, chả ích lợi cho ai, nhưng thằng Toàn là con tôi, tôi không lo cho nó sao được .

Bích Chiêu dỗ dành:

- Nhưng ba nói sẽ điện thoại về ngay mà . Mẹ ráng chờ một chút .

Bà Lại hốt hải đẩy cửa . Tay ôm ngực bà vừa thở vừa nói:

- Thằng Toàn được đưa vào phòng mổ rồi . Nó bị viêm ruột thừa cấp tính .

Bích Chiêu thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy thì không sao .

Bà Chinh nghiêm mặt:

- Động dao, động kéo mà không sao .

Bích Chiêu nhấn mạnh:

- Ý con muốn nói anh Toàn vào viện vì viêm ruột chứ không vì những điều dị đoan nhảm nhí như mẹ và dì Lại nghĩ .

Bà Lại mắng át:

- Ranh con! Trứng mà đòi khôn hơn vịt . Chuyện xui xẻo cứ tới dồn dập như vậy, muốn không nghĩ cũng không được .

Giọng bà Chinh dứt khoát:

- Tôi không bao giờ đồng ý cho Nguyệt Cầm ở đây .

Bích Chiêu vọt miệng:

- Mẹ có đồng ý, con nghĩ chưa chắc Nguyệt Cầm ở nhà mình .
Dứt lời cô về phòng nằm vật ra giường với một mớ hỗn độn trong đầu . Nghĩ cho cùng, những điều dị đoan, nhảm nhí của dì Lài đều có cơ sở . Đúng là từ khi ba cô “vây vào” họ hàng ở quê, nhà cô đã gặp nhiều xui rủi . Yếu bóng vía như dì Lài, tha hồ bàn ra, bàn vào rồi sợ hãi . Khi hết mẹ, giờ tới anh Toàn phải vào bệnh viện . Công việc kinh doanh của ba mẹ lúc này lại không thuận buồm xuôi gió cho lắm . Cửa hàng vật liệu xây dựng bỏ mặc cho người làm thuê . Dì Lài cứ ca cẩm:
“Không khéo ba may cụt vốn mất” .
Lẽ ra ba phải chấn chỉnh lại việc làm ăn đằng này suốt ngày ông bận rộn vì quyền gia phả đầy cộm mà ông định sẽ viết lại cho hoàn chỉnh .
Chiều thở dài . Mẹ cái kỉnh cũng đúng . Ba đã bỏ mặc công ăn việc làm khi mẹ phải ngồi một chỗ, ông muốn rước Nguyệt Cầm vào lúc trong nhà không yên, bây giờ lại thêm chuyện anh Toàn phải mổ nữa . Chắc chắn ý tốt của ba sẽ không thành .
Chiều chợt ray rứt, cô cũng thương Nguyệt Cầm, muốn Nguyệt Cầm ở cạnh đểcó chị có em . Song nhớ tới ánh mắt dừng đọng, lạnh lùng của cô gái trong siêu thị, ước muốn của cô xui xuống như bông bóng xì hơi mà cô không hiểu vì sao .
Ngồi dậy, Chiêu lấy giấy bút ra . Cô sẽ viết cho Cầm lá thư thứ ba với hy vọng sẽ được hồi âm .

Ấm mãi lòng ta

Chương 5

Nhấc điện thoại lên, Kha uể oải:

- Alo . Kha đây . Xin lỗi, ai ở đầu dây vậy ?

Đầu dây bên kia vang lên một giọng rụt rè nhỏ nhẹ, nhưng cũng hết sức bí hiểm:

- Là em .

Kha ngồi thẳng người:

- Em là ... là

Giọng rụt rè ấy dường như có lẫn chút tức hờn:

- Anh quên em rồi à ?

Kha buột miệng:

- Nguyệt Cầm! Phải em không ? Cầm ngọt ngào:

- Vâng . Nguyệt Cầm đây .

Kha xúc động:

- Emem đang ở đâu vậy ?

- Ở Sài Gòn và rất gần anh .

- Em không đùa chứ ?

Nguyệt Cầm cười . Tiếng cười trong veo:

- Có mà không . Không mà có .

- Nghĩa là sao ? Em làm anh sốt ruột quá .

- Nghĩa là em đang ở Sài Gòn .

Kha hấp tấp:

- Ở nhà bác Thực phải không ?

Giọng Cầm trầm xuống:

- Dạ không . Em ở nhà trọ .

- Sao lại thế ?

Kha nhú mày:

- Bác Thực có biết em vào Sài Gòn không ?

Cầm lễ phép:

- Dạ không .

Kha máy móc lặp lại:

- Sao lại thế ? Bác Thực sẽ không an tâm nếu biết em đã vào Sài Gòn và ở nhà trọ . Anh nghĩ em nên về nhà bác ấy .

- Em không biết đường .

Kha kêu lên:

- Trời ơi! Còn như thế nữa . Anh sẽ đưa em đi . Em ở nhà trọ nào ? Đọc địa chỉ và cả số điện thoại cho anh .

Nguyệt Cầm cười khẻ:

- Em đùa cho vui thôi, chớ làm gì không biết hỏi thăm đường, chỉ

tại em không muốn ở chung với Bích Chiêu .

Kha ngập ngừng, anh muốn hỏi lý do nhưng thấy không tiện nên nói:

- Anh hiểu em . Nhưng Bích Chiêu khá dễ thương, cô bé nhắc em hoài, nghe đâu Bích Chiêu đã viết cho em ba lá thư, nhưng không thấy trả lời .

Giọng Nguyệt Cầm kêu lên ngạc nhiên:

- Vậy sao ? Tiếc là em chẳng nhận được lá nào . Bưu điện ngoài xứ mới tệ làm sao . Chắc chị Chiêu rất giận em .

-Ồ, không đâu . Chiêu chẳng để bụng những chuyện này, vì cô bé vô tư lắm .

- Anh có vẻ hiểu Bích Chiêu quá nhỉ .

Kha cười:

- Chuyện nhỏ . Anh xem Chiêu như em gái, ngoài ra không còn gì khác .

Nguyệt Cầm tủi thân:

- Bích Chiêu luôn là người may mắn, đã có anh ruột, giờ lại thêm anh . Em hơi ganh tỵ đó .

Kha tán tỉnh:

- Với anh, em có vị trí đặc biệt hơn Bích Chiêu nhiều .

- Vì em là một đứa tàn tật, đúng không ?

- Lại chạnh lòng rồi . Tại em tự đẩy dọa mình đó thôi . Anh đã bảo y học bây giờ rất tiến bộ .

Nguyệt Cầm nhẹ nhàng ngắt lời anh:

- Bởi vậy em mới vào để chỉnh chân lại cho đúng lời “anh bảo” .

Kha mừng rỡ:

- Thật hả ? Anh hoan nghênh em . Ba anh quen nhiều bác sĩ giỏi, nhất định ông sẽ nhờ người giỏi nhất chữa cho em .

Nguyệt Cầm dịu dàng:

- Cám ơn sự quan tâm của anh . Nhưng em thấy không cần thiết .

Kha thẳng thốt:

- Tại sao vậy ?

- Em quen tự lo cho mình rồi . Với lại, em thấy phiền .

- Trời ơi! Anh giận em thật rồi . Chuyện lớn thế kia mà không cho ai biết hết .

Nguyệt Cầm trầm giọng:

- Em xin lỗi anh . Em muốn tạo sự ngạc nhiên cho mọi người .

- Đúng là một sự ngạc nhiên lớn . Thế kết quả thì sao ?

- Hơn sự tưởng tượng của em rất nhiều .

Kha ngọt ngào:

- Anh rất muốn gặp em .

- Giờ thì chưa được đâu . Em muốn khi xuất hiện trước mặt anh, em phải là một người hoàn hảo .

Kha tán tỉnh theo thói quen:

- Trong mắt anh, em lúc nào cũng hoàn hảo cả .

Nguyệt Cầm cười nhẹ:

- Tại có khi nào em để lộ sự tàn tật của em cho anh thấy đâu .

- Đừng nói vậy, anh buồn . Anh cũng viết cho em hai lá thư . Như Bích Chiêu, anh đã không nhận được hồi âm .

- Đó là lỗi của bưu điện chứ đâu phải lỗi do em .

Kha bẻ tay:

- Nếu bây giờ em không cho anh địa chỉ em đang ở trọ, thì đó là lỗi của em .

Nguyệt Cầm xa xôi:

- Mai em về rồi . Em không muốn mang theo nỗi buồnNó nặng nề lắm, em không đủ sức đâu .

Kha khổ sở:

- Nguyệt Cầm! Em đành lòng đến thế sao ? Em đã tới nhưng anh không được gặp . Với anh, điều đó còn kinh khủng hơn cả nỗi buồn bã và sự nặng nề .

Nguyệt Cầm nói:

- Rồi sẽ có ngày chúng ta gặp nhau . Em rất vui là anh và cả Bích Chiêu không quên em . Thôi nhé, chúc anh vui, khỏe . Nhớ đừng nói với ai về em đây .

Kha chưa kịp gọi tên cô, Cầm đã gác máy . Anh thần thờ đót thuốc, lòng bồi hồi với cuộc trò chuyện ngắn ngủi vừa qua .

Nguyệt Cầm quả là biết cách khiến người khác phải nhớ về mình . Sau khi chia tay cô về Sài Gòn, Kha đã viết liên tiếp hai lá thư cho Cầm, dù viết thư không phải là sở thích của anh . Thế nhưng, chờ mãi không có thư trả lời . Kha vốn đa tình, anh vừa kịp thôi nhớ tới cô để vui vẻ tiếp tục bên cô nàng chung công ty thì Nguyệt Cầm gọi điện . Một cú điện thoại bất ngờ, nằm ngoài mong đợi, khiến tới bây giờ anh vẫn còn lằng lằng .

Kha vẫn không hiểu sao Nguyệt Cầm lại thu hút anh đến thế . Vốn là người cầu toàn, anh thích những cô gái đẹp, thân hình gợi cảm, vậy mà trước một người tàn tật như Cầm, tim anh lại xao xuyến .

Có lẽ Nguyệt Cầm đúng khi nói:

Cô chưa bao giờ để lộ sự tàn tật của mình cho anh thấy, bởi thế trong mắt anh, Cầm vẫn thật hoàn hảo bên chiếc xe lăn .

Nguyệt Cầm đẹp, cái đẹp liêu trai như sương như khói của cô rất lạ so với các cô gái thành phố . Nghĩ tới Cầm, Kha liên tưởng đến một đóa quỳnh lung linh, hư ảo trong đêm . Đóa quỳnh mong manh là hiện thực, tiếc thay Kha không thể chạm tay vào nó .

Ông Kiên bước vào với vẻ khác thường làm Kha phải dứt mình ra khỏi cơn mộng đẹp .

Anh liền hỏi:

- Ba không khỏe sao ?

Ngồi xuống salon, ông Kiên nói ngay:

- Ba vừa nhận điện thoại của Ba Thìn ở bệnh viện .

Kha nhú mày:

- Ảnh lại mời ba về quê à ?

- Không . Nó cho biết khu vực rừng Cẩm vừa bị một đợt truy quét lớn . Cả trên hai mươi bãi gỗ lậu nằm rai rắc trong rừng bị phát hiện . Kiểm lâm thu được hàng trăm khối gỗ quý hiếm . Chú Hai Thể đã bị sợ tới gáy rồi .

Kha tò mò:

- Chuyện ấy xảy ra lâu chưa ba ?

- Chắc cũng cả tuần rồi . Từ giờ trở đi, hy vọng khu từ đường của họ Hoàng sẽ được bình yên chứ không bị khuấy động bởi đám lâm tặc và các quán bia rượu, cơm cháo hồ lợn mọc lên như nấm quanh đó .

Kha chép miệng:

- Chỉ sợ được vài ba tuần yên tĩnh rồi đâu lại vào đấy .

Ông Kiên có vẻ tin tưởng:

- Không đâu . Ba Thìn nói đợt truy quét được chuẩn bị rất chu đáo, bí mật nên bọn chúng không trở tay kịp . Sau khi dẹp xong điểm nông lâm tặc rừng Cẩm, chính quyền công an xã, huyện, chi cục kiểm lâm đã có sự phối hợp chặt chẽ . Bọn lâm tặc khó có chỗ dung thân .

Kha vẫn lo xa:

- Nhưng chú Hai Thể đâu dễ bỏ qua việc làm ăn béo bở đó . Khi bản thân chú có đất để làm bãi gỗ, để khai thác rừng trái phép .

Ông Kiên tựa lưng vào ghế:

- Hai Thể bỏ trốn rồi . Hà! Bắt đầu từ hôm nay, ba và ông Thực sẽ xúc tiến mạnh hơn nữa việc xây dựng một bộ mặt mới cho khu rừng Cẩm như ba đã từng hứa với bà con ở đó .

Trầm ngâm một chút, ông nói tiếp:

- Dầu sao chú Hai Thể với chúng ta cũng là ruột rà . Thật lòng ba không muốn chú Thể gặp chuyện bất trắc . Chẳng biết gì này chú ấy đang trốn vào hang cùng ngõ hẻm nào, hay vẫn ngang nhiên với một lớp vỏ bọc khác .

Kha hỏi:

- Bác Thực đã biết chuyện chưa ba ?

- Ba vừa lo cho bác ấy hay . Lẽ ra cách đây một tháng, bác ấy đã về xứ đề đưa Nguyệt Cẩm vào sống chung, ai ngờ thằng con trai nói dối bị viêm ruột thừa phải mổ, bác Thực đành ở lại chăm con .

Kha liếm môi:

- Bác ấy còn ý định rước Nguyệt Cẩm nữa không ạ ?

Ông Kiên gật đầu:

- Còn . Nhưng nghe đâu Nguyệt Cầm tự ý vào Sài Gòn lâu rồi, muốn tìm con bé không phải dễ .

Kha buột miệng:

- Cầm vào đây để chỉnh hình chân .

- Sao con biết ?

Kha ngập ngừng:

- Cô bé mới điện thoại cho con .

Ông Kiên nhíu mày:

- Có chuyện đó thật sao ?

- Không lẽ Cầm nói dối làm gì hả ba ?

- Ba chỉ ngạc nhiên khi nghe tin này . Tại sao trước đây, con bé từ chối quyết liệt sự giúp đỡ của mọi người, rồi bây giờ lại một thân một mình đi mổ chỉnh hình chân . Con bé ấy lớn gan thiệt .

Kha ra sức bào chữa cho Nguyệt Cầm:

- Cầm nói rằng sợ làm phiền mọi người .

Ông Kiên phản bác ngay:

- Lý do đó không chính đáng . Nó có một cái gì đầy đầy bí ẩn . Nói thật, đã lắm lúc ba nghĩ rằng Nguyệt Cầm chả bị tật gì cả . Nó ngồi xe lăn vì mục đích khác kia ! Kha sửng người vì lời nói của ba mình, nhưng anh phản ứng ngay:

- Ngồi xe lăn có sung sướng gì, sao ba lại nghĩ thế ?

- Biết đâu chừng, vì bị ám ảnh bởi lời rửa độc ác của người đàn bà tư? tù, Cầm buộc phải ép mình thành tàn tật để tránh số mạng mà mọi người họ Vũ phải mang .

- Hơi khó hiểu . Con lại tin Cầm bị tật thật .

- Nhìn dáng vẻ con bé không giống như vậy . Cầm rất tin vào những điều siêu nhiên, nhằm nhí nên suy nghĩ của ba có c s? .

Kha bật cười:

- Đúng là nhằm nhí . Nhưng khổ sao những người sống quanh cô bé như vậy . May là Nguyệt Cầm đã thức tỉnh, mặc kệ trước kia cô bé tàn tật thật, hay giả vờ .

- Thế con bé bây giờ ở đâu ?

- Con không biết, nhưng ngày mai Cầm sẽ trở về quê .

Ông Kiên gật gù:

- Con bé không khờ khạo, rụt rè như sự thể hiện bên ngoài của nó . Xem ra nhận xét của Ba Thìn vậy mà đúng .

Kha nhíu mày:

- Anh Thìn đã nhận xét thế nào về Nguyệt Cầm hả ba ?

Ông Kiên chưa kịp trả lời thì chuông điện cổng reo . Kha nhanh nhẹn chạy ra . Anh khá ngạc nhiên khi thấy ông Thực và Bích Chiêu .

Mở rộng cửa, Kha mời hai người vào nhà .

Vừa gặp nhau, hai ông bố đã nói ngay tới chuyện ngoài xứ, bỏ

mặc “bọn trẻ” lơ lảo ngồi kể bên .

Ông Thực vào đề ngay:

- Tôi thấy lo cho Hai Thề .

Ông Kiên lắc đầu:

- Chú ấy là con cáo già tinh quái, tôi nghĩ anh lo hơi thừa .

Ông Thực ngập ngừng:

- Có lẽ anh đúng . Nhưng tôi vẫn thấy xót .

- Dầu sao cũng máu mủ ruột rà mà . Người anh nên lo hiện nay là Nguyệt Cầm . Con bé đã từ vào Sài Gòn phẫu thuật chỉnh hình rồi đó . Nó vừa điện thoại cho Kha biết hồi chiều .

Ông Thực kêu lên:

- Nguyệt Cầm đã phẫu thuật chỉnh hình rồi à ?

- Cô ấy không nói rõ và rất vội nên cháu không kịp hỏi .

Bích Chiêu liếm môi vì bất ngờ . Thì ra Kha và Nguyệt Cầm vẫn liên lạc với nhau .

Cô nhìn mọi người:

- Vậy lần đó người cháu gặp đúng là Cầm . Nhưng chị ấy nhất định không nhận mình là Nguyệt Cầm .

Kha nhú mày:

- Em gặp Cầm lâu chưa ?

- Khoảng hơn một tháng . Lúc đó chắc Cầm vừa phẫu thuật xong . Chị ấy đã mang được giày cao gót và mặc váy, trông rất thành thị, khi quay lại, chị ta còn dần chân thật mạnh nữa .

Ông Kiên lắc đầu:

- Mới giải phẫu xong một thời gian ngắn như vậy, đi đứng bình thường đã là khó, nói chi mang giày cao gót . Chắc cháu làm rồi .

Bích Chiêu dẫu môi:

- Cháu biết khi nói ra, ai cũng bảo cháu làm, nhưng không nói, cháu ám ức lắm ạ .

Kha tủm tỉm cười:

- Bây giờ đã nói xong, em khỏe chưa ?

Chiêu chắc chắn:

- Em vẫn tin người đó là Nguyệt Cầm, dù em không thể giải thích tại sao . Trừ phi Ông Kiên nói tiếp khi Chiêu ngập ngừng:

- Trừ khi từ trước tới giờ, Cầm già v, chứ con bé chẳng bị tật gì hết ?

Chiêu reo lên:

- Bác đã đoán đúng ý cháu .

Ông Thực thắc mắc:

- Nguyệt Cầm làm thế với mục đích gì ?

Ông Kiên xoa cằm:

- Chính vì không rõ lý do nên chúng ta mới lo cho Cầm .

Ông Thực dứt khoát:

- Nhất định tôi sẽ tìm hiểu chuyện này và sẽ đưa Cầm vào Sài Gòn để con bé hòa nhập với cuộc sống ở đây . Nó cần được đi học hoặc làm việc cho không cô đơn .

Ông Thực bỗng chuyển đề tài:

- Anh có biết tại sao khu rừng Cầm bị đốn trụi rất lớn vừa rồi không ?

Ông Kiên nhún vai:

- Đó là việc của kiểm lâm, làm sao tôi biết được .

Ông Thực cười:

- Anh không hời hợt như vậy đâu . Tất cả là nhờ những bài báo của anh . Nó đã đánh động nhiều đến đơn vị, cơ quan . Người ta trụi rừng để lấy gỗ, chặt các bãi gỗ ở rừng Cầm để anh xây dựng làng HÒA BÌNH cho nạn nhân chiến tranh đó .

Ông Kiên bật cười:

- Chẳng lẽ những bài báo của một người viết nghiệp dư như tôi lại có tác động lớn đến thế ?

Ông Thực nhướng mày:

- Đương nhiên . Đó là điều xã hội quan tâm mà . Chiến tranh để lại hậu quả của nó, rừng bị phá hủy đến môi trường, hậu quả còn hơn cả chiến tranh . Anh đã đề cập tới hai vấn đề nhức nhối một lúc trong một bài báo nên kết quả đã vượt bậc . Giờ thì lo tìm người hỗ trợ để lập làng đi . Tôi sẽ trở ra ngoài ấy để vẽ lại bản đồ đất đai của họ Vũ, sau đó sẽ hiến một phần để xây dựng làng HÒA BÌNH .

Kha hỏi tới:

- Bao giờ bác đi ạ ?

Ông Thực đáp:

- Bác chưa ấn định được ngày giờ cụ thể . Nhưng chắc chắn là trong tháng này . Sao, cháu có định đi với bác không ?

Kha vui vẻ:

- Cháu còn mấy ngày phép, nếu xin được, cháu sẵn sàng tháp tùng bác .

Bích Chiêu khịt mũi:

- Không biết anh yêu rừng hay yêu sơn nữ đây ?

Kha xoa hai tay vào nhau:

- Tôi yêu hổ trong rừng .

Mặt Chiêu đỏ bừng lên:

- Răng và móng vuốt của nó lợi hại lắm anh ráng liệu chừng đó .

Ông Kiên bỗng lên tiếng nói với ông Thực:

- Tôi đã thảo một dự án về làng HÒA BÌNH . Mời anh vào phòng làm việc xem qua với tôi .

Chỉ đợi hai ông bố đi khuất là Kha tấn công tiếp:

- Dầu sao với tôi, hổ cũng chỉ là một cô mèobự . Mà loại mèo

thì rất thích được âu yếm, vuốt ve .

Bích Chiêu lườm Kha một cái dài . Cô biết nếu tiếp tục cù cưa, chắc chắn sẽ thua mồm mép trơn tuột của Kha nên bèn lảng sang chuyện khác .

- Anh vẫn liên lạc thường xuyên với Nguyệt Cầm ?

Kha lấp lửng:

- Tôi rất muốn thế, nhưng có được đâu .

Bích Chiêu bấu môi:

- Không thành thật chút nào . Một lát nữa, thế nào ba em cũng bắt anh “khai” số điện thoại của Cầm .

- Tôi không biết . Thật đó . Nguyệt Cầm giấu chỗ ở của mình vì ngại làm phiền mọi người .

Chiêu chống tay dưới cằm:

- Tội gì Nguyệt Cầm phải khổ như vậy chứ . Lắm lúc em buồn vì chị ấy sao mà khách sáo, cứ xem gia đình em như người dưng .

Kha nhỏ nhẹ:

- Hoàn cảnh Nguyệt Cầm có khác nhiều người, nên cách nghĩ của Cầm cũng khác . Tôi hiểu tại sao cô ấy không muốn liên hệ với chúng ta . Em phải hiểu cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng của cái sự “sợ làm phiền” mà Cầm luôn có sẵn ở đầu môi .

Bích Chiêu chớp mắt:

- Em không đủ sức hiểu Cầm như anh .

Không nghĩ Bích Chiêu chọc quê mình, Kha chân tình giải thích:

- Nguyệt Cầm sẽ mang tới rủi ro cho những người cùng họ, nên cô ấy vào Sài Gòn nhưng không tới nhà em .

Bích Chiêu nhìn Kha trân trối . Anh nói đúng, Chiêu không nghĩ tới chuyện dị đoan này, nhưng mẹ và dì Lại thì có . Rõ ràng hai bà đã giãy nảy lên khi nghe ba nói sẽ đưa Cầm về nhà . Nguyệt Cầm thật đáng thương . Lòng cô lại rưng rưng một chút, nhưng Chiêu vẫn bản khoăn nhớ tới cô em gái trong siêu thị .

- Trước đây, Nguyệt Cầm bảo là không có người thân quen nào ở Sài Gòn ngoài gia đình em, bác Kiên và anh, nhưng nếu đúng người em gặp là chị ấy thì rõ ràng Nguyệt Cầm đã nói dối . Vì người đàn ông đi với cô gái trông rất thành phố .

- Thế thì cô gái đó thì sao ? Trông quê mùa hay thành thị ? Cô ta cóxiêu vẹo trên đôi giày cao gót không ?

- Vậy thì không ?

Kha xua tay:

- Em nhầm người rồi . Anh dám cá như thế . Nhất định không phải Nguyệt Cầm .

Bích Chiêu ầm ức:

- Ai thèm cá cược với anh . Anh không tin em vì nghe kể Nguyệt Cầm đi cùng người đàn ông khác chứ gì .

Kha bật cười:

- Em đúng là giỏi suy diễn . Nhất định anh sẽ xin nghỉ phép để về quê một chuyến nữa . Anh sẽ kể cho Cầm nghe câu chuyện “thần thoại” này xem cô nàng phản ứng ra sao .

- Coi bộ anh si tình nặng dử rồi . Thế cái cô mà anh hay “alô . Anh đây”, đâu rồi ?

Kha tự đắc:

- Thì vẫn ở một chỗ trong học tim anh chớ đâu .

Chiêu bĩu môi:

- Ở ngay trong tim còn chả giữ được anh, nói chi xa tít mù như Nguyệt Cầm .

Kha xua tay:

- Đừng nói về những người khác nữa . OK ?

Bích Chiêu hỏi:

- Vậy chúng ta nói về gì bây giờ ?

- Về chúng ta . Lâu quá không gặp, em dạo này thế nào nhỉ ?

Bích Chiêu nhún vai:

- Vẫn bình thường .

Kha nghiêng đầu nhìn Chiêu:

- Vậy mà anh tưởng em vừa qua một ca phẫu thuật chỉnh hình tim cơ chớ .

- Tự nhiên em phải chỉnh hình timAnh đừng nói gở đấy nhé .

- Tại anh thấy em dịu dàng, e ấp khác hẳn trước đây . Tim em chắc chắn có vấn đề với một anh chàng nào đó .

Bích Chiêu hất mặt lên:

- Tại sao em phải trả lời anh câu hỏi này nhỉ ?

Kha nửa đùa nửa thật:

- Vì anh sợ có liên quan tới anh .

Bích Chiêu nóng mặt:

- Đúng là tự cao . Nói thật, chỉ có sống kiểu người cõi trên như Nguyệt Cầm mới liên quan tới anh, còn em hảkhông bao giờ .

Kha nhìn thẳng vào mắt Chiêu:

- Anh đang chờ xem cái “không bao giờ” của em kéo dài đến bao giờ đây .

Bích Chiêu cũng nhìn thẳng vào đôi mắt tự phụ của Kha:

- Dường như anh thích sưu tầm nhiều trái tim phụ nữ ?

Kha thản nhiên:

- Nếu đúng cũng đâu có gì xấu phải không ? Với anh, trái tim phụ nữ là một kỳ quan . Ta có thể cảm nhận nó thồn thức, nghe nó hòa nhịp cùng tim ta, nhưng ta không bao giờ chạm vào nó được . Mỗi trái tim lại là một bí mật mà ta luôn háo hức khám phá .

- Anh đã khám phá được gì ở trái tim của Nguyệt Cầm ?

- Chúng ta không nói về người khác mà . Em nên hỏi anh đã khám phá gì ở trái tim em thì hơn .

Bích Chiêu công môi lên:

- Em chưa bao giờ nghĩ sẽ thích nghe câu trả lời của anh .

- Em sợ bị lật tẩy bởi người khác à ?

- Em ghét nhất là bói toán, bởi vậy cần gì nghe những lời đoán mò của anh .

- Anh thích có một cô em đánh đá như em vô cùng .

Bích Chiêu chớp mi:

- Cám ơn . Em đã có một ông anh . Bao nhiêu đó quá đủ rồi .

Kha tủm tủm:

- Anh biết em sẽ trả lời như vậy .

Mặt Bích Chiêu đỏ lựng lên, cô nghiêng răng:

- Anh đúng là quỷ sứ .

Kha ngơ ngác:

- Anh đã làm chi nên tội nhỉ ? Chả lẽ anh hiểu thấu tim em rằng:

Bích Chiêu đã có một ông anh là quá đủ, cái cô nàng đang thiếu là một ông bồ sao ?

Bích Chiêu đứng phắt dậy, cô gắt:

- Không thềm nói chuyện với anh nữa .

Dứt lời, cô bỏ ra ngoài sân, Kha lẽo đẽo theo sau . Anh vẫn thích trêu cho Bích Chiêu giận . Cô bé “vuốt hổ” này rất có cá tính . Cô thật chính xác khi bảo anh thích sưu tầm tim phụ nữ . Xem ra người hiểu Kha nhất lại chính là Bích Chiêu .

Bỗng dưng Kha nảy lên ý tưởng bằng cách nào đó bổ sung thêm quả tim Bích Chiêu trong bộ sưu tầm của mình . Anh vốn thích mẫu phụ nữ dịu dàng, mềm mỏng biết chiều ý anh, nhưng cũng nên thay đổi sở thích một lần cho biết đủ mùi vị yêu .

Hứng thú với những gì đang diễn ra trong đầu, Kha càng vội bước theo Bích Chiêu .

Với kinh nghiệm của một tay thợ săn lỗi đời, Kha lo gì mũi tên của mình không bắn trúng tim của một “cô hổ non” cơ chứ .

Kha giật mình ngồi phắt dậy khi thoáng thấy một bóng đen vút ra khỏi phòng, nhảy xuống cuối hành lang và hầu như biến mất khi anh chạy tới nơi . Tất cả im ắng như tờ . Người hay ma thể nhỉ ? Dù buồn cười vì câu hỏi ngớ ngẩn của mình, Kha vẫn không khỏi ớn lạnh vì cái âm khí u ám, mốc meo suốt một dãy hành lang như xộc vào mũi anh .

Quay về phòng, Kha đốt thuốc . Anh ngồi nhìn ra cửa sổ . Đêm nay có trăng, trời trong nên từ đây anh vẫn nhìn tới khu nghĩa địa của nhà họ Vũ, nơi có rất nhiều người đang nằm dưới ba tấc đất . Vừa rồi có phải một trong số họ vào phòng anh không ? Kha nhớ

tới những câu chuyện hồn ma về đòi trả lại chỗ của mình mà hỏi nhỏ anh vẫn nghe bạn bè kể rồi thắc mắc .

Ma, chắc chắn không phải rồi . Vậy ai vừa lén vào đây nhỉ ? Kha đoán không ra vì trong ngôi nhà này chỉ còn mình bà Nhì, anh và ông Thực . Bà Nhì ở dưới bếp, ông Thực ở phòng kế bên . Và cả hai người không ai còn trẻ để có thể chạy như bay giống như kẻ bí mật vừa rồi . Kẻ đó vào phòng Kha làm gì kìa ? Hắn muốn hù dọa để anh sớm rời khỏi đây à ?

Kha nhấp nhòm, anh muốn sang phòng ông Thực xem động tĩnh thế nào, nhưng lại ngại . Kha sợ bị ông cười, chê mình nhát gan . Nếu bị chê, anh sẽmất thể với Bích Chiêu, cô bé đồng đẳng ấy cần một tay lì lợm, bản lĩnh như anh trị, và anh phải luôn tỏ ra có vẻ phong độ đối với Bích Chiêu . Dầu không nói, nhưng Kha thừa biết Chiêu ám ức khi anh quay về đây mà không có cô như lần trước .

Kha khẽ thở dài . Nếu biết chuyến đi này buồn như vậy, anh đã không đi . Anh những tưởng sẽ được gặp Nguyệt Cầm, nào ngờ cô vẫn chưa về nhà như đã điện thoại với anh lần đó .

Vậy là Kha hụt một cuộc gặp gỡ lãng mạn trong một khung cảnh vừa thơ mộng, vừa bí hiểm . Anh đã trải qua một ngày chán ngắt, vô vị và có lẽ những ngày tới cũng chẳng khác hơn .

Có tiếng lục đục dưới nhà . Kha đứng dậy lắng nghe . Tay cầm cái đèn pin, anh bước nhẹ ra hành lang vắng ngắt và lần từng nấc thang xuống nhà dưới . Những ngọn đèn dầu nhỏ đặt ở bốn góc nhà hắt ra những tia vàng quạch quạch khiến Kha phải lia cái đèn pin liên tục vào những hóc tối .

Không có ai ngoài con mèo đen nhảy từ nóc tủ thờ xuống cái ghế gần đó . Con mèo to thật, nhưng nó không thể là cái vệt đen lúc nãy trên lu được .

Trở về phòng, Kha phóng tầm mắt xuống khu vườn rộng phía trước nhà . Dưới trăng một bóng người đang đi . Dáng lưng khùng của hắn ta khiến Kha liên tưởng ngay tới Sáu Bảnh .

Kha căng mắt nhìn . Đúng là Sáu Bảnh rồi . Gã người ngợm tội nghiệp này đi lang thang hay có/ mục đích đây nhỉ ? Gã có thể leo vào ngôi nhà này không ? Biết đâu chừng cái bóng lúc nãy là Sáu Bảnh ? Nhưng nếu đúng vậy thì Sáu Bảnh vào đây làm gì ?

Kha dõi mắt nhìn theo cho tới khi Sáu Bảnh vào nghĩa trang và mất dạng sau dãy mộ lớn của cụ cố nhà họ Vũ .

Trăng lặn vào mây, cảnh vật trước mắt Kha trở nên tăm tối . Anh chui vào giường, cố dỗ giấc ngủ và mong sao trời mau sáng .

Kha thiếp đi lúc nào không hay . Anh chỉ tỉnh dậy khi bị bà Nhì lay gọi:

- Có người tìm cậu đây .

Mắt nhắm mắt mở, Kha hỏi:

- Ai vậy dì ?

Bà Nhì cộc lốc:

- Thằng Ba Thìn! Rồi bà già câu nhàu một mình:

- Mới ra một ngày đã kết bè kết đảng . Thằng Ba Thìn không vừa đâu nghen .

Kha đành giọng:

- Anh Ba Thìn là anh cháu đấy .

Bà Nhì gặng lại:

- Rồi sao ? Anh cậu thì quý giá gì . Xứ này ai chả biết họ Hoàng họ Vũ không đội trời chung . Cậu cứ tìm cơ vào nhà này, chắc chắn có ý đồ .

Kha nóng mặt định “sạc” cho bà già hay cảm rằm này một mách, nhưng anh cố nhịn . Dầu sao Kha cũng là khách mà .

Làm vệ sinh cá nhân xong, anh đi như chạy ra trước sân . Ba Thìn ngồi chờ Kha trên chiếc 67 đầy bụi .

Thấy anh, Ba Thìn hất hàm:

- Cà phê cà pháo gì chưa ?

Kha lắc đầu, Ba Thìn đập máy:

- Vậy thì đi đi . Tôi dọn sẵn mọi thứ ở nhà rồi . Chỉ chờ cậu về là mình ăn sáng .

Dọc đường Thìn chẳng nói năng gì, Kha cũng làm thinh . Con đường trước đây rộn ràng những hàng xe bò chở củi gỗ giờ vắng tanh .

Tới nhà, hai anh em ngồi xuống bàn . Nhắc bình thủy chế nước vào hai phin cà phê, Ba Thìn hỏi:

- Sao chú Kiên không về mà lại là cậu ?

Kha trả lời:

- Ba tôi đâu thể bỏ bệnh viện mãi được .

- Thế cậu về với ông Thực có chuyện gì ?

Kha so vai:

- Thú thật, tôi về với mục đích thăm Nguyệt Cầm vì nghe cô ấy mới phẫu thuật chỉnh hình chân, nhưng Ba Thìn ngắt lời:

- Nhưng không gặp chứ gì . Hà, chú mày mắc lỡm con yêu nữ ấy rồi .

Kha chau mày khó chịu vì lời khó nghe của Thìn . Anh nhắc phin cà phê xuống, khuấy đường trong ly cho tan .

Ba Thìn nheo mắt:

- Này! Cầm đã nhỏ to ngon ngọt gì với cậu hả ? Con b e đã ngã vào lòng cậu chưa ?

Kha lắc đầu:

- Chúng tôi chỉ là chỗ sơ giao .

Ba Thìn cười khà khà:

- Sơ giao mà vượt mấy trăm cây số đi thăm . Khó tin lắm . Nhưng tôi tin cậu và mừng Kha sốt ruột vì kiểu lấp lửng của Thìn, anh lâu bầu:

- Tôi chả hiểu anh mừng chuyện gì nữa .

Bưng tách cà phê của mình lên, Thìn uống một ngụm to rồi nói:

- Tôi biết cậu khó chịu khi tôi gọi Nguyệt Cầm là yêu nữ . Nhưng thật sự là vậy mà . Nó đã khiến bao nhiêu người thất điên bát đảo rồi cậu biết không ?

- Một cô gái tàn tật mà có quyền lực đến thế sao ?

Ba Thìn bắt bẻ:

- Chả phải cậu quay lại đây cũng vì con nhỏ à ?

Kha bối rối:

- Tôi chỉ muốn cùng bác Thực khuyên Nguyệt Cầm về Sài Gòn sống vì thấy ở đây cô ấy lẻ loi đơn độc quá .

- Nếu Cầm là một thằng đực rựa, hoặc một con nhóc xấu xí, chắc cậu chẳng nhiệt tình như vậy ?

Kha hơi què, anh xẵng giọng:

- Sài Gòn thiếu gì con gái đẹp .

- Đành là vậy, nhưng đàn ông thường khoái của lạ . Cậu cũng là đàn ông, mà là đàn ông đa tình nữa chứ .

Kha gắt:

- Anh mời tôi ra uống cà phê hay để nói chuyện Nguyệt Cầm .

- Tôi đã từng hứa sẽ kể cho cậu nghe nhiều chuyện, trong đó có cả Nguyệt Cầm .

Kha rành rẽ:

- Nếu là nói xấu, tôi không nghe đâu .

- Cậu xem tôi như những mục đàn bà ngồi lê đôi mách sao ? Tệ thật .

- Xin lỗi . Nhưng tôi thấy anh rất ác cảm với Nguyệt Cầm, trong khi cô ấy đáng thương .

Ba Thìn nở một nụ cười khó hiểu .

- Hãy khoan kết luận về một người khi chưa biết nhiều về họ .

- Anh nói vậy là sao ?

Thìn bỗng chuyển sang chuyện khác:

- Chú Kiên có cho cậu biết kế hoạch xây dựng lại toàn bộ khu rừng Cẩm không ?

Kha gật đầu:

- Có . Ba tôi dự định thành lập một làng Hòa Bình cho những người bị nhiễm và là nạn nhân của chất độc màu da cam .

Ba Thìn xoa cằm:

- Đó là một kế hoạch đầy ấp lòng nhân, nhưng muốn thực hiện được, không dễ chút nào .

Kha chủ quan:

- Tôi lại không nghĩ như anh vì tới bây giờ, ba tôi lẫn bác Thực đều được các cấp chính quyền, đoàn thể ủng hộ .

- Phần lớn đất sẽ hiến để thành lập làng là thuộc chủ quyền của họ Vũ . Mà trong họ Vũ đâu phải ai cũng vì người khác như ông Thực . Sẽ có tranh chấp quyền thừa kế đấy .

Kha ngạc nhiên:

- Họ Vũ còn ai đâu mà tranh chấp ? Chú Hai Thề chúng ta không bàn tới rồi .

Ba Thìn lơ lửng:

- Vẫn còn đấy . Cậu cứ nhớ là ra thôi .

Kha ồ lên:

- Nguyệt Cầm à ? Cô ấy rất ủng hộ việc làm này, anh hiểu làm đấy .

.

- Bằng mắt, nhưng không bằng lòng mới khó chơi đấy .

- Chắc! Anh lại ác cảm với Cầm rồi .

- Tôi biết trước cậu sẽ nói thế, nên đã tran h không nhắc đến tên con nhỏ . Cậu cứ chờ xem trò đời . Nguyệt Cầm từng biến người thành điên vĩnh viễn đó .

Kha hoang mang:

- Anh muốn nói ai ?

Thìn vắn một điều thuốc rê:

- Chắc cậu từng nghe giọngoanh vàng giữa đêm của Sáu Bảnh ?

- Có . Tôi biết hẳn ta . Một gã tâm thần .

Rít một hơi dài, lim dim mắt, Thìn lại hỏi:

- Nhưng vì sao hẳn điên, chắc cậu không biết ?

Kha bắt đầu quạu vì kiểu hỏi dần lên của Ba Thìn . Nhưng anh vẫn từ tốn nói:

- Họ Vũ thiếu gì người dị dạng, thất thường . Anh ta tâm thần bẩm sinh mà .

Ba Thìn lắc đầu:

- Cậu lầm rồi . Sáu Bảnh không phải người họ Vũ, anh ta điên cách đây không lâu vì bị lừa cả tình lẫn tiền .

Kha ngờ ngàng:

- Anh muốn nói Nguyệt Cầm ?

Ba Thìn trầm giọng:

- Đúng vậy . Sáu Bảnh và Nguyệt Cầm trước kia là một cặp đẹp đôi, đã đám hỏi rồi đấy chứ . Lúc đó, chú Hai Thề và ông Đình, ba Nguyệt Cầm bắt đầu hợp tác khai thác đất nhà để làm bãi gỗ . Vì không có vốn nên ông Đình đã hỏi mượn chàng rể tương lai một số vàng . Sáu Bảnh muốn “lấy le” với ông bố vợ, cùng cô vợ xinh đẹp nhất vùng nên đã mạnh dạn bán ngôi nhà được cha mẹ để lại cho mình ngoài thị trấn để hùn hạp làm ăn . Không còn chỗ ở, xem

như Sáu Bảnh về nhà Nguyệt Cầm làm rể Chương Đài từ dạo đó .
Kha nôn nóng:

- Rồi chuyện gì đã xảy ra ?

Ba Thìn vẫn chậm rãi:

- Chắc là rất nhiều chuyện xảy ra, nhưng có lẽ tôi chỉ nên kể câu chuyện tôi tậ mà dân ở đây tới giờ vẫn còn xì xào, mỗi khi Sáu Bảnh lên cơn . Lần đó Sáu Bảnh được chú Thế và ông Đình giao cho đi gỗ vào Sài Gòn, nghe nói chuyển đi đó toàn gỗ loại một mà nếu không phải con rể chưa chắc Sáu Bảnh đã được nhận việc này .

Rít một hơi thuốc, Ba Thìn kể tiếp:

- Thế nhưng Sáu Bảnh không thể lường trước được mọi chuyện sẽ xảy đến cho mình trên đường đi .

Im lặng một lúc như cho Kha phải sốt ruột hơn, Ba Thìn mới kể:

- Xe gỗ vừa ra khỏi địa phận của tỉnh thì bị giữ lại, Sáu Bảnh lót tiền nhưng không xong, cậu ta bị nhốt gần một năm trời, đến khi được thả ra, mọi việc đã rồi .

Kha nhú mày:

- Nghĩa là sao ?

- Ông già vợ trở mặt vì lý Sáu Bảnh đã để kiểm lâm tịch thu gỗ . Số gỗ ấy tương đương với số vàng trước kia Bảnh cho ông ta mượn, nên bây giờ ông ta “xù đẹp”, xem như đòi bên huê .

Kha thừ người ra, mấy giây sau anh hỏi:

- Nguyệt Cầm không có phản ứng gì à ?

- Phản ứng gì cơ chứ ?

- Phản đối cách cư xử của ba mình chẳng hạn .

Ba Thìn cười nhạt:

- Tiếc rằng Nguyệt Cầm lại đồng ý cách giải quyết bất nhân đó .

Tệ hơn nữa là cô bé đã cặp với tay chặn bắt xe gỗ lậu của Sáu Bảnh, trong thời gian hấn nằm gỗ lịch trong tù .

Kha nuốt nước bọt và nghe miệng mình khô khốc . Nguyệt Cầm trong tình khôi thế kia mà lại - Tự dưng một lúc mất cả tình lẫn tiền, Sáu Bảnh đâu có chịu . Hấn tìm đủ mọi cách để gặp Cầm, nhưng con nhỏ trốn hấn rất kỹ . Một lần Nguyệt Cầm từ bãi gỗ ở cạnh từ đường về nhà mình, đã bị Sáu Bảnh chặn lại . Chả biết hai bên gây gỗ, gấu ó chuyện gì, xô xát ra sao mà cả hai người cùng té xuống vực ngay khúc quanh cùi chỗ của dốc Cây Da . Khi mọi người hay được thì Nguyệt Cầm đã bị gãy chân, còn Sáu Bảnh thì hôn mê bất tỉnh .

Kha ngậm ngùi:

- Khi tỉnh dậy, anh ta đã trở nên như bây giờ . Đúng không ?

Ba Thìn gật đầu:

- Trong lúc đó Nguyệt Cầm chỉ chống nạng một thời gian là bình

thường trở lại .

Kha hỏi lại:

- Cầm ngồi xe lăn là vì từng bị gãy chân chứ không phải cô ta có tật bẩm sinh à ?

- Con yêu nữ ấy mà tật nguyên gì . Nó vờ ngồi xe lăn, vờ hiền dịu, e dè để đừng ai để ý tới nó, tưởng nó là một cô nàng khờ khạo, yếu đuối . Chớ thật ra như tôi đã nói, Nguyệt Cầm là cánh tay phải đắc lực của gã thoái hóa ấy chứ .

Kha vuốt mặt:

- Chuyện này thật khó tin .

Vứt tàn thuốc xuống đất rồi lấy chân dè cho nó bẹp đi, Ba Thìn thản nhiên:

- Cậu cứ đi mà hỏi người xứ này . Miệng thế gian như cáiđít bò, phải lấy mo che lại, nhưng không có sai đâu .

Kha ngồi trơ ra như khúc gỗ . Anh có nên tin Ba Thìn không ?

Ngay từ buổi đầu gặp anh, Thìn đã để lộ ác cảm với Cầm . Biết đâu giữa hai người từng xảy ra mâu thuẫn, nên tất cả những gì tệ nhất, Thìn đều trút hết vào Cầm cho bõ ghét .

Kha bức xúc xoay cái ly, Ba Thìn đâu phải hạng người nhỏ nhen đó, nhưng tại sao anh vẫn thấy khó tin ông anh họ của mình .

Trong thâm tâm anh, Nguyệt Cầm không thể như lời Thìn nói .

Giọng Ba Thìn lại vang lên:

- Hiện giờ Nguyệt Cầm ở Sài Gòn với gã ăn hối lộ đã bị kỷ luật .

Kha nhú mày:

- Sao anh biết ?

- Trời ơi! Dân ở đây mà không biết mới kỳ đó . Gã ấy tên Tấn, hiện có nhiều cơ sở bán gỗ ở Sài Gòn, hần giàu sụ nhờ làm ăn phi pháp . Đợt vừa rồi, chú Thẻ sắt bắt sang bang, trốn chui trốn nhủi chớ Nguyệt Cầm và Tấn có hề hấn gì đâu .

Kha gượng cười:

- Đúng là bất ngờ cho ông Thực .

- Và cả cho cậu nữa chứ .

Kha nhún vai:

- Đương nhiên . Nhưng tôi thì ăn thua gì .

Nói như thế, nhưng trong lòng Kha chột rã rời . Từng trải như anh thế mà bị lừa . Anh đã đánh giá thấp Nguyệt Cầm chỉ vì nghĩ cô là một thiếu nữ tàn tật, quê mùa đang cần giúp đỡ . Anh cho rằng Cầm yếu đuối, thậm chí có vấn đề tâm lý luôn sống trong lo âu, bị ám ảnh về một lời nguyện cách đây cả trăm năm . Ngờ đâu tất cả là một trò hề . Cầm đóng kịch đạt quá . Nhưng cô ta cần gì phải làm thế cơ(chứ ? Cầm khiến anh thắc mắc vô cùng .

Ba Thìn cao giọng:

- Tác đất tác vàng, ông Thực sẽ gặp khó khăn khi muốn hiến đất,

dù đó là phần đất của mình .

Kha từ giã Ba Thìn với tâm trạng của người bị lường gạt, dù anh chưa bị gạt mất gì, nhưng đây là một thất bại đầy ấn tượng, khiến một gã tự kiêu như Kha phảimắc nghẹn khi nhớ lại .

Về nhà, Kha ngạc nhiên đến mức chẳng thốt nên lời khi thấy Nguyệt Cầm . Cô đang ngồi trên những bậc tam cấp với vẻ mặt đợi chờ ai đó .

Lẽ ra phải mừng rỡ chạy tới bên cạnh, Kha bỗng dè dặt hỏi:

- Em về hồi nào vậy ?

Nguyệt Cầm cười với nụ cười đẹp mê hồn khiến anh ngẩn ngơ:

- Được một tiếng đúng .

- Sao em ngồi đây ?

- Em ngồi đợi anh đấy .

- Chân em sao rồi ?

Nguyệt Cầm duỗi thẳng đôi chân dài của mình rồi nghiêng đầu bảo:

- Hoàn toàn bình thường . Em rất vui khi được xuất hiện trước mặt anh mà không cần xe lăn hay nạng chống .

Đưa tay về phía Kha, cô chúm chím cười . Anh nắm bàn tay rất mềm của Cầm và khẽ kéo cô đứng dậy . Nguyệt Cầm loạng choạng ngã bổ vào ngực anh . Trong phút chốc, Kha bỗng quên hết những lời của Ba Thìn . Anh bồi hồi khi nghe cô e ấp, xấu hổ:

- Anh kéo mạnh quá hà . Em bắt đền anh đó .

- Muốn anh đền cái gì đây ?

Nguyệt Cầm đẩy Kha ra, mặt đỏ bừng trông thật đáng yêu:

- Đừng đùa, tội nghiệp em .

Kha chạnh lòng vì câu nói đó . Anh dịu cô bước xuống tam cấp rồi khen:

- Trông em yếu điệu hơn cả một cô gái bình thường .

Mắt Nguyệt Cầm long lanh:

- Tất cả là vì anh, nếu không gặp anh, em chưa bao giờ nghĩ tới chuyện phẫu thuật chỉnh hình đâu .

Giọng trầm xuống, Nguyệt Cầm xúc động:

- Em không còn đau khổ khi nghĩ tới cảnh Bích Chiêu được tung tăng bên anh, riêng em phải ngồi trong xe lăn nhìn theo qua màn nước mắt . Từ giờ trở đi, em có thể cùng anh đến bất cứ nơi đâu .

Kha bối rối một chút vì những gì vừa nghe . Anh hoang mang, mâu thuẫn với chính mình .

Giá như lúc nãy đừng trò chuyện với Ba Thìn thì cuộc hội ngộ này tuyệt biết bao . Nhìn gương mặt thánh thiện, đôi mắt ngơ ngác như nai của Nguyệt Cầm, Kha khó có thể tin Ba Thìn được .

Nhưng lẽ nào Thìn nói dối ?

Tim anh nhói nhói đau, Kha làm thinh . Nguyệt Cầm lo lắng:

- Em xin lỗi vì đã nhắc tới Bích Chiêu của anh bằng giọng ganh tỵ không nên có .

Rồi cô tủi thân:

- Lẽ ra em phải chấp nhận ngôi vị kẻ thứ ba, không cần mà có của mình . Em chỉ làm anh khó xử thôi .

Dứt lời, Cầm bước đi bằng những bước chân nghiêng ngả của một người say sắp té . Thế là Kha lại đưa tay đỡ .

Như đứa trẻ gặp uất ức được ngã vào lòng người lớn, hầu mong được chở che, Nguyệt Cầm vui mặt vào ngực Kha khóc tức tưởi .

- Ở Sài Gòn, em muốn gặp anh biết bao, thế nhưng em đã cố dằn vì nghĩ tới Bích Chiêu

Kha buột miệng:

- Với anh, Bích Chiêu như một cô em gái .

Nguyệt Cầm hỏi ngay:

- Thế còn em ?

Kha lau giọt nước mắt trên bờ má trắng mịn của Cầm và chẳng biết sẽ trả lời thế nào .

Kha bước theo cô và hỏi:

- Em ở lại đây hay sẽ vào Sài Gòn ?

Môi nhếch lên chua chát, Cầm hỏi lại:

- Ở đó có chỗ cho em sao ?

- Bác Thực rất muốn đưa em về nhà .

Nguyệt Cầm cười khẩy:

- Nhưng em không muốn .

- Vì Bích Chiêu à ?

Nguyệt Cầm im lặng, Kha nói:

- Bích Chiêu rất quý em .

Nguyệt Cầm khẽ cười:

- Đó là một cách thương hại, giống như anh đã thương hại em .

Giờ em đã vững vàng trên đôi chân của mình, chắc Bích Chiêu sẽ không quý em nữa đâu, nhất là khi nó biết được lý do em chịu phẫu thuật chỉnh hình chân .

Kha nhẹ nhàng:

- Anh đã bảo tụi anh không có gì rồi mà .

Mắt Cầm bừng sáng lên . Kha như bị hút bởi một ma lực, anh đến sát bên cô và để Cầm ngã vào lòng mình .

Đặt ngón tay bé xíu lên môi Kha, Nguyệt Cầm thở thê:

- Hãy cắn mạnh vào tay em, cắn thật đau để em tin đây là sự thật chứ không phải mơ(đi . Kha! Anh biết không, em đã từng mơ như thế này bao nhiêu lần, nhưng đoạn cuối của giấc mơ mới kinh khủng làm sao . Anh luôn bỏ em để đi với Bích Chiêu . Em trên đôi nạng chạy đuổi theo và vấp ngãKhi tỉnh lại chỉ mình em và đôi chân tàn tật. . Em sợ phải gặp lại cảm giác đó lắm .

Mắt rơm rớm, Nguyệt Cầm ngược lên nhìn Kha, hôn nhẹ lên tay cô, giọng nồng nàn:

- Sao anh có thể làm đau em khi anh chỉ muốn hôn em thôi .
- Ememkhông quen đâu .

Kha bật giọng:

- Em chưa từng yêu sao ?

Nguyệt Cầm thoáng ngỡ ngàng, cô cắn môi:

- Rất tiếc, em chưa từng gặp người nào như anh, hơn nữa, em là một kẻ tàn tật .

Kha xốn xang trong lòng . Anh hỏi:

- Lúc này anh đi với ai, em biết không ?

Cầm nhẹ gật đầu:

- Em biết và biết chắc rằng Ba Thìn đã nói dối điều về em .
- Thế anh Thìn nói đúng hay sai ?

Mặt tối sầm lại đau đớn, Nguyệt Cầm không trả lời, nước mắt cô thi nhau tuôn dài khiến Kha phải quay đi vì không chịu nổi . Anh muốn nghe sự thật và chỉ sự thật mà thôi .

Nguyệt Cầm nghẹn ngào:

- Em cho rằng anh Thìn nói những gì anh ấy thấy mà không hiểu nguyên nhân . Em là một con bé bất hạnh, chưa bao giờ được làm chủ cuộc đời mình . Em luôn bị ràng buộc bởi gia đình, gia tộc và em chỉ biết nhắm mắt chấp nhận mọi việc sắp xếp để trong nhà được êm ấm .

Chùi nhẹ nước mắt tràn trụa, Cầm nói tiếp:

- Tu(´ bé tới lớn, em chỉ quần quanh trong nhà không tiếp xúc với người đàn ông nào . Mãi đến khi ba bắt em phải ượng làm vợ Sáu Bảnh, người đang làm ăn chung với ba và chu Thẻ, em mới có dịp trò chuyện với người khác phái .

Thở dài ai oán, Cầm thở than:

- Em không biết yêu là gì mà chỉ biết chờ ngày đám cưới, thế nhưng Sáu Bảnh không phải người hiền lành, chân thật như ba em tưởng . Anh ta luôn qua mặt ba trong những chuyến mua bán gỗ, đã vậy Bảnh còn bảo thủ, lấy tiền làm vốn riêng . Một lần chở hàng về Sài Gòn, Bảnh đã bán hết gỗ rồi không giao lại tiền mà vu lên rằng toàn bộ gỗ đã bị kiểm lâm tịch thu . Ba em quá giận, đã cắt đứt làm ăn với Sáu Bảnh và tuyên bố tu(´ hôn .

Mắt đỏ hoe, Nguyệt Cầm nói tiếp:

- Sáu Bảnh sanh long hận, hắn luôn rình rập để tìm gặp cho bằng được em . Hôm đó cả nhà đi vắng, Sáu Bảnh đã leo lên lầu để định làm nhục em Giọng nghẹn lại, tay run rẩy, Cầm không nói được mà chỉ khóc . Kha ôm cô:

- Đừng khóc nữa nếu chuyện củ làm em khốn khổ như vậy

Nguyệt Cầm hít một hơi dài:

- Em không muốn giấu anh điều gì cả, nên dù khốn khổ thế nào em cũng nói hết với anh .

Kha vuốt nhẹ tóc cô:

- Cứ thông thả, từ từ, xúc động quá sẽ làm em mệt .

Cầm nắm chặt hai tay vào nhau, giọng bình tĩnh hơn:

- Hắn đã dồn em đến lan can, trong lúc xô xát, cả hai đã hụt chân té xuống . Em chỉ bị trầy trụa, nhưng Sáu Bảnh thì hôn mê bất tỉnh một thời gian dài . Khi tỉnh lại, anh ta đã thành một người khác . Anh ta là nỗi ám ảnh dai dẳng suốt đời em .

Kha nhỏ nhẹ:

- Đó là lý do tại sao Bảnh hay lang thang quanh ngôi nhà này ?

Cầm gật đầu:

- Mọi người bảo dù mất trí, nhưng anh ta vẫn chưa quên em . Và mãi mãi em là kẻ có tội . Phải không anh ?

Kha dịu dàng:

- Không nên nghĩ quẩn quanh như vậy . Suy cho cùng, em là nạn nhân của hắn kia mà .

Mắt long lanh, Cầm thì thầm:

- Cám ơn anh đã hiểu và an ủi em . Em mong từ giờ trở đi, cuộc sống của em sẽ rẽ sang ngõ khác . Một ngõ có nhiều cỏ hoa và có anh đi cùng .

Kha chột bối rối vì lời nói đầy tình ý của Nguyệt Cầm . Rõ ràng cô đã đặt trọn tin yêu vào anh . Cô đã kể một phần đời của mình cho Kha nghe . So với câu chuyện của Ba Thìn thì cô kể có vài điểm khác . Anh muốn hỏi về tay kiếm lâm, về những thắc mắc, nghi ngờ trong lòng rồi lại thôi vì sợ Nguyệt Cầm bị tổn thương .

Lúc Kha còn đang suy nghĩ thì Nguyệt Cầm đã nói tiếp:

- Em rất cần có anh, anh biết không . Lần đầu nhìn thấy anh, anh đứng cạnh Bích Chiêu, tim em bỗng nhói lên . Một cảm giác kỳ lạ, em chưa bao giờ gặp bỗng phút chốc xâm chiếm lấy toàn bộ tâm hồn em . Cổ dần lòng bao nhiêu, tim em càng đập mạnh bấy nhiêu . Đêm đó em thao thức suốt . Tiếng hú, tiếng kêu gào của Sáu Bảnh như một thực tại đáng nguyền rủa khiến em tuyệt vọng với số phận đã an bài . Em đau đớn nghĩ rằng em không bao giờ có được anh .

Giọng trầm xuống như tắt hẳn, Cầm nói qua hơi thở:

- Đến tận bây giờ, đang ở kề bên anh, em vẫn khổ vì suy nghĩ đó .

Kha ơi! Hãy nói gì với em đi, dầu lời nói đó có thể khiến tim em ngừng đập vì thất vọng em vẫn tha thiết được nghe .

Nhìn ánh mắt đợi chờ, đôi môi mấp máy trên gương mặt trắng như men sứ thánh thiện của Nguyệt Cầm, anh biết mọi lời nói của mình lúc này đều là thừa .

Cúi xuống, Kha đặt nhẹ lên môi Cầm một nụ hôn . Cô là người,

tựa hẳn vào anh . Trong phút chốc, Kha quên hết những gì Ba Thìn đã nói . Anh đang ôm trong tay một cô gái đẹp, và dù cô ta là hồ ly tinh chăng nữa, Kha cũng không ngăn được nỗi đam mê của mình .

Ấm mãi lòng ta

Chương 6

Xoay một vòng trên đôi giày gót vừa cao vừa nhọn, Nguyệt Cầm đắc ý hỏi Chiêu:

- Chị thấy em thế nào ?

Bích Chiêu ậm ừ:

- Rất đẹp và rấtSài Gòn .

Cầm cười hả hê:

- Anh Kha cũng bảo thế, em lại cho là ảnh nịnh đầm . Thì ra sự thật là vậy . Thật không bỏ công em tập làm dân Sài Gòn lâu nay .

Bích Chiêu khoanh tay:

- Đi được thang cuốn là thành dân Sài Gòn rồi .

Nguyệt Cầm chớp mắt . Trong nửa giây quan sát, Chiêu nhận ra sự bối rối mỏng như tơ của Cầm, nhưng ngay tức thời, cô ta trỗi giọng nai tơ:

- Thang cuốn là thang gì em không biết .

Bích Chiêu cao giọng:

- Cầm từng tới siêu thị Nhật Nam, lẽ nào không biết thang cuốn ?

- Không . Em chưa tới đó . Rồi em sẽ bảo Kha đưa em tới cho biết .

Bích Chiêu cầm quyển tạp chí thời trang lên lật đều tay . Côngây Nguyệt Cầm quá rồi . Nhưng vẫn phải ngồi nghe cô ta lải nhải về quần áo, mua sắm và về “Kha của cô ta” .

Bích Chiêu nuốt nghẹn xuống khi nhớ tới Kha, người hùng, người tình lý tưởng của Nguyệt Cầm mà theo như lời cô ta kể thì Kha rất mực si tình cô ta . Cũng vì động lòng trước tình cảm sâu nặng đó, Nguyệt Cầm đànhgạt lệ giã biệt quê nhà ra chốn phồn hoa làm cô Tấm thời đại mới . Và từ ngày về sống chung với gia đình Chiêu tới nay, Nguyệt Cầm đã thể hiện rõ tính cách dễ hòa nhập của mình một cách xuất sắc . Khi ra phố, không ai nghĩ Cầm hôm qua hôm kia còn ngồi xe lăn ở một vùng hẻo lánh, chưa biết diện là gì .

Về nhà Chiêu, Cầm rất chịu khó học cách sử dụng những tiện nghi thành phố . Với món tiền mười mấy nghìn mà chú Thẻ trả hàng tháng trước kia, Nguyệt Cầm bây giờ mặc sức sắm sửa, chưng diện .

Càng nhìn Cầm trong những bộ quần áo thời trang, Chiêu càng thấy cô ta giống người cô đã gặp ở siêu thị ngày khai trương .

Trước đây, Kha còn chia sẻ với Chiêu chuyện “người giống người” này, nhưng bây giờ thì không . Kha thuộcphe Nguyệt Cầm và Bích Chiêu khó có thể hé môi nói điều gì về cô ta, nếu đó không

phải lời khen sáo rỗng cho vừa lòng anh .

Nỗi buồn trong Bích Chiêu như bị nhân lên khi thấy Kha thân mật, ân cần với Cầm . Cô ta luôn bảo Kha rất yêu mình, Chiêu miễn cưỡng tin đó là sự thật và trái tim cô đã tổn thương, bởi vậy khi Kha ghé nhà cô thường tránh mặt . Chiêu không muốn làm nhân vật thứ ba thừa thãi, cũng chẳng muốn bịrủ là kỳ đà cản mũi . Điều làm Chiêu thật sự buồn là thái độ của Kha . Anh vẫn nói những lời hư hư thật thật với cô, vẫn dịu dàng dành cho cô những cái nhìn sâu thẳm . Rõ ràng Kha thích đùa trong tình cảm . Nhất định Chiêu không để mình bị hút vào trò đùa của anh và cách tốt nhất là dang xa Kha ra .

Giọng Nguyệt Cầm ríu ra ríu rít:

- Kha nói em hợp với màu ngọc bích, chị thấy thế nào ?

Chiêu liếm môi:

- Cầm trắng hồng, màu nào cũng hợp cả, nhưng với màu xanh ngọc, Cầm sẽ sang trọng hơn, lịch sự hơn .

Cầm ồ lên:

- Sang trọng hả ? Em rất thích sang trọng, bởi vậy

Nghiêng người nhìn vào gương, Cầm gật gù:

- Bộ đầm này sang thật . Chắc chắn Kha rất vừa ý khi đi với em .

Chiêu lơ đãng hỏi:

- Tối nay hai người sẽ đi đâu ?

Mặt nghênh lên hào hứng, Cầm bảo:

- Ca nhạc . Mua cặp vé chợ đen gần cả triệu bạc đấy . Kha đúng là chịu chơi và chiều ý em .

Bích Chiêu cầm quyển tạp chí đứng lên:

- Chúc Cầm đi vui nhé . Tôi phải học bài thôi .

- Chắc chắn là vui rồi .

Về phòng, Bích Chiêu nằm vật ra giường, ngực nặng nề, tức tưởi .

Chiêu nằm mãi đến khi có tiếng gõ cửa, rồi anh Toàn thò đầu vào:

- Hê! Làm gì mà rầu rĩ vậy con nhóc ?

Bích Chiêu nhồm dậy:

- Em học bài .

Toàn soi mói:

- Học kiểu Lê Ngọc Triều à ? Mà đổ lười từ hồi nào vậy ?

Bích Chiêu khó chịu:

- Từ hồi nào kệ xác em . Tự nhiên ở không vào đây hạch hỏi

.....Ghét! Toàn cười hì hì:

- Không hỏi thì trách anh gì chả quan tâm em út . Con gái đúng là rắc rối .

Chiêu vênh váo:

- Rồi sao ? Em đang bận đây .

Toàn ngồi xuống ghế:

- Bực con nhỏ Nguyệt Cầm, Nguyệt Ca gì đó à ?
- Ai nói với anh vậy ?
- Chả ai nói hết . Liếc mắt thôi cũng đủ biết con nhỏ đó đang “một mình chống mafia” và các “má già” nhà này tức vì chẳng làm gì được trong khi nó ngày một lên chân vì thấy ba thương quý .

Bích Chiêu nhún vai:

- Dầu sao cũng là bà con . Nguyệt Cầm mồ côi, ba phải lo cho nó là đương nhiên .

Toản nhíp tay lên bàn:

- Tao lại không nghĩ vậy . Lo cho Cầm thiếu gì cách, sao ba chọn cách tự làm khổ mình chứ ?

Bích Chiêu lắc đầu than:

- Anh đúng là không biết nghĩ tới ai khác .

Toản cười khẩy:

- Điều đó thì chưa chắc . Này! Nguyệt Cầm chờ ai dưới nhà mà anh thấy nó đi tới đi lui ra về sốt ruột dữ vậy ?

Chiêu cố giữ giọng bình thản:

- Chờ người yêu .
- Kha hả ?

Chiêu vò chéo mền trong tay:

- Anh cũng tinh ý lắm .

Toản xoa cằm:

- Anh chàng đó trông khá sâu sắc, sao lại đi chơi với một con công sặc sỡ hay múa như Nguyệt Cầm kia ?

Bích Chiêu bấu môi:

- Anh đi mà hỏi Kha ấy .

Toản nheo mắt:

- Anh thích hỏi em hơn .
- Em thì ăn nhập gì tới hần . Anh thật vô duyên .

Nhìn gương mặt ...bùng bùng sát khí của Chiêu, Toản cười:

- Đừng trút giận vào anh nhen, vì anh cũng chẳng ăn nhập tới hần .

Bích Chiêu âm ỨC bấm rờ một bật nhạc . Những đĩa nhạc không lời này Kha mang tới cho Cầm mượn, cô ta không thích nghe loại nhạc này, nên đãtổng tháo cho Chiêu . Cô đã nghe, nâng niu chúng . Những buổi tối một mình buồn học bài không vô, Chiêu đã tìm những cái thiệp củ, những tờ lịch đẹp để làm thành những bìa bao mới với hy vọng khi mang trả Kha sẽ thích chúng hơn . Dầu biết việc mình làm vô ích, Chiêu vẫn say mê khi tỉ mỉ cắt dán và nghĩ tới Kha . Biết anh có phải người sâu sắc để hiểu tình ý của Chiêu không hay anh hời hợt thích những bề nổi bên ngoài Chiêu không biết nữa .

Giọng Toản vang lên:

- Hôm kia anh và Kha có đi uống cà phê . Cà phê Internet đang
hoàng nghe .

Chiêu hỏi:

- Tình cờ à ?
- Không . Hấn ta mời .

Chiêu thản nhiên:

- Hai người đã truy cập được gì ?

Toản nhún vai:

- Anh thì không, nhưng Kha thì hơi bị nhiều, có điều hấn không
truy cập tren mạng mà lại truy cập từ anh .
- À! Chắchấn muốn nắm thêm thông tin về Nguyệt Cầm .

Toản lắc đầu:

- Trật lất . Anh có biết gì về con nhỏ đó đâu .
- Và anh cũng có thân với hấn đâu .
- Không thân, nhưng tụi anh thường gặp nhau trong quán cà phê
Internet nên cũng tâm đầu ý hợp đôi điều .

Bích Chiêu cao giọng:

- Thí dụ như ?

Toản hấp háy mắt:

- Chuyện của cánh đàn ông, em hỏi làm chi ?
- Để thỏa mãn tò mò . Em có cảm giác dạo này anh có nhiều bí
mật .

Toản phồng mũi:

- Xời! Anh Hai em là người khác thường, lúc nào chả có nhiều bí
mật thần kỳ .

Chiêu dụ dỗ:

- Thử bật mí cho em ...xem với .

Toản run đùi:

- Anh thích bật mí chuyện người khác . Em nghe không ?
- Em chỉ tò mò những người mình quen thôi .
- Thì người quen chớ lạ ai nói làm gì .

Chiêu hỏi tới:

- Ai vậy ?
- Tiểu thư Nguyệt Cầm .
- Cầm có bí mật à ?
- Chớ sao . Anh đã gặp con nhỏ đó ở một nơi khó ai ngờ tới .

Bích Chiêu nóng nảy:

- Ở đâu ?
- Trong một quán karaoke máy lạnh tối hôm qua, vào giờnó
bảo là đi học Anh văn .
- Ờ thì Cầm cũng phải có nhu cầu giải trí với bạn bè chứ .

Toản chua cay:

- Ai chả có nhu cầu, nhưng bạn của Cầm lại là một thằng đàn ông

bánh bao . Trong phòng máy lạnh, ánh sáng mù mờ, cửa đóng kín mít, chỉ có trời mới biết chúng hát bài gì ở trong .

Bích Chiêu hỏi gặng:

- Anh có nhìn lầm không ?

Toản xụ mặt:

- Tao đâu có cận thị .

- Vậy sao lúc đó anh không thử gọi nó .

Toản gạt ngang:

- Xời! Tao đi với bạn . Ai lại làm kỳ vậy . Nhưng tao bảo đảm là Nguyệt Cầm . Ngay phút đầu gặp mặt, tao đã nhận xét con nhỏ này không đơn giản, nhưng ba đâu có nghe, ổng bênh nó chăm chập . Nào là bất hạnh, cô cút, tật nguyên, bản chất hiền lành, yếu đuối, dễ tự ti mặc cảm, thần kinh dao động vì sợ lời nguyên hàng trăm năm của dòng họ Vũ . Ba lầm to về con nhỏ Cầm rồi . Từ ngày nó về ở, ba mẹ suốt ngày mâu thuẫn, không khí gia đình nặng nề, dù không ở chung, tao cũng không thích cảnh đó xảy ra thường xuyên .

Bích Chiêu ngạc nhiên vì những gì được nghe . Anh Toàn thường ngày ngậm miệng như cóc . Hôm nay, cóc chịu mở mồm rồi .

Chắc thế nào trời cũng mưa, thậm chí có bão lớn cũng nên .

Cô ngập ngừng:

- Vậy theo anh phải làm sao đây ?

Toản cười nhạt:

- Cách thì không thiếu, nhưng nói ra làm gì khi người đưa ra quyết định sau cùng là ba .

Hai người rơi vào im lặng . Một lát sau, Toàn nói:

- Đúng là ruột thịt, nhưng từ bé tới giờ, chúng ta chẳng biết gì về Nguyệt Cầm . Nó lại có hành tung không rõ ràng . Sống chung dưới một mái nhà, thật khó tin . Nhất định anh phải tìm hiểu con người thật của Nguyệt Cầm mới được .

Bích Chiêu tán đồng:

- Em cũng muốn thế . Nhưng tìm hiểu bằng cách nào đây khi Nguyệt Cầm kín như bưng .

Toản cười khẩy mà không trả lời . Chiêu ngồi nhấp nhồm trên giường . Liệu Kha sẽ phản ứng thế nào nếu thấy Cầm đi với người đàn ông khác ? Chắc hẳn anh rất đau vì Kha vốn kiêu ngạo và tự cao . Bỗng dưng Chiêu vừa tội nghiệp vừa muốn thấy anh bị Nguyệt Cầm xỏ mũi . Nhưng tất cả những điều đó chẳng làm cô vui, trái lại vừa nghĩ đến thôi, tim cô đã ghen ngào .

Toản đứng dậy:

- Anh về đây . Em phải để ý trong ngoài, chăm sóc mẹ, trông chừng ba . Đạo này ổng lên máu huyết, đã vậy còn hay mất ngủ .

- Sao anh biết ba mất ngủ ?

- Thì ba nói với anh . Ông bị chuyện đất đai ngoài xứ hành . Không biết ba dính vào làm chi, mình có về đó ở đâu nào .

Bích Chiêu vọt miệng:

- Chính vì không về nên mới lo bị kẻ xấu chiếm đất . Ba làm xong hồ sơ về đất làng ông sẽ hiến cho nhà nước để xây làng cho nạn nhân chiến tranh .

Toản trầm ngâm:

- Anh biết . Nhưng không dễ đâu .

Chiêu bật cười:

- Mình cho chó có xin đâu mà khó .

Toản lắc đầu:

- Mà với ba đúng làlà Bích Chiêu công môi:

- Là sao ?

Toản khoát tay:

- Thôi, không nói nữa . Hôm trước, tao vừa có ý kiến đã bị ba mắng tới tấp . Trong nhà này, ai cũng coi tao là thằng thộn . Một đứa con cầu tự khó nuôi ẻo uột, chỉ biết ăn học, chẳng biết làm gì nên tích sự . Nhưng tao dặn gì thì mày nhớ đó . Để ý con Cầm một chút .

Bích Chiêu gật đầu . Cô hoang mang vì những lời Toản nói . Anh Hai cô hết ngờ ngạc, khờ khạo như một cậu ấm ở bậc phổ thông rồi . Khổ sao những điều anh nói chỉ khiến người ta lo . Mà sao anh Hai lại có những suy nghĩ đó nhỉ ?

Chiêu chưa kịp hỏi, Toản đã xuống nhà . Cô lẻo đẻo theo và thấy anh vào phòng ba . Định vào theo xem hai người nói gì, nhưng Chiêu kịp dừng lại . Chuyện lớn trong nhà cứ để đàn ông giải quyết . Riêng cô, nên lo những chuyện lật vật khác .

Xuống bếp, mở tủ lạnh lấy một hộp sữa tươi, Chiêu vừa uống vừa hỏi:

- Cầm đi lâu chưa dì Lài ?

Bà Lài bĩu môi:

- Mới vừa đi một mình bằng taxi .

Chiêu kêu lên:

- Ủa! Sao kỳ vậy ?

Bà Lài nói:

- Gì mà kỳ ? Bị leo cây phải đi taxi chứ sao . Con quỷ đó đúng là ham chơi, ham đua đòi . Từ ngày nó vào đây tới giờ, tao thấy nó toàn học những thói hư tật xấu, vậy mà ba mày không rầy một tiếng . Ai nói thì bảo tội nghiệp nó mất mát nhiều quá, giờ phải được bồi đắp . Hừ! Rồi ba mày sẽ khổ vì nó . Cái con ấy mồm mép dẻo nhẹ, vờ hiền nhưng xảo trá lắm . Cậu Kha chắc đã nhận ra bản chất của nó rồi, nên dạo này đâu tới lui nữa .

Bích Chiêu nuốt nghẹn xuống . Có nên tin những lời dì Lài vừa nói

về Kha không, khi cứ mở miệng là Cầm nhắc tới anh .
Nhíu mày, cô nhớ lạiDạo này đúng là Kha ít ghé nhà hơn lúc Cầm mới về ở . Chiêu cho rằng hai người có những cuộc hò hẹn riêng, Kha cần chi ghé đây để gặp một “hồ cái” như Chiêu .
Nghĩ mà buồn . Sao Bích Chiêu không dịu ngọt, mềm mỏng như Nguyệt Cầm được nhỉ ? Nếu cô điều bằng phân nửa Cầm thôi, biết đâu chừng Kha đã có cái nhìn khác về cô rồi . Mà nếu điều đó xảy ra, Bích Chiêu đâu còn là Bích Chiêu nữa . Cô không muốn thế, dù để được yêu .

Giọng bà Lài léo nhéo vang lên:

- Nguyệt Cầm ra khỏi nhà toàn bằng taxi . Nó tưởng tiền thuê đất ngoài xứ sẽ nuôi sống nó suốt đời chắc ? Dì nghĩ nó phải còn một nguồn thu nhập khác nên mới dám xài sang như vậy . Ba mày cũng không chịu hỏi cho rõ . Mẹ mày tức chết cũng phải .

Điện thoại reo vang, Bích Chiêu nhắc máy lên . Giọng Kha thật trầm:

- Chào em, cô bé “vuốt hổ” .

Bích Chiêu hoàn toàn bất ngờ, cô áp ứng:

- Anhanh ở đâu vậy ?

- Ở quán Chiêu . Sao em lại hỏi thế nhỉ ?

- Em tưởng anh đang xem ca nhạc với Nguyệt Cầm mà còn điện thoại cho em .

Kha cười:

- Em thừa biết anh không thích kiểu ca nhạc nghe bằng mắt ấy mà .

- Vậy sao Cầm nói anh tốn cặp vé chợ đen gần cả triệu bạc ?

- Và em tin như thế ? Thú thật, anh không giàu đến mức đó đâu .

Em đang làm gì vậy ?

- Học bài .

- Siêng thật hay siêng giả vậy ?

Bích Chiêu chớp mi:

- Với em, học cũng là một cách giải khuây .

- Bữa nay thứ bảy, em nên chọn một cách giải khuây khác . Thí dụ như đi uống cà phê với anh .

Bích Chiêu im lặng . Mấy giây sau cô mới nói:

- Không được . Nguyệt Cầm sẽ giận em .

Kha bất bình:

- Sao lại thế ? Chúng ta có gì không phải với Cầm đâu ?

- Anh thừa biết tại sao, đừng vờ hỏi đổ em .

- Dường như đã có sự nhầm lẫn nào rồi . Anh muốn giải thích với em, anh chờ em đấy . Tới nhé Bích Chiêu .

Cô chưa kịp trả lời, Kha đã gác máy . Bích Chiêu phân vân hết sức . Cô đi tới đi lui như đang tập trận trên hành lang . Điện thoại

lại reo, Chiêu nhấc máy .

Vẫn là Kha, anh nói:

- Anh sẽ đến nhà em vậy .

Bích Chiêu ra về hồ hững:

- Tùy anh . Có ba em ở nhà, chắc ông sẽ rất vui khi gặp anh .

Dứt lời, cô gác máy và chạy vội về phòng vì quán cà phê Chiêu ngay đầu ngõ, từ đó vào đây, Kha phóng xe chừng ba phút . Cô không muốn anh nghĩ cô chờ anh trong phòng khách .

Bà Lại tăng hắng ngay cửa:

- Cậu Kha tìm con .

Bích Chiêu ngọ ngoạy trên giường:

- Dì bảo với Kha là con bận học bài .

Bà Lại trừng mắt:

- Đúng là ngốc mới như thế . Đây là cơ hội của con, nếu con thích Kha .

Bích Chiêu cứng người vì những lờitrắng trợn của bà Lại .

Chúa ơi! Cô thích Kha mà dì Lại cũng biết nữa sao ?

Mặt nóng bừng, Chiêu muốn độn thổ cho rồi . Cô lầu bầu:

- Con ghét hẳn thì có .

Bà Lại nhún vai:

- Dì sẽ xuống nói với Kha như thế . Lúc ấy thì đừng có khóc .

Bích Chiêu lồm cồm ngồi dậy:

- Ấy! Đừng, dì Lại . Để hẳn cho con .

Bà Lại liếc cô một cái dài mấy cây số:

- Hừ! Đúng là ...làba phải .

Bích Chiêu khỗ sở:

- Con chỉ sợ Kha tìm con để hỏi về Nguyệt Cầm .

Bà Lại lắc đầu:

- Cậu ta không hời hợt như thế đâu . Tự tin lên .

Bích Chiêu lo lắng:

- Nhỡ như vậy thì sao hờ dì ?

Giọng bà Lại chắc nịch:

- Thì Kha chẳng đáng để con quan tâm . Nào, sửa soạn lại một chút đi .

Bích Chiêu đưa hai tay xoa má . Nó nóng bừng cả rồi . Nhưng dầu thế nào, Bích Chiêu cũng phải cho Kha biết tay . Cô không dễ dãi cho anhtán đâu .

Kha không ngồi trong salon mà đứng tựa ngoài hành lang để chờ cô . Thấy Chiêu ra, anh tủm tỉm cười . Nụ cười của kẻ cho rằng mình chiến thắng trông thật dễ ghét .

Cố kiềm cảm xúc, Bích Chiêu thản nhiên hỏi:

- Anh chưa gặp ba em à ?

Kha lắc đầu:

- Chưa . Vì anh không có ý định đó .

Ngồi xuống ghế da, Chiêu cao giọng:

- Anh định giải thích gì với em không ?

- Về những gì em thắc mắc .

Bích Chiêu cong môi:

- Em không thắc mắc gì về anh hết .

Kha giả vờ ngây ngô:

- Thật sao ? Vậy mà anh Toàn bảo em muốn biết lý do sao lâu rồi anh không ghé nhà em . Anh áy náy hết sức Chiêu nông mũiHừm! Cái ông Toàn lắm điều thật .

Cô chống chế:

- Anh Toàn thắc mắc, chứ em thì không .

- Nhưng anh vẫn muốn giải thích .

Chiêu lãnh đạm:

- Tùy anh .

Kha cười khế:

- Anh nghe lần này là lần thứ hai câu “tùy anh” . Nhẹ nhàng lắm, nhưng cũng nặng nề lắm . Y như một lời từ chối khéo . Anh không trách em, nhưng buồn vì em cứ lẩn tránh anh .

Bích Chiêu kêu lên:

- Lẩn tránh anh à ? Bao giờ kìa ? Đó chẳng qua em lịch sự, không muốn anh và Cầm rơi vào thế khó xử khi có mặt em trong những lần hai người gặp nhau .

Kha trầm giọng:

- Anh lại khó xử khi không có em .

Chiêu trách móc:

- Đừng nói vậy tội em lắm . Em rất ghét ai xem chị em em như một trò đùa . Nay thì ngọt ngào với cô em, mai lại thảm thì riêng tư với cô chị .

Kha im lặng . Tất cả cũng tại anh trước đây thích thả mồi bắt bóng . Anh đã nhiều lần đẩy đưa với Cầm trước mặt Chiêu, chăm sóc Cầm một cách quá đáng mà không màng tới cảm xúc của Chiêu lúc đấy .

Phụ nữ thường rất nhạy cảm . Anh hiểu rõ điều đó, nhưng vốn tự cao, Kha phớt lờ trước vẻ cũng đầy bướng bỉnh, ngạo mạn của Bích Chiêu . Anh thích được con gái phỉnh nịnh, nuông chiều . Khi tán tỉnh ai, Kha cầm bằng phần thắng trong tay . Thế nhưng sau đôi ba lầnthả tín hiệu, Bích Chiêu cứ dửng dưng, lạnh như băng sơn, trong khi Nguyệt Cầm mong manh, yếu đuối lại cần có anh ra mặt . Người đàn ông bản lĩnh nào lại không muốn là điểm tựa của các cô nàng cơ chứ .

Chính vì nghĩ mình quan trọng nên Kha đã rơi vào bẫy ngọt ngào, êm dịu của Nguyệt Cầm . Bên cô, Kha là một người hùng đúng

nghĩa và anh càng cao ngạo hơn với hai tiếng “người hùng” đó, mà hầu như bỏ ngoài tai những lời của Ba Thìn . Với Kha lúc đó, Nguyệt Cầm mới tội nghiệp làm sao, anh đã nghĩ mình sẽ bảo bọc cô đến suốt đời .

Song không phải thế . Càng gần gũi Cầm, anh càng nhận ra giữa hai người rất khó có sự đồng điệu . Nguyệt Cầm có những sở thích hầu như trái ngược Kha . Cô diêm dúa, phô trương ở hình thức, dối trá, rỗng tuếch ở nội dung . Ngoài miệng ngọt ngào, giỏi tài nói lời ràng buộc, Nguyệt Cầm còn đóng kịch rất hay

Kha nhếch môi chua chát . Thái độ của anh không lọt khỏi ánh mắt của Chiêu . Cô bắt bẻ:

- Em nói sai à ?

Kha như bưng tỉnh:

- Ồ, không . Nhưng anh muốn được giải thích .

Chiêu khoát tay:

- Em có thể đoán được những lời của anh .

Kha lắc đầu:

- Em không muốn nghe anh thì đúng hơn . Em sợ gì hả Chiêu ?

Bích Chiêu thản nhiên:

- Em sợ miệng lưỡi của anh lẫn Nguyệt Cầm . Nói thật hai người rất xứng đôi và anh không cần giải thích gì cả .

Kha gượng gạo cười:

- Anh sợ. miệng lưỡi em thì có . Nhưng em nghĩ thế nào về “xứng đôi” má gán ghép cho anh với Cầm ?

Bích Chiêu nhún vai:

- Em thấy sao thì nói vậy . Không phải hai người là một cặp đẹp à ? Nguyệt Cầm từng tuyên bố . Nếu không vì tình yêu của anh, cô ta đã không về Sài Gòn .

Kha thú nhận:

- Đúng là anh từng xúc động đến mất ngủ vì tình cảnh và con người Nguyệt Cầm, nhưng nếu gọi đó là tình yêu thì e ngại quá .

- Anh đã từng bảo:

“Trước sự dịu dàng của nhan sắc, gã đàn ông nào chẳng gục ngã mà . Bây giờngã rồi, anh lại ân hận sao ?

Kha trầm ngâm:

- Anh còn nói:

“Nếu em đừng chanh chua, chắc anh đã gục ngã trước em ngay phút ban đầu . Anh thích em như là mèo ưốt nằm co một góc trong thùng xe thổ mộđể anh ôm em vào lòng che chở, trấn an . Em giận dữ bảo rằng:

“Em là hổ với móng vuốt đã mài thật sắc, khi bầu vào ai thì nhất định phải tru/ng ngay tim” .

Chiêu vuốt tóc:

- Anh nhắc những lời đó làm chi nhỉ ?

- Để thấy nhận xét của anh trước đây đang chống lại anh . Anh đã trở nên vô cảm trước sự dịu dàng của nhan sắc . Trái lại, sự chanh chua, bướng bỉnh của cô hồ non cùng những vuốt được mài sắc đã làm trái tim anh bị thương nặng .

Chiêu trấn tĩnh ngay trước những lời thở than có mục đích đó:

- Ai biểuem đã bảo đùa với em là coi chừng vỡ tim mà .

Kha thở dài thảm thiết:

- Vỡ thì không vỡ . Nó đang trong tay em, chỉ mong em quan tâm một tí . Không nó tui lắm .

Bích Chiêu chua ngoa:

- Anh hát cải lương được đó . Nguyệt Cầm rất thích kiểu bày tỏ tình cảm như thế .

Kha chống tay dưới cằm:

- Còn lời nào cay đắng hơn nữa không Chiêu ?

Chiêu đong đưa chân:

- Còn nhiều .

Nhìn vẻ mặt hất lên trời của Bích Chiêu, Kha thêm véo vào má cô một cái quá chừng . Nhưng anh chỉ ngồi yên lặng ngắm cô chớ không nói năng gì . Ngồi chưa được bao lâu, Kha đã xốn xang trong lòng khi nhận ra phía sau về đánh đá ấy, Chiêu có vẻ buồn .

Anh từ tốn:

- Anh xin em đừng nhắc đến Nguyệt Cầm trong câu chuyện của chúng ta .

- Tại sao khi em lại cho rằng Cầm với anh tuy hai mà một ?

- Đó chỉ là cảm giác của em .

Bích Chiêu khó chịu:

- Nhưng chính anh và Cầm đã gây ra cảm giác đó . Cầm nói anh là người yêu của cô ta . Là người tự trọng, em không muốn bị hiểu lầm . Với em, bạn bè phải có một giới hạn rõ rệt . Nếu không có chuyện gì, anh đừng tìm em thế này, vừa phiền phức, vừa không biết phải nói gì với anh, em rất ngại khi để thời gian chết .

Kha đau đớn:

- Có thật là em không biết nói gì với anh không ?

Chiêu lặng lẽ gật đầu . Kha nói:

- Anh xin lỗi đã làm phí thời gian của em . Nhưng anh phải nói rõ với em rằng chưa bao giờ anh nói yêu Nguyệt Cầm, dù cách thể hiện tình cảm của anh với Cầm có thân mật hơn với em .

Bích Chiêu nói ngay:

- Anh khỏi cần giải thích . Em không can dự vào chuyện của anh và Cầm .

Kha cương quyết:

- Nhưng anh thấy cần giải thích .

Chiêu buột miệng:

- Tại sao ?

Kha nhìn cô đăm đăm:

- Vì anh đã nhận ra em là người khiến anh rung động chứ không phải Cầm .

Bích Chiêu bật cười:

- Thôi, anh đừng đùa . Em làm sao đủ dịu dàng, quyến rũ để làm anh rung động .

Kha say đắm:

- Nhưng thật sự lại là như vậy . Anh rất muốn có một người yêu đầy cá tính như em . Thật đấy cô hồ non ạ .

Bích Chiêu bóp chặt hai bàn tay . Kha đã nói rất rõ lòng mình, và nói bằng cách kiêu ngạo của riêng anh “Muốn có một người yêu đầy cá tính như em” . Đó là lời tỏ tình hay sao ? Có phải Kha cũng từng nói thế với Cầm ? Thật là khó bắt bẻ khi lời tỏ tình ngạo mạn ấy không có từ yêu nào cả . Cô gái nào khờ khạo sẽ sa bẫy của chàng . Bích Chiêu thì không đâu, dù trái tim cô đang đập loạn nhịp, cô cũng đủ tỉnh táo để giữ phần hồn của mình .

Giọng hết sức lạnh lùng, Chiêu nói:

- Có những thứ muốn không được đâu . Em rất tiếc là khi tin rằng câu nói này anh đã từng nói với những người không phải là em .

Xin lỗi anh . Em phải học bài .

Dứt lời, Bích Chiêu chạy một mạch lên phòng . Cô úp mặt vào gối, nghe tim như muốn rơi ra ngoài và nghe lòng mình hả hê một nỗi buồn .

Bưng cái tách cà phê bằng phalê lên nhấp một ngụm như những cô nàng sành điệu, Nguyệt Cầm hỏi:

- Anh biết tại sao em hẹn anh ở đây không ?

Toản lơ lửng:

- Để? biết hương vị cà phê máy lạnh khác cà phê phở núi thế nào . Hoặc để ngồi trên cao nhìn thiên hạ dưới thấp qua khung kính dày xem có anh chàng nào hợp nhãn không .

Cầm vẫn tươi cười:

- Miệng mồm anh độc hơn Bích Chiêu nhiều lắm, vậy mà Chiêu luôn bị mang tiếng ăn hiếp anh Hai .

Toản thần nhiên:

- Tôi khoái bị em út ăn hiếp . Hà! “Khôn ngoan đối đáp người ngoài” mà . Khổ nỗi đối với trong nhà, tôi cũng chẳng có được chút khôn lỏi ấy . Bởi vậy, tôi mới được cô em họ Nguyệt Cầm mời uống cà phê .

Nguyệt Cầm nhíu đôi mày cong:

- Dường như anh đã biết trước sẽ có lúc anh em mình ngồi

.....như vậy ?

- Ờ biết .

- Vậy em không úp mở nữa .

Toản tán thành:

- Thì em cứ rõ ràng, sòng phẳng . Tôi thích thẳng thắn, mau lẹ .

Nào, em nói đi . Chuyện gì ?

Nguyệt Cầm hỏi ngập ngừng:

- Anh có bao giờ nghĩ sẽ về quê dù để thăm cho biết mồ mả tổ tông không ?

Toản lắc đầu thật nhanh:

- Không . Nhà cha mẹ mình tôi còn chưa được ngủ qua đêm hưởng hồ chi về quê, nơi có lời nguyện như một lưỡi gươm treo cao, chưa biết lúc nào rơi xuống người là cháu đích tôn của họ Vũ như tôi .

Nguyệt Cầm hỏi:

- Vậy đất hương hỏa mà anh sẽ là người thừa kế duy nhất thì sao ?

Toản đáp:

- Đất đâu có cánh . Nó vẫn ở đó như bao nhiêu năm nay chớ sao nữa .

Nguyệt Cầm ngập ngừng đầy giả tạo:

- Đất ấy không được bán, anh không quản lý dân ở đó sẽ chiếm hết mà chúng ta không đòi lại được .

Toản nhìn xoáy vào mắt Cầm:

- Theo lý thuyết thì chắc vậy, nhưng trên thực tế, điều đó đã không xảy ra . Ba em và chú Thế đã giữ đất rất tốt . Thậm chí hai ông còn biết kinh doanh từ miếng đất này nữa kìa .

- Nhưng ba em đã mất, chú Thế đã trốn chui trốn nhủi vì tội phá rừng . Em cũng không về đây, hiện giờ đất nhà mình như vô chủ .

Giọng Cầm trầm xuống:

- Họ Hoàng Đăng sẽ lấn đất của chúng ta như hồi xưa ông bà họ từng làm . Anh thấy đó, đâu phải tự nhiên bác sĩ Kiên về quê sau mấy chục năm xa xứ .

- Theo em, bác sĩ Kiên muốn gì ?

Cầm nhún vai:

- Em để anh đoán chớ không dám nói đâu . Phiền phức lắm . Đã vậy còn mất lòng nhau nếu lỡ như lời em nói có gì đó không đúng . Em tin một người thông minh như anh thừa sức phán đoán .

Toản khoanh tay:

- Tóm lại, em muốn gì ở cái khoảng đất đai ngoài xứ ?

Nguyệt Cầm ríu rít:

- Ấy chết! Em nào có muốn gì . Anh hỏi thế, tội cho em quá . Em chỉ muốn đánh động để anh có trách nhiệm vì anh sẽ là người

thừa kế sau này .

Toản xoa cằm:

- Là con cháu, ai cũng có trách nhiệm hết chớ đâu chỉ riêng anh .
- Đành rằng vậy, nhưng theo di chúc truyền từ nhiều đời, chỉ người cháu đích tôn mới có quyền quyết định về đất đai của dòng họ .

Toản nheo mắt:

- Em biết nhiều hơn anh đấy .

Cầm thần nhiên:

- Ba em từng nghiên cứu vấn đề này . Và ông đã đột tử trong phòng, đầu gục trên những tờ gia phả, di chúc từ đời xưa . Có lẽ ông lên máu đột ngột vì tức sao mình không phải giòng trưởng để có thể toàn quyền định đoạt mọi thứ ?

Toản cười cười:

- Nói thế chứ nếu lúc đó chú Đình bán bớt đất đi, trong đây chúng tôi cũng chẳng biết .

Nguyệt Cầm lắc đầu:

- Coi vậy chớ không phải vậy đâu . Hơn nữa, chú Hai Thể cũng đâu vừa gì .
- Do đó chú Đình và chú Thể đã kết hợp làm ăn bằng cách cho mượn đất để làm bãi tập kết gỗ lậu .

Nguyệt Cầm thở dài:

- Ba em không muốn cũng không được vì chú Thể là một tay côn đồ ở đó mà .

Toản khoát tay:

- Chuyện đã qua rồi, và sẽ không lặp lại vì ba tôi đã quyết định hiến ba phần trăm số đất hiện hữu cho nhà nước .

Cầm nói ngay:

- Em lo vấn đề đó đấy . Đành rằng bây giờ bác Thực và anh là người có quyền quyết định nhưng làm thế có đúng không ? Con cháu sau này sẽ đánh giá thế nào khi đất đai của ông bà bị xén bớt ?

Toản gật gù:

- Ít có cô gái trẻ nào lại lo xa như em . Em nói lên suy nghĩ của bản thân, hay sự đánh giá của con cháu mấy chục năm về sau vậy ? Hiến đất để xây trường học, bệnh viện hay một trung tâm cho những người khuyết tật là việc làm đạo nghĩa . Xin lỗi . Em từng là một người có một chút khuyết điểm ở chân, lẽ nào em lại thấy việc làm này sai ?

Nguyệt Cầm bối rối:

- Em ủng hộ việc hiến đất, nhưng em đã nói với anh từ đầu, chúng ta không thể hợp tác với họ Hoàng Đăng .
- Dù hợp tác để làm việc thiện ? Chà! Em đa nghi quá, Cầm ơi .

Nguyệt Cầm nghiêm mặt:

- Em đã nghi có cơ sở đấy .

Toản nhíu mày:

- Cơ sở gì ?

Nguyệt Cầm lắc đầu, bờ mi sụp xuống buồn bã . Đợi Toản lặp lại câu hỏi lần nữa, Cầm mới nhỏ nhẹ nói:

- Dù Kha không để lộ ra, nhưng linh tính cho em biết cha con anh ấy có ý đồ gì với phần đất chúng ta định hiến . Đầu phải tự dưng Kha lại quan tâm đến một con bé quê mùa tàn tật như em . Chắc hẳn muốn lợi dụng em . Bởi vậy, dạo sau này, em dăm ra sợ Kha . Mặc kệ hăn đeo đuổi, em đã quyết định lánh xa Kha . Em thấy hăn bám theo Bích Chiêu, nhưng đâu dám nói gì với chị ấy . Kha muốn mọi người ủng hộ việc hiến đất, nên chẳng ngại chuyện chiếm tình cảm của Bích Chiêu . Thậm chí hăn còn muốn gây mâu thuẫn giữa em và Chiêu để không ai tin lời em .

Ngừng một lúc, Nguyệt Cầm đợi cho Toản sốt ruột, cô mới lên giọng:

- Tóm lại, theo em, chúng ta khoan hiến đất đã . Chỉ một năm nữa thôi, con đường Xuyên Việt sẽ đi sát phần đất của dòng họ . Lúc ấy biết đâu mình có những kế hoạch khác . Theo lời Kha nói, việc đi xin quỹ tài trợ của các đoàn thể, tổ chức từ thiện trong và ngoài nước để xây dựng một làng cho nạn nhân chất độc màu da cam không khó . Chính vì vậy, trong quá trình chạy vạy đó, sẽ sinh tiêu cực, làm sao mình lường được lòng người .

Toản uống một ngụm cà phê, trong khi Nguyệt Cầm tiếp tục múa mép:

- Em chỉ được cho ra huyện học hết lớp mười hai chớ không được về thành phố học đại học, nhưng em vẫn hiểu biết nhiều vấn đề . Cách đây không lâu, em có tình cờ đọc một bài báo nói về một nhân vật lừa đảo để chiếm dùng đất bán cho người khác . Ông ta đội lốt nhà từ thiện để đi xin đất lập cô nhi viện . Sau khi đã có đất, ông ta đem chia nhỏ ra bán nhưng vẫn đeo mác giám đốc cô nhi viện đi xin tiền tài trợ đủ mọi nơi . Tất cả tiền bạc kiếm được đều để cung phụng cho những trò chơi .

Toản ngắt lời Nguyệt Cầm:

- Bác sĩ Kiên không phải hạng người đó .

- Sao anh dám chắc như thế ?

Toản không trả lời . Anh chột hoang mang vì những lời của Nguyệt Cầm .

Dường như nắm được tẩy của Toản, Cầm khôn khéo:

- Có thể em quá đa nghi, nhưng nếu cứ để bụng chuyện này, em không chịu nổi . Anh có quyền không tin và giấu cợt em . Như anh đã nói:

“Là con cháu, ai cũng có trách nhiệm, chứ không chỉ riêng anh” .
Vừa rồi, em đã can đảm thể hiện trách nhiệm của mình . Dạo này bác Thực vì lo đâm ra mất ngủ, anh nên khuyên bác giữ gìn sức khỏe .

Toản vụt hỏi:

- Em còn gì nói nữa không ?
- Có thể còn, nhưng chưa phải lúc này .
- Anh cảm ơn em đã cung cấp nhiều thông tin lý thú .

Giọng Toàn chân tình hơn:

- Từ khi em vào Sài Gòn đến giờ, anh em mình chưa có dịp chuyện trò, làm anh như anh đúng là đáng trách phải không ?

Nguyệt Cầm chớp mắt:

- Đâu có . Làm sao em dám trách, khi anh đã chịu ngồi nghe em nói những điều vô căn cứ .
- Lánh xa Kha, em không thấy cô đơn sao ?

Nguyệt Cầm có vẻ xấu hổ:

- Nhờ đi học thêm Anh văn, em có những người bạn khác nên cũng đỡ buồn .
- Có ai là bạn đặc biệt chưa ?

Nguyệt Cầm chống tay lên bàn, mắt mơ màng:

- Đi hát karaoke chung, có đặc biệt không ?
- Chỉ hai người thôi sao ?
- Vâng .
- Vậy thì hơi đặc biệt . Anh chàng ấy thế nào nhỉ ?

Nguyệt Cầm chum chim:

- Rất tầm thường . Là chủ một tiệm bán đồ gỗ nhỏ, nhưng lại ham học . Em quý anh ấy vì điểm này .

Toản nhiệt tình:

- Hôm nào mời bạn về nhà chơi .
- Vâng . Em xin nghe lời anh . Và mong anh nghĩ tới những gì em vừa nói .
- Anh sẽ nghĩ .

Mắt Nguyệt Cầm sáng rỡ:

- Ôi! Em mừng quá .

Toản nhìn đồng hồ:

- Bây giờ về chứ ? Anh có hẹn .

Nguyệt Cầm cười:

- Em còn đi học Anh văn, nên chưa về nhà được . Anh cứ để em ngồi đây thêm chút nữa, biết đâu em sẽ gặp một chàng hoàng tử khác vừa ý hơn chàng chủ tiệm gỗ .

Toản hóm hỉnh:

- Mong sao em cầu gì được nấy .

Đội Toàn đi khỏi, Cầm tới quầy điện thoại gọi nhờ . Gọi xong, cô

tiếp tục ngồi ở bàn và cố đoán xem những lời mình vừa nói có tác động tới Toàn không .

Cô đã đánh giá sai về gã cháu đích tôn duy nhất của dòng họ Vũ rồi . Anh ta không ngờ nghếch với đời như Bích Chiêu đã than với cô . Trái lại, Toàn rất khôn . Anh ta biết giấu suy nghĩ thật của mình và khai thác người khác . Tuy nhiên, Nguyệt Cầm đâu phải nai tơ . Cô thừa sức tung hứng và hướng Toàn vào mục tiêu đã định sẵn . Có thể anh chưa tin cô, nhưng thế nào cũng hoang mang, Cầm sẽ tiếp tục tác động tới Toàn, tới từng thành viên trong gia đình để? đạt được mục đích .

Một người đàn ông với bộ quần áo đắt tiền nhưng kệch cỡm kiểu các tay anh chị bước vào quán, rồi khệnh khạng tiến về phía Cầm ngồi .

Gieo tấm thân vạm vỡ xuống ghê, hấn hất hàm:

- Gọi anh làm gì ?

Nguyệt Cầm liếc mắt, giọng ỡm ờ:

- Uống cà phê, không được sao ?

- Chậc! Anh đang ngập đầu với công việc, thời gian đâu có chứ .

- Hừ! Nghe hoài câu này em chán lắm rồi . Công việc, công việc gì ? Đừng hồng qua mặt em ghenAnh Tấn .

Tấn giả lả:

- Em đa nghi quá . Thế tình hình ngoài ấy ra sao rồi ? Con nhỏ

Tranh đã làm được gì ?

Nguyệt Cầm nói:

- Tranh đã dứt lốt một số người ở huyện . Phần em đã gây mâu thuẫn giữa gia đình ông Thực và cha con bác sĩ Kiên . Sẽ không lâu đâu, chắc chắn có nhiều màn vui cho chúng ta xem . Bảo đảm với anh, rồi chúng ta sẽ mở lại chợ gỗ . Chú Thế hết thời rồi, anh sẽ cùng em làm vua ở đó .

Tấn khen:

- Em khá thật .

Rồi gã thở dài:

- Dọc ngang như anh với ông Thế mà giờ phải xếp cánh để mặc phụ nữ tung hoành . Chán thật! Nguyệt Cầm trầm ngâm:

- Anh còn lớp vỏ bọc, còn làm ăn hợp pháp được, chứ chú Thế thìcoi như xong .

Tấn nhếch mép:

- Chỉ cần lặn sâu một thời gian, ông sẽ trôi lên vùng vẫy lại bây giờ . Cái chức kiểm lâm của anh bay là cũng vì ổng, giờ thử xem ổng trông cậy vào ai .

Nguyệt Cầm lườm Tấn:

- Nhắc mãi chuyện củ rích . Em không vì anh thì Sáu Bảnh đâu như vậy .

Tấn nhấn mạnh:

- Tóm lại, chúng ta đều vì tiền . Vì tiền nên ba em mớichơi

Sáu Bảnh một cú đẹp .

- Đó là tại ba nghĩ tới anh, ba tội nghiệp cái tánh si tình của anh .

Tấn đều giả:

- Song nếu anh không làm lợi cho ông cụ, để gì vượt được má tiểu thư họ Vũ này . Nhưng chắc em không gọi anh ra để nhắc chuyện củ chứ ?

Nguyệt Cầm đợi người phục vụ đi xong mới nói bằng giọng tự đắc:

- Em vừa phủ đầu cháu đích tôn nhà họ Vũ một tăng .

- Tại đây à ?

- Đúng vậy . Có gì không ổn sao ?

Tấn nhăn nhó:

- Hắn sẽ nghĩ thế nào khi một con bé quê mùa như em lại ở quán cà phê này ?

- Nhằm nhò gì chuyện nhỏ đó, Toàn chỉ phải nghĩ tới những gì em nói thôi . Rồi hắn sẽ tác động tới bác Thực, em tin là thế . Chỉ cần bác ấy chưa hiến đất được, chúng ta vẫn còn cơ hội làm ăn . Một năm nữa, đường Xuyên Việt sẽ chạy ngang đó, bộ mặt quê mùa sẽ thay đổi .

Tấn ngập ngừng:

- Lỡ như ông Thực vượt qua hết những rắc rối chúng ta tạo nên để biến khu đất ấy thành làng Hòa Bình thì sao ?

Nguyệt Cầm nhếch môi:

- Thế lời nguyên truyền kiếp sẽ rơi vào ông chớ sao nữa . Lúc ấy, có cho vàng Toàn cũng chẳng dám đụng đến đất đai . Em lại tiếp tục ngồi xe lăn điều hành mọi thứ như xưa mà không sợ ông chú, ông bác nào phá đám .

Tấn kêu lên:

- Em dám làm chuyện đó à ?

Nguyệt Cầm nói:

- Có gan làm giàu . Anh từng dạy em thế mà, em có gan và có cả đầu óc nữa .

Tấn nhún vai:

- Đàn bà dễ có mấy ai . Anhnể em thật .

- Nể hay sợ ? Sao dạo này anh hay tránh em thế ? Bị vợ cột chân hay chán em rồi ?

Tấn vội vàng:

- Nhớ em thì có, chớ làm gì chán ?

Cầm đánh giọng:

- Anh liệu hồn đấy .

- Em cặp kè với thằng Kha, anh không ghen thì thôi, em lại hăm

he anh . Khổ thật .

Nguyệt Cầm sa sầm mặt:

- Đừng nhắc tới hần .

Tấn cười khẩy:

- Hần nhìn ra bộ mặt thật của em rồi sao ?

Cầm mím môi:

- Anh biết gì mà đoán mò . Em không thích kiểu cười của anh đâu .

Tấn nhún vai:

- Vậy thì anh biến đây .

Nguyệt Cầm hất mặt:

- Em hết tiền tiêu rồi .

Tấn kêu lên:

- Mới một triệu ở tuần trước Nguyệt Cầm nói:

- Một vòng siêu thị là tiền triệu của anh bốc hơi, anh thừa biết mà, sao còn ca cẩm với em ? Nếu anh tiếc của, em sẽtự lực cánh sinh, nhưng tới lúc đó lỡ em có sơ xuất gì anh đừng trách đây .

Tấn nuốt nghẹn xuống:

- Em muốn bao nhiêu ?

Cầm cười cười:

- Sự tự do là vô giá, nhưng hiện giờ em chỉ cần một triệu, vừa với số tiền anh hay dần túi, đúng không ?

Tấn móc ví lấy ra tờ một trăm đô:

- Giờ tới cuối tháng . Liệu mà xài, anh không phải kho bạc hay máy in tiền đâu .

Dứt lời, Tấn hậm hực đứng dậy . Nguyệt Cầm nói với theo:

- Khi nào em gọi, anh phải tới ngay đó .

Nguyệt Cầm khinh khỉnh nắm tờ đôla trong tay . Cô có cảm giác mình là nhân vật quan trọng vì đã nắm được thóp của Tấn . Cô còn khiến Toàn hoang mang vì những tin cung cấp cho anh ta .

Rồi Cầm sẽ thao túng, làm khổ cả họ Vũ lẫn họ Hoàng để giành lấy những gì cô muốn . Nhất định là như thế . Riêng cá nhân Kha, cô muốn anh ta phải trả giá vì đã lơ là với cô để quay sang tán tỉnh Bích Chiêu . Đã từng có một Sáu Bảnh điên khùng vì cô thì sao lại không có một Hoàng Đăng Kha sống dở chết dở cũng vì cô cơ chứ .

Nguyệt Cầm nhếch môi, trong đầu cô đầy ấp những âm mưu, kế hoạch, giờ cô chỉ sắp xếp cho tới lúc thực hiện chúng .

Ấm mãi lòng ta

Chương 7

Bích Chiêu ném vút cây chổi lông gà về phía con mèo đen khiến nó gào lên rồi nhảy vọt qua hàng rào nhà kế bên . Sao cô ghét nó đến thế cơ chứ .

Nhặt cây chổi lên, Chiêu nghe giọng Cầm ngọt sớt:

- Tội nghiệp con miu miu, chị làm nó/ sợ quẩn đuôi, chắc nó không sang chơi với em nữa rồi . Thật là chả có gì để ôm cho đỡ buồn .

Chiêu trợn mắt:

- Trời! Chơi gì cái thứ bắt chuột rồi ăn thịt gớm ghiếc ấy . Trông thấy nó là tôi ưạ không vô . Nói chi tới chuyện ôm ấp .

Nguyệt Cầm thủng thỉnh:

- Vì chị không lẻ loi đơn độc như em, nên có bao giờ nghĩ tới chuyện ôm một con mèo để thấy không cô đơn .

Rồi Cầm thở ra:

- Tất cả cũng tại em quá khó khăn nên phải chịu một mình .

Dần lòng lắm, Bích Chiêu mới không hỏi Cầm về Kha . Cô muốn biết tại sao dạo này Cầm không nhắc tới Kha bằng giọng vừa hạnh phúc, vừa tự mãn như trước kia nữa . Và chính Nguyệt Cầm lại thủ thỉ với cô điều đó .

- Nếu không để lí trí làm chủ, em đã sa vào bẫy của Kha rồi .

Bích Chiêu ngơ ngác:

- Bẫy . Mà Cầm nói cái bẫy gì ?

Nguyệt Cầm cười héo hắt:

- Bẫy yêu . Kha đã vờ yêu em để biến em thành đồng minh cho một kế hoạch lâu dài của cha con anh ta . Em đã từng kể với anh Hai Toàn chuyện này, bộ anh ấy không nói lại với chị sao ?

Bích Chiêu lắc đầu:

- Anh Toàn như cóc ấy mà . Máy khi ảnh mở miệng . Nhưng kế hoạch gì vậy ?

Cầm hạ giọng thật thấp, khiến Chiêu phải tập trung chú ý trong hồi hợp:

- Chị nhớ Ba Thìn, người từng cho Kha mượn xe để chở chị ra bưu điện không ?

- Tôi có nghe Kha nói, nhưng không biết mẹ+t anh ta .

- Lần về quê gần đây nhất, em có gặp Ba Thìn và anh ta đã cho em một điều khủng khiếp đến mức em thấy tuyệt vọng vì mất niềm tin vào người mình yêu mến .

Hơi ghen ngào một chút, Cầm nói tiếp:

- Ba Thìn bảo rằng Kha và bác sĩ Kiên không phải người tốt như

chúng ta tưởng . Họ thuyết phục bác Thực hiến đất với mục đích trực lợi cá nhân . Sau khi nhận phần đất bác Thực hiến, họ sẽ tiến hành việc xin tài trợ để lập làng Hòa Bình .

Bích Chiêu liếm môi:

- Thì đúng là vậy . Đó là việc làm hết sức nhân đạo .

Nguyệt Cầm ngắt lời Chiêu:

- Em cũng nói với Ba Thìn như thế và bị anh ta cười vào mặt . Ba Thìn khẳng định rằng bác sĩ Kien sẽ lợi dụng việc hiến đất lập làng này như một dịp để xén bớt đất của họ Vũ về cho họ Hoàng . Còn nữa, ông ta sẽ bỏ túi riêng tiền tài trợ, nếu xin được . Kha chính là phụ tá đắc lực cho ba mình . Thú thật, khi nghe được chuyện này, em muốn chết phứt cho rồi .

Bích Chiêu nghe cổ mình khô khốc . Cô không tin Kha và bác sĩ Kien là người như vậy .

Chiêu thắc mắc:

- Tại sao Ba Thìn lại cho Cầm biết chuyện động trời này, trong khi hấn mang họ Hoàng ?

Nguyệt Cầm nhún vai:

- Vì bất đồng quan điểm . Họ từng bàn bạc với nhau cách chiếm đất của họ Vũ, Ba Thìn không chịu cách giả nhân giả nghĩa này . Thế là mâu thuẫn và hấn trút sự bực bội vào em, một con nhóc ngu ngơ đại dốt để em hiểu rõ bản chất người thành phố như Kha hơn .

Bích Chiêu lắc đầu:

- Thật khó tin .

Cầm sầm soi bộ móng tay tô hồng:

- Cũng chẳng ai bắt chị tin vì hai bố con họ có lớp vỏ bọc quá tốt . Tốt đến mức em chẳng dám hé môi với bác Thực . Tại hôm đó anh Toàn hỏi mối quan hệ của em và Kha . Em mũi lòng mới trút cạn tâm sự . Em có nhờ anh Hai Toàn đánh động chị về Kha . Ai ngờ anh không chịu nói gì hết .

Bích Chiêu chối biến:

- Tôi chả nghĩ gì tới Kha cả .

- Vậy thì em an tâm . Nhưng anh ta sẽ không từ bỏ chị đâu . Trái lại, khi bị emquay đi, Kha sẽ ra sức tán tỉnh cho bằng được chị . Rồi Kha sẽ bảo chị đốc thúc bác Thực nhanh chóng tiến hành thủ tục hiến đất .

Bích Chiêu tựa lưng vào vách tường . Chiêu nhớ lại và thấy khi đến với cô, Kha chưa bao giờ đề cập đến vấn đề này, trái lại, anh toàn nói về tình cảm của anh, về nhạc, về phim và về biết bao thứ khác trên đời .

Nguyệt Cầm rất quái quỷ, cô ta có thể phịa ra mọi thứ về Kha nhằm thỏa mãn tự ái vì bị anh bỏ rơi . Bỗng dưng Chiêu thấy nao

nao . Cô không biết mình nghĩ vậy đúng hay sai . Nhưng Chiêu nhận xét, ngoài thói tự phụ, đào hoa ra, Kha không phải người xấu .

Nguyệt Cầm trầm ngâm:

- Em biết, sớm muộn gì Kha cũng sẽ nói những điều không có về em với mọi người . Nhưng không sao . Cây ngay đâu sợ chết đứng . Điều em lo là đất đai ngoài xứ không khéo sẽ rơi hết vào tay người xấu, chớ không được sử dụng đúng mục đích tốt đẹp ta đã đề ra .

Bích Chiêu nói:

- Ba tôi là người cẩn trọng . Trước khi quyết định việc gì, ông đều hết sức đắn đo, cân nhắc . Cầm khỏi phải lo .

Nguyệt Cầm kêu lên:

- Không lo sao được chị . Đất đó do tổ tiên ông bà để lại cho con cháu thờ cúng . Tấc đất là tấc vàng . Chúng ta làm mất đất về tay họ Hoàng, mặt mũi nào nhìn ông bà và lớp h^àu duệ sau chúng ta chứ . Thà chúng ta bán bớt còn hơn để người khác chiếm dụng .

Bích Chiêu nhẹ nhàng:

- Chuyện đó vẫn chưa xảy ra . Cầm không nên kích động .

Nguyệt Cầm hơi khựng lại một chút . Cô giả lả:

- Em đúng làlàTại em từng sống ở đó, nên nói về xứ sở, quê hương, em dễ xúc động lắm . Quên nữa . Tới giờ học vi tính rồi, em đi đây, không thôi bác Sáu xích lô chờ .

Bích Chiêu mỗi một ngời phịch xuống tam cấp . Cô nhìn dáng vẻ nhún nhảy của Nguyệt Cầm và cô tưởng tượng xem trước đây khi chưa giải phẫu chỉnh hình chân, cô ta đi như thế nào .

- Một con nhỏ xảo trá .

Dì Lại từng rít lên như vậy khi thấy Cầm chui vào taxi và bảo là đi đến điểm hẹn với Kha . Có lẽ dì Lại đúng . Nguyệt Cầm chưa bao giờ phẫu thuật chỉnh hình vì cô ta làm gì có tật, nhưng Cầm làm thế với mục đích gì, cô không đoán ra được .

Bà Chinh bước ra, giọng cầu nhàu:

- Conma ấy nói gì mà lắm thế ?

Bích Chiêu lảng đi:

- Con cũng chẳng nhớ . Cầm có tật huyền thuyên mà mẹ .

Bà Chinh hừ trong miệng:

- Mẹ không chắm nó được điểm nào hết .

Bích Chiêu nhún vai:

- Điều đó có quan trọng gì khi Cầm chẳng cần điểm của mẹ .

Rồi cô hỏi:

- Ba con đâu ?

- Đang tính toán gì đó với thằng Toàn . Hừ! Mẹ không muốn ông ấy lôi anh con vào chuyện đất đai ngoài xứ .

Bích Chiêu lắc đầu:

- Mẹ không muốn cũng không được, anh Toàn là cháu đích tôn mà .

Bà Chinh lầu bầu:

- Nếu có thể, mẹ thà cho nó mang họ mẹ . Cháu đích tôn của họ Vũ chỉ được thừa hưởng bất hạnh . Mẹ sợ lắm .

Bích Chiêu nói:

- Mẹ tin những điều nhảm ấy làm chi rồi sợ không biết nữa .

Bà Chinh thở dài:

- Mẹ mong hiến hết đất cho rồi, nhưng tự nhiên ba con lại bảo để từ từ . Ông có vẻ uể oải không muốn xúc tiến việc này . Trong khi bác sĩ Kiên lại thúc hối từng ngày .

Chiêu bỗng buột miệng:

- Theo mẹ, tại sao vậy ?

Bà Chinh ngập ngừng:

- Mẹ nghĩ có người bàn ra .

- Ai hỏi mẹ ?

- Ai thấy mất quyền lợi, thì chính là người đó .

- Nguyệt Cầm à ? Con lại không nghĩ thế, mà cho rằng ba đâm ra dè dặt vì thái độ quá nhiệt tình của bác sĩ Kiên .

Bà Chinh nhíu mày:

- Ý con làlà ba nghi bác sĩ Kiên có mưu đồ trong việc này à ?

Bích Chiêu làm thinh . Cô chợt xấu hổ khi bị Nguyệt Cầm tác động .

Bà Chinh gạt ngang:

- Mẹ không cho là thế . Bác sĩ Kiên rất có uy tín trong xã hội và trong giới hoạt động từ thiện . Ông đã vận động được nhiều phong trào mang lợi ích và ý nghĩa nhân đạo thiết thực cho dân . Ông Kiên là người bất vụ lợi .

- Vậy thì sao lại không muốn tiếp tục việc này ?

Bà Chinh nói:

- Đạo này ông bị mất ngủ thường xuyên, còn nếu chợ măt được thì lại nằm mơ, những giấc mơ quái ác đã ám ảnh ông .

Bích Chiêu không ngăn được tò mò:

- Ba mơ thấy gì ?

- Ông không nói với mẹ, nhưng lại nhỏ to với dì Lài . Hừ! Dầu sao hai người cũng là họ Vũ mà . Dì Lài kể rằng ba con cứ mơ thấy các cụ tổ với những bộ mặt buồn bã như không đồng ý . Mà hình như ngoài xứ có nhiều người chống đối việc làm nhân đạo này, nên ba đâm chán .

Bích Chiêu mím môi:

- Con phải hỏi anh Toàn chuyện này mới được .

Dứt lời, cô hùng hồn bước tới phòng làm việc của ba mình . Mồ

cửa, Bích Chiêu nhận được cái cau mày của ông Thực, nhưng giọng ông vẫn điềm đạm:

- Chuyện gì đó con gái ?

Tự dưng Chiêu bối rối vì sự bộp chộp của mình . Cô đáp ứng:

- Conconvào xem ba và anh Hai làm gì ?

Toản cộc lốc:

- Bàn công chuyện chớ lảm gì .

Bích Chiêu ra về tự nhiên:

- Bao giờ xong thủ tục hiến đất hả ba ?

Toản trả lời thay:

- Chỉ còn ký tên là xong, nhưng ba chưa muốn ký bây giờ .

- Tại sao vậy ạ ?

Ông Thực ậm ừ:

- Ba muốn chờ xem dư luận ngoài xứ thế nào khi ba có dư . định này .

Bích Chiêu chủ quan:

- Chắc chắn họ phải ủng hộ rồi .

Toản lắc đầu:

- Nói vậy là em lảm . Một số người từng làm công ở các bãi gỗ phản đối đấy . Họ muốn chờ cơ hội để khôi phục lại khu chơ . gỗ lậu lớn nhất vùng chớ đâu muốn biến khoảng đất đó thành nơi dành cho nạn nhân chiến tranh .

Im lặng một chút, Toản nói tiếp:

- Đã vậy, một số vị ở ngoài đó cố tình đòi hỏi những điều thật khó chấp nhận .

Bích Chiêu tò mò:

- Họ muốn gì hờ ba ?

Ông Thực mệt mỏi:

- Họ muốn đứng ra thành lập trung tâm nhân đạo ấy .

Bích Chiêu buột miệng:

- Vậy thì giao cho họ . Mình càng khỏe .

Toản lắc đầu chê trách:

- Mày đúng là giỏi lách cách . Địa phương đấy nghèo xơ xác làm gì có kinh phí . Họ chỉ muốn nhận đất của mình đi làm chuyện khác có lợi cho một vài cá nhân nào đó thôi .

Bích Chiêu ngo ngoay trên ghế:

- Biết đâu chừng, bác sĩ Kiên cũng vì tư lợi nên mới

Ông Thực trừng mắt:

- Không được nói thế . Bác sĩ Kiên là người tiếng tăm và uy tín .

Ba tin tưởng bác ấy .

Toản nhăn mặt:

- Ai dạy em thói đa nghi vậy ?

Bích Chiêu cắn môi:

- Em suy ra từ cuộc sống, chứ đâu ai dạy .
 Toàn lắc đầu:
 - Đúng là lấy bụng tiểu nhân đo lòng người quân tử . Tệ thật! Kha mà nghe chắc hẳn khóc mất .
 Có tiếng gõ cửa, Toàn đứng dậy mở, Bích Chiêu chớp mi khi nhận ra nụ cười của Kha phía sau vai ông Kiên .
 Ông Thực mừng ra mặt:
 - May quá! Tôi đang chờ tin của anh . Tất cả y như mình đoán chứ ?
 Ông Kiên mỉm cười:
 - Tôi mang đến cho anh đây .
 Toàn nháy mắt kéo Kha và Bích Chiêu ra ngoài .
 - Để hai ông cụ đàm đạo . Bọn mình đi uống cà phê .
 Bích Chiêu từ chối ngay:
 - Em phải học bài .
 Toàn khoát tay:
 - Nghỉ một bữa không dốt đâu mà sợ .
 - Nhưng mà Toàn ra lệnh:
 - Không nhưng gì hết . Đi thư giãn với tụi anh .
 Bích Chiêu ầm ức, liếc gương mặt tươi rói của Kha . Cô có cảm giác anh nghĩ cô giả vờ từ chối lấy lệ . Nhưng trong lòng đang rất thích . Chính vì suy nghĩ đó nên Chiêu đâm ra khó chịu . Cô lẽo đẽo theo sau haiông ra đầu ngõ . Cái quán cà phê Chiêu mà có lần Kha đã mời, nhưng Chiêu từ chối nằm khá nép trong khung viên vườn nhà có nhiều cây cảnh khá thơ mộng . Phía ngoài sân có nhiều bàn đầy kín người . Chật vật lắm, cả ba mới tìm được chỗ ngồi .
 Bích Chiêu cầu nhàu:
 - Đi uống cà phê mà cũng bon chen . Mệt thật .
 Toàn thần nhiên kéo ghế:
 - Có vậy khi uống cà phê mới thấm thía vị đắng của nó . Phải không Kha ? Nào, cậu mở volume đi chứ . Sao này giờ im thin thít vậy ?
 Kha tủm tỉm cười:
 - Tôi thích nghe người ta gầm gừ hơn .
 Bích Chiêu đỏ mặt khi Toàn cười to:
 - Thì ra là thế . Sở thích độc đáo thật .
 Bích Chiêu vùng vằng:
 - Em về à nha .
 Kha vội vàng:
 - Ấy, đừng . Ở lại nghe anh kể chuyện .
 Toàn chuyển đề tài:
 - Bác Kiên mang tin tức gì cho ba tụi thế ?

Kha tỏ vẻ hờ hững:

- À, tin tức ngoài xứ ấy mà .
- Có lạ quan không ?
- Có . Cuối cùng chúng ta cũng thắng .

Bích Chiêu buột miệng:

- Sao lại có chuyện thắng thua ở đây ?

Kha nói:

- Tại vì có đấu tranh .

Toản ngao ngán:

- Nghĩ thật buồn cười . Có đất, đem tặng, đem hiến mà cũng phải đấu tranh để được quyền tặng, quyền hiến .

Kha nghiêm nghị:

- Đúng ra đây là cuộc đấu tranh giữa cái xấu và cái tốt . Và dĩ nhiên cái tốt phải thắng vì đó là chân lý mà .

Bích Chiêu nôn nóng:

- Em chả hiểu gì cả . Anh đừng úp mớ? nữa .

Kha thủng tha thủng thỉnh:

- Cà phê, người phục vụ vẫn chưa mang tới . Em vội gì dữ vậy bé con ?

Bích Chiêu phụng phịu xiu mặt, đợi cà phê bày ra bàn xong, Kha mới nói:

- Ba tôi đã tranh thủ được sự ủng hộ của cấp tỉnh . Họ đồng ý duyệt dự án làng Hòa Bình rồi .

Toản dò dẫm:

- Nghĩa là bác Kiên đã lo từ A đến Z việc xây dựng, hình thành một trung tâm hoạt động từ thiện lý tưởng dưới sự viện trợ quốc tế ?

- Đúng vậy . Nói nghe đơn giản, nhưng cũng nhiều khê lắm . Có một số hộ dân lâu nay theo chú Hai Thể chống đối khi họ bị di dời chỗ ở, nếu dự a/n này thành hiện thực . Họ làm đơn gọi là đơn tố cáo gửi đi nhiều nơi .

Toản nhú mày:

- Đơn tố cáo à ? Họ tố cáo gì mới được chứ ?

Kha trầm giọng:

- Họ bảo có một số người, dĩ nhiên là nêu đích danh ba tôi, lợi dụng lòng tốt của dòng họ Vũ đứng đầu la ba cậu để trục lợi cá nhân bằng việc xin đất lập làng Hòa Bình . Họ bảo đây là trò lừa bịp .

Toản chép miệng:

- Đúng là rắc rối . Chắc chắn có người giật dây rồi, chớ dân quê thất học làm gì biết viết đơn tố cáo .

Bích Chiêu hỏi:

- Theo anh thì ai đứng sau trò này ?

Kha mỉm cười:

- Em thử đoán xem .

Bích Chiêu buột miệng:

- Chú Hai Thế à ?

Kha lấp lửng:

- Có lẽ thế .

- Sao lại có lẽ ?

- Vì chú Thế vẫn còn đang lẩn trốn, đâu ai biết chắc có phải chú hay không . Nhưng người trực tiếp xách động dân thợ xẻ làm chuyện này lại là Tranh, cô giúp việc nhà Nguyệt Cầm mà chắc em vẫn còn nhớ .

Bích Chiêu kêu lên:

- Tại sao Tranh lại làm thế nhỉ ?

Toản ra chiều hiểu biết:

- Vì có kẻ ra lệnh hoặc thuê mướn .

Kha nhìn Bích Chiêu:

- Tranh không tầm thường như chúng ta tưởng đâu . Cô ấy lo lót nhiều nơi, chính vì vậy dự án thành lập làng mới lâu được phê duyệt như thế . Ba tôi và bác Thực đã phải làm nhiều báo cáo để giải thích . Dự luận ủng hộ . Nhờ cách đây không lâu, ba tôi đã đưa được đoàn phẫu thuật quốc tế về tận ngoài xứ, họ đã phẫu thuật dị tật cho một số trẻ bị sứt môi, hở? hàm ếch, cũng như tiến hành nghiên cứu dị chứng của chất độc hủy diệt trong chiến tranh . Việc làm này đã gây tiếng vang lớn, nên cuối cùng chúng ta đã thắng .

Bích Chiêu băn khoăn:

- Sao anh biết Tranh nhúng tay vào việc này ?

- Anh Ba Thìn nói .

- Thế anh có nói sau lưng Tranh là ai không ?

- Có . Nhưng em quan tâm làm gì khi chuyện đã xong rồi . Tuần sau hai ông cụ sẽ về ngoài ấy tổ chức một buổi gọi nôm na là bàn giao đất để thành lập làng Hòa Bình .

Chiêu thắc mắc:

- Thế con` những người đang ở trên vùng đất đó thì sao ?

Kha ôn tồn:

- Họ sẽ được dời đi ngay khi có quyết định giao đất .

Toản lo xa:

- Có chắc là họ không phản ứng mạnh không khi kẻ giầu mặt nào đó sẽ không bỏ qua vụ này ?

Kha tự tin:

- Họ chỉ là thiểu số, bị kích động nên mới làm thế . Tôi nghĩ không có chuyện gì xảy ra đâu .

Toản thơ? phào:

- Vậy thì tốt . Thấy ba tôi mất ăn mất ngủ vì việc từ thiện, tôi xót quá . Hy vọng tối nay ông sẽ ngon giấc .

Kha ôn tồn:

- Ba tôi có mang qua một số thuốc an thần cho bác Thực . Rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đó hết mà . Nhân dịp này, sao anh không về quê một chuyến cho biết dân tình ?

Toản tiếc rẻ:

- Tôi muốn lắm chứ, nhưng mẹ tôi đòi nào cho . Thôi thì cứ chiều ý cho bà yên tâm . Nghe Bích Chiêu tả cảnh, tả tình ngoài xứ đủ rồi .

Ngay lúc ấy, có người gọi Toản . Anh giơ tay chào rồi nói:

- Tôi sang bên đó mới được .

Bích Chiêu nhăn nhó:

- Tự nhiên bỏ em một mình .

- Một mình đâu mà một mình ? Cứ gằm gừ đi, Kha thích nghe lắm đó .

Nháy mắt với Kha, Toản lách giữa những dãy bàn kê sát, đi về phía đám bạn của mình .

Kha lặng lẽ ngắm Bích Chiêu, cô vênh váo nghênh lại anh, chưa bao lâu, đôi mắt có hàng mi đen đã chớp liên tục đôi ba cái .

Kha tủm tỉm cười trong lúc Chiêu bào chữa sự thua cuộc của mình .

- Ở đây khói thuốc nhiều quá, làm người ta cay mắt chói bộ .

- Anh nên cảm ơn khói thuốc mới phải, vì lúc em chớp mắt trông dễ thương chi lạ .

Bích Chiêu thản nhiên:

- Em không thích nghe tán tỉnh đâu .

- Những lời anh dành cho em đều là thật cả . Tại sao em cứ chống lại chính mình nhỉ ? Làm như thế anh khổ thi đáng rồi, nhưng em có vui đâu .

Bích Chiêu lơ lửng:

- Tại sao em lại phải buồn khi em chả có chút tình cảm nào với anh hết .

Kha lắc đầu:

- Anh không tin . Những bìa bọc các đĩa CD ca nhạc đã nói lên tình cảm thâm kín của em một cách sâu sắc .

Bích Chiêu vẽ những vòng tròn trên bàn:

- Anh chỉ tưởng tượng thôi, chẳng qua các bìa CD đó quá củ, mà em lại thích các bài nhạc đó nên vừa nghe vừa design hộ anh cho đỡ buồn thôi, chứ có giấu chút tình cảm thâm kín nào đâu . Hơn nữa, những đĩa nhạc ấy anh cho Nguyệt Cầm mượn chứ đâu phải cho em .

- Nếu chỉ vì Nguyệt Cầm mà em từ chối anh thì thật là chua xót .

Bích Chiêu hơi mỉm lòng vì lời than thở? của Kha . Cô quay mặt đi vờ nhìn xung quanh rồi đổ mắt. khi thấy một cặp tình nhân thân nhiên hôn nhau trước mặt bao nhiêu người .

Giọng Kha lại vang lên:

- Nhưng anh chẳng trách em đâu . Tất cả cũng tại anh trước đây xem tình yêu như trò đùa . Đến khi gặp đúng một nửa của mình thì bị chối từ vì người ta không tin lòng anh chân thành .

Bích Chiêu hỏi:

- Anh biết Nguyệt Cầm nói thế nào về anh không ?
- Anh không cần biết mà mong rằng em không cho đó là thật .

Bích Chiêu công môi:

- Em đang kiểm chứng đó .

Kha thở phào:

- Cám ơn em .

Chiêu ngạc nhiên:

- Sao lại cám ơn ?
- Vì em đã nghĩ tới anh, nếu không em cần gì nhọc công kiểm chứng . Nhất định anh sẽ chờ tới ngày đó .

Bích Chiêu chảnh chọe:

- Chỉ sợ. anh không chờ tới ngày xa xôi ấy thôi .
- Anh không nghĩ em ác đến vậy .
- Em ác lắm đó . Hở cái cơ mà .

Kha nghiêng đầu nhìn Chiêu:

- Anh sẽ chờ đợi kiếp sau cũng được .

Bích Chiêu để yên khi Kha nắm tay mình, anh hỏi:

- Cho anh biết, em ghét anh nhất là điểm nào ?

Chiêu trả lời không cần suy nghĩ:

- Kiêu ngạo .

Mắt nhìn Chiêu không rời, Kha thì thào:

- Thế còn yêu ? Em yêu anh nhất ở điểm nào ?

Bích Chiêu hất tay anh ra:

- Em đi về đây .

- Chờ anh với .

Chiêu bỏ đi thật nhanh, trong khi Kha còn` tới bàn Toàn ngồi đểbáo cáo mình về trước .

Đuổi theo kịp Chiêu, anh giở giọng tình quái:

- Sao lại tháo chạy như một kẻ thua trận vậy nhóc con ?

Bích Chiêu vừa đưa tay mở cổng, vừa nói:

- Vì em ghét anh, ghét đến mức không tìm được chút xíu nào điểm để thương để bớt ghét chớ nói chi tới yêu . Em tháo chạy vì không biết phải trả lời thế nào cho anh đừng buồn .

Cánh cổng vừa mở thì cũng vừa đúng lúc Kha đẩy mạnh cô vào trong rồi sập nhanh cửa lại .

Bích Chiêu chưa kịp hiểu ý định của Kha, anh đã ép cô vô sát tường .

Môi nở một nụ cười vừa quyến rũ vừa ngạo mạn, Kha gần như thì thào vào tai cô:

- Anh không buồn đâu, ngược lại anh càng thích em nhiều hơn .

Bích Chiêu cố đẩy Kha ra:

- Em không giỡn đâu nha .

Cụng trán mình vào trán Chiêu, Kha nói:

- Anh cũng không đùa trong giờ phút này .

Bích Chiêu xuống nước:

- Vậyvậy buông em ra đi .

Kha vuốt mũi cô:

- Năn nỉ một tiếng thôi .

Chiêu quỳnh lên khi thấy Kha càng lúc càng siết chặt mình, cô áp úng:

- Em la lên bây giờ .
- Em không dám đâu .
- Em dám Kha tửm tím:
- Thử? la xem .

Bích Chiêu nghe toàn thân nóng bừng bừng, cô cựa quậy trong vòng tay Kha rồi kêu:

- Dì Lạiơi Âm thanh của tiếng “ơ” chưa thoát khỏi miệng cô đã bị môi Kha khóa chặt . Bích Chiêu hồn vía phiêu diêu, thay vì trừng mắt nhìn anh như mỗi khi có điều không vừa ý, Chiêu lại hết hồn khép mi lại . Trong lúc đầu óc mụ mẫm, Chiêu nghĩ đó là cách trốn tránh thực tế, nhưng ngờ đâu không bị chi phối bởi xung quanh, Chiêu lại cảm nhận sâu sắc hơn mùi vị của nụ hôn đầu .

Cô vừa sợ vừa muốn được hôn, người cứ dờ ra như khúc gỗ, cô run lên rồi bỗng dưng cô xô mạnh Kha ra .

- Tôi ghét anh nhất trên đời .

Dứt lời, cô vùng chạy, Kha như bưng tỉnh, anh hồi hải đuổi theo:

- Chiêu! Nghe anh nói .

Tới cửa, Chiêu va mạnh vào Nguyệt Cầm, khiến cả hai cùng loạng choạng suy/t té . Bích Chiêu áp úng xin lỗi trong khi mắt Cầm lóe lên tia quái quỷ .

- Chà! Sao lại người đuổi, người chạy thế ? Anh Kha làm gì mà chị Chiêu xúc động dữ vậy ?
- Bọn anh đùa mà .

Nguyệt Cầm trơ trẽn:

- Rượt đuổi trong bóng tối . Chà! Trò chơi mới lằng mạn làm sao . Phải chi em có đôi chân khỏe, chắc chắn trước đây anh đã cho em chơi trò này rồi, chứ đâu chỉ đứng hôn nhau ở một góc chán

phèo hờ Kha ?

Mặt Bích Chiêu đỏ ửng, rồi tái xanh vì giận không nói được lời nào, Chiêu chạy vội về phòng úp mặt vào gối . Cô tức tưởi khóc, mặc kệ Kha gõ cửa bên ngoài .

Kha đúng làdân trời đánh thánh đâm . Chiêu đúng là đại dột khi đứng trơ ra cho hấn hôn, tệ hại hơn nữa là Nguyệt Cầm đã trông thấy tất cả .

Chắc chắn cô ta đang cười Chiêu, không xem Chiêu ra gì vì Chiêu rơi vào vòng tay Kha, một gã Cầm đã bỏ rơi vì bản chất không ra gì .

Bên ngoài, Kha vẫn kiên trì gọi tên Chiêu . Cô chạy ra sát cửa phòng và gậm gù:

- Tôi không muốn thấy anh nữa . Vái sao anh chết đi cho rồi .

Giọng Kha thê thiết:

- Anh sẵn lòng chết, nếu điều đó làm em vui lòng .

Bích Chiêu nhắm mắt lại, tim tự nhiên lỗi một nhịp . Cô mở cửa chạy theo Kha, xuống tới đất, cô nghe giọng Nguyệt Cầm cao vút lên như ra lệnh:

- Em có chuyện muốn nói với anh .

- Anh không rảnh .

Nguyệt Cầm cười khan:

- Lời từ chối nghe khó lọt tai quá . Giá như anh bịa một lý do nào đó cho em đỡ tủi nhỉ ?

Kha xẵng giọng:

- Em muốn nói gì ?

- Muốn tặng anh một lời khuyên . Anh nên thôi theo đuổi Bích Chiêu đi, vì trong mắt chị ấy, anh chỉ là một thằng vừa đều vừa bịp bợm . Anh chỉ xứng đáng với con nhỏ què quặt như em .

Bích Chiêu nép vào chân cầu thang, cô nghe giọng Kha mỉa mai:

- Chỉ có Chín Tấn, chủ mấy tiệm đồ gỗ lớn ở ngã Bảy Ngõ Gia Tự là xứng với em, chứ tôi thì không dám đâu .

Nguyệt Cầm lặng đi mất mấy giây mới thốt lên:

- Anh khá lắm .

Kha cười khẩy:

- Cũng nhờ được em yêu nên tôi mới khá ra đây . Em nhớ những lời tôi nói đây . Hãy để tôi và Bích Chiêu yên, nếu không muốn bí mật của Chín và cô bị lộ . Tôi chả thích chỗ mũi vào chuyện làm ăn của người khác và cũng chả ưa ai đâm thọc chuyện của mình .

Nguyệt Cầm thản nhiên:

- Nếu đó là những lời ham dọa em thì thật tức cười . Ở đất Sài Gòn này, ngoài gia đình bác Thực ra, em chẳng quen biết ai tên Chín Tấn, Mười Tạ gì hết .

Kha nhấn mạnh:

- Nhưng con bé Tranh thì biết đó . Tranh biết rất rõ nữa là khác, biết cả những việc em từng làm .

Nguyệt Cầm hiu hiu hát mặt:

- Cũng chả làm gì được nhau . Họ Hoàng và họ Vũ ngày xưa cũng vì đất đai mà thù hận . Tôi hứa sẽ không để bố con anh lợi dụng bác Thực để cướp đất đâu .

- Đúng là ngậm máu phun người . Tôi thật thất vọng khi hình ảnh một Nguyệt Cầm mong manh, yếu đuối trong chiếc xe lăn ngày nào vỡ nát trong tôi .

Nguyệt Cầm rít qua kẽ răng:

- Nếu anh trước sau như một thì chúng ta đã là một cặp ăn ý . Không ngờ Bích Chiêu lại cướp mất hồn vía anh . Nó là chị họ tôi nhưng cũng là tình địch, tôi không tha nó đâu . Hừ! Rồi một lúc nào đó, Bích Chiêu sẽ có dịp ngồi trong xe lăn hưởng thụ què quặt . Què thật sự chứ không phải què chơi .

- Em thử động vào Bích Chiêu xem, tôi thề không để em yên đâu .

Nguyệt Cầm cười thành tiếng:

- Bệnh người yêu ra mặt nhỉ ? Anh không sợ em buồn sao .

Kha mím môi:

- Tôi không có thời gian tung hứng với cô . Nhưng nhớ đấy . Đừng chen vào cuộc đời tôi và Bích Chiêu .

Bích Chiêu vội về phòng khi nghe tiếng chân Kha hướng về phòng làm việc của ba mình . Những lời anh và Nguyệt Cầm nói lại vang lên trong đầu Chiêu . Rõ ràng Kha biết rất rõ về con người thật của Cầm, nhưng anh không hé môi dù đã có lần Chiêu hỏi .

Buông mình xuống giường, Bích Chiêu như trôi đi giữa muôn ngàn vấn đề về đất đai, gia tộc . Nhưng tất cả mọi vấn đề đều mờ hồ thoáng qua để đọng lại tâm trí cô là những vấn vương về Kha . Lúc này, cô vì giận đã vái trời cho anh chết phứt đi .

Lỡ Kha chết thật thì sao nhỉ ? Chắc Bích Chiêu sẽ ân hận suốt đời vì chưa kịp thú nhận với anh rằng cô không hề ghét anh mà ngược lại .

Buông điện thoại xuống, bà Lại lập tức báo tin:

- Bố con bác sĩ Kiên bị tai nạn giao thông, nghe chừng nặng lắm .

Ông Thực thẳng thốt:

- Trời ơi! Bà Lại ngập ngừng:

- Bệnh viện nhấn cậu vào đấy, cậu Thực .

Bích Chiêu ngồi chết cứng trên ghế, lâu lắm cô mới thốt nên lời:

- Còn anh Kha, anh ấy thế nào hả dì Lại ?

Bà Lại tránh nhìn vào mắt Chiêu:

- Dì không biết .

Bà Chinh xôn xang:

- Trời đất phù hộ, Kha là người tốt .
 Buông dừa xuống, Bích Chiêu nói:
 - Con vào bệnh viện .
 Nãy giờ ngồi làm thinh, Nguyệt Cầm chột lên tiếng:
 - Cần thận đó . Xui xẻo không có vi trùng nhưng nó lây lan dữ dội lắm đấy .
 Bích Chiêu chưa kịp nói gì bà Lại đã ré lên:
 - Đồ độc mồm! Nguyệt Cầm ra về ngõ ngác:
 - Cháu lo cho chị Chiêu, nên mới nói thế . Sao dì lại giận dữ vậy ?
 Cầm chột hạ giọng thì thào . Cái giọng đồng bóng mê muội, Chiêu từng nghe ngoài xứ:
 - Kha không tốt như mọi người tưởng đâu . Anh ấy định lợi dụng lòng tin của chúng ta để chiếm đoạt đất ngoài xứ . Cụ tổ họ Vũ trừng phạt bố con anh đấy .
 Ông Thực gắt:
 - Vớ vẩn . Bác đang mệt mỏi vì nhiều chuyện đơn từ, kiện tụng ngoài xứ, giờ lại tới phiên con . Không ngờ con cũng tin nhảm nhí .
 Nguyệt Cầm vẫn nói:
 - Tại bác không ở ngoài xứ nên không biết đó thôi . Những điều nhảm nhí ấy là thật cả . Cháu sợ Thấy Cầm ngập ngừng, bà Chình hỏi:
 - Sợ cái gì ?
 Nguyệt Cầm liếm môi:
 - Cháu không nói đâu .
 Bà Lại lại hầm hừ:
 - Nói giữa chừng là ...là muốn người ta chửi đấy .
 Cầm nhếch môi:
 - Cháu sợ tổ tiên quở luôn cả nhà mình vì đã giao trứng cho ác .
 Ông Thực phát tay:
 - Không nói những điều nhảm ấy nữa .
 Nguyệt Cầm đánh giọng:
 - Nhảm . Nhảm sao bác lại để anh Toàn sống một mình chớ không dám cho về đấy ? Là cháu đích tôn, bác sợ anh Toàn phải gánh hết mọi linh ứng của lời nguyện cả trăm năm à ?
 Bà Chình nháy mắt lên vì Cầm dám động tới cậu quý tử, con cầu con khấn của mình:
 - Mà không được lôi thằng Toàn vào chuyện này .
 Nguyệt Cầm cười đắc ý:
 - Đấy . Để bác nói những lời của cháu là nhảm nhí .
 Bích Chiêu tức điên lên:
 - Đủ rồi đó Nguyệt Cầm .
 Cầm vẫn không thôi:
 - Sẵn dịp có đủ người, cháu nói luôn . Có lẽ bác Thực nên tạm

ngưng chuyện hiển đất đi . Đây đúng là việc thiện nên làm, nhưng theo ý cháu không thể tin bác sĩ Kiên . Dầu sao, xưa nay họ Vũ và họ Hoàng cũng có tư thù . Cháu sợ họ lợi dụng cơ hội này để chiếm đất .

Bà Lài tru tréo:

- Cậu Thục ơi! Cậu rước chi đồ rác rưởi này về nhà để nó trù người này, rửa người kia, nghi ngờ người nọ thế kia ?

Nguyệt Cầm sấn tới:

- Dì bảo ai rác rưởi hả ? Nói thật, tui hông cần ở đây đâu . Đừng nghĩ mấy người ra taytế độ muốn mắng nhiếc gì cũng được nghe .

Ông Thục vẫn mềm mỏng:

- Kìa, Nguyệt Cầm! Sao con lại có thái độ như thế . Còn chị Lài nữa, không nên nóng giận . Nó là con cháu, chuyện gì cũng từ từ dạy nó .

Nguyệt Cầm ồng óng mồm:

- Cháu về ngoài xứ đây . Ngoài đó quê mùa, lạc hậu, nhưng là của cháu . Sống trong ngôi nhà quý ám nhưng cháu thoải mái . Mong bác nghĩ lại những gì cháu nói .

Ông Thục xụ mặt, định dạy cho Cầm biết thế nào là lễ độ với người lớn, nhưng nhớ tới tình trạng thập tử nhất sinh của ông Kiên, ông đành hậm hực đi ra cổng .

Bích Chiêu chạy theo:

- Cho con đi với .

Hai cha con leo lên chiếc taxi đón khách ngoài đầu ngõ . Suốt đoạn đường tới bệnh viện, ông Thục cứ thở dài sườn sượt nghe não cả ruột .

Bích Chiêu ngập ngừng:

- Tối hôm qua, ba ngủ được không ?

Ông Thục nói:

- Không . Chưa xong chuyện đất đai, ba chưa thể ngon giấc . Nếu bác Kiên không khỏi chắc mình ba lo không xuể, chuyện đất đai kéo dài, thậm chí có thể ba đổi ý .

Chiêu buột miệng:

- Vì không muốn người khác ngoài bác Kiên nhúng tay vào việc thành lập làng Hòa Bình ?

Ông Thục trầm tư:

- Nếu được quốc tế tài trợ, quỹ của làng Hòa Bình rất lớn . Nhờ nó lọt vào tay kẻ nào thì thật đáng tiếc .

- Nhưng không lẽ vì thế mà mình bỏ luôn việc làm đầy ý nghĩa này ?

Ông Thục bốp trán:

- Phải tìm một người khác nếu bác sĩ Kiên Bích Chiêu gục đầu

vào tay, cô không muốn nghĩ tiếp và thấy sợ vô cùng những điều khủng khiếp đã xảy đến cho Kha và bác sĩ Kiên .

Cầu mong hai người tai qua nạn khỏi . Nhưng sao Chiêu lo lắng thế này ? Cô rùng mình nhớ tới lời hứa của cô dành cho Kha hồi tối hôm qua .

Dì Lại mắng Nguyệt Cầm độc miệng . Thật ra Bích Chiêu còn độc miệng hơn vì lời ước muốn của cô có thể là hiện thực . Lỡ như Kha chết thì sao ?

Bích Chiêu nghe rịn mồ hôi trán, đầu trong taxi có máy lạnh . Cô ước chi mình khóc hay la một tiếng thật to để giải tỏa gánh nặng đang mang . Nhưng Chiêu không thể làm thế . Hai cha con, người một mối suy tư ngồi lặng thinh cạnh nhau .

Cuối cùng cũng đến bệnh viện, Bích Chiêu đi như chạy vào trong . Người ta chỉ cha con cô chỗ ông Kiên nằm, nhưng không cho vào thăm . Họ cho biết ông Kiên vẫn phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt và không thể đoán được bao giờ mới tỉnh . Không khó gì khi tìm phòng Kha . Anh đang ngồi hút thuốc, mắt bừng sáng khi trông thấy Chiêu, nhưng ngay tức thời mắt anh sa sầm xuống, căng thẳng, mệt mỏi .

Thì ra Kha chỉ bị thương nhẹ và bị bông gân, nhưng anh vẫn nằm viện để được chăm sóc cho ba mình .

Không khí trong phòng bỗng trở nên nặng nề khi Kha phán một câu chắc nịch:

- Không phải tại nạn ngẫu nhiên . Có người muốn cha con cháu chết . Chúng nó cố tình ép té cháu .

Ông Thực tái mặt:

- Thật vậy sao ?

Kha hậm hực:

- Cháu có thể đoán được ai làm chuyện này . Đúng là độc ác .

Ông Thực hoang mang:

- Bác không nghĩ cháu và anh Kiên có thù hằn với ai .

- Vì quyền lợi bị mất, người ta cũng dám làm việc ác, chớ đâu chỉ vì thù hằn .

Ông Thực nhíu mày:

- Bác vẫn chưa hiểu chuyện này ra sao cả . Chẳng lẽ ba cháu có tranh chấp về quyền lợi với ai đó để dẫn tới hậu quả đáng tiếc này ?

Bích Chiêu buột miệng:

- Không lẽ việc này liên quan đến việc hiến đất xây làng Hòa Bình ngoài xứ ?

Kha nhếch môi:

- Em tinh ý lắm .

Ông Thực hỏi tới:

- Nhưng có bằng chứng gì chứng minh điều này cơ chứ ?

Kha từ tốn:

- Bằng chứng thì chưa, nhưng cháu tin với những gì cháu cung cấp, sớm muộn gì công an cũng tìm ra thủ phạm .

Bích Chiêu không ngăn được tò mò:

- Theo anh thì ai làm chuyện tà trời này ?

Kha nhún vai, anh chưa muốn trả lời ngay vấn đề dễ gây méch lòng này .

Ông Thực trầm ngâm:

- Chắc là Hai Thể . Chú ấy đâu thích chuyện lập làng Hòa Bình trên nơi từng là chợ gỗ lớn nhất vùng mà chú từng cai quản .

Kha nhỏ nhẹ:

- Nhưng cũng đâu thể lấy mạng người thân ra để răn đe theo kiểu giang hồ tứ chiếng . Hai Thể đang bị truy nã mà dám làm chuyện thất nhân này sao ? Chắc không phải hắn .

- Nếu không phải hắn thì là ai ?

Kha ngập ngừng:

- Còn nhiều vấn đề bác chưa được biết, vì lý do tế nhị, ba cháu đã giấu .

Ông Thực nhíu mày:

- Đó là vấn đề gì ?

- Bác bình tĩnh đãcháu mới nói .

- Thì bác đang rất bình tĩnh đây, cháu nói đi . Nếu là chuyện quan trọng, chúng ta không đề cập tới tế nhị làm gì .

Kha lưỡng lự:

- Cháu muốn nói tới Nguyệt Cầm .

Ông Thực ngắt ngang:

- Con bé ấy mà có liên quan gì ?

Kha nói một hơi:

- Nguyệt Cầm có lớp vỏ quá tốt, nên đâu ai nghi ngờ chính con bé nắm vai trò chủ chốt trong việc điều hành hơn chục bãi gỗ lậu ở khu rừng Cẩm .

Ông Thực bật cười:

- Cháu đúng là khéo tưởng tượng . Thế Hai Thể chịu để con nít xỏ mũi à ?

- Nguyệt Cầm già nhân ngãi, non vợ chồng với một gã kiểm lâm đã bị mất chức . Gã đã dạy Cầm nhiều mảnh khốe làm ăn mà Hai Thể phải nể phục .

- Nghe cháu nói, bác vẫn thấy mơ hồ thể nào ấy . Nguyệt Cầm vừa quê mùa, tàn tật suốt ngày ngồi trên xe lăn, làm sao nó

Kha lắc đầu:

- Bác làm rồi . Nguyệt Cầm rất bình thường . Cầm ngồi xe lăn vì đã từng bị gãy chân, sau lần gãy chân ấy, Cầm mới nảy ra ý vờ

tàn phế để không ai chú ý, có thể con bé mới dễ dàng hoạt động phi pháp .

Ông Thực kêu lên:

- Thật là khó tin .
- Nhưng lại là sự thật . Lần về quê gần đây nhất đã được nghe chín h miệng những người từng làm cho Nguyệt Cầm nói . Thoạt đầu cũng bất ngờ, nhưng những gì họ nêu ra đều hết sức thuyết phục, phải tin thôi . Họ còn cho biết nhờ lớp vỏ bọc ấy mà Nguyệt Cầm vẫn nhởn nhơ trong khi gã nhân tình và Hai Thế phải trốn chui trốn nhủi, hoặc sống dật dờ dưới tên kẻ khác .

Ông Thực vẫn bênh vực cháu gái:

- Nhưng Cầm đã về sống với gia đình tôi trước khi khu rừng Cầm bị truy quét mà .
- Điều này càng chứng tỏ Cầm chuẩn bị bước thoái lui cho mình rất tốt để bây giờ Cầm gây rối cho chúng ta .

Giọng Kha đành lại:

- Suy cho cùng, vì lợi ích, Cầm đâu muốn hiến đất đai . Hừ! Nếu ba cháu có mệnh hệ nào, cháu không tha cho cô ta đâu .

Ông Thực vội vàng:

- Xin cháu đừng nóng giận .
- Bình tĩnh làm sao được khi ba của mình đang thập tử nhất sinh . Cháu tin chắc phán đoán của cháu là đúng . Vì biết cháu nắm được tẩy nên Nguyệt Cầm muốn cháu chết để bịt đầu mối . Nào ngờ người lãnh đủ lại là ba cháu .

Kha thở dài:

- Lẽ ra tuần sau chúng ta tiến hành mọi thủ tục, giờ làm sao đây khi ba cháu đang hôn mê và không biết bao giờ tỉnh .

Ông Thực im lặng . Một lát sau mới nói:

- Bác muốn dứt điểm chuyện này . Bởi vậy cháu có thể tìm một đại diện tín cẩn về ngoài ấy với bác .
- Dạ được, cháu sẽ điện thoại cho bác sau .

Đợi ông Thực ra ngoài, Bích Chiêu mới bước đến gần Kha, lòng dâng lên sự xúc cảm kỳ lạ, nhưng cô không biết phải mở lời thế nào .

Giọng Kha dài ra:

- Lỡ anh chết, chắc chắn này giờ em đang khóc . Đúng không ?

Bích Chiêu công môi, tính ngang ngược bốc lên:

- Đúng . Nhưng em khóc vì vui .

Kha than:

- Ôi chao! Anh tiếc là mình không chết để xem em vui khóc ra làm sao .

Bích Chiêu chộp mi rồi không hiểu sao cô ngã vào vòng tay Kha, giọng sưng nước:

- Em ghét anh . Tội anh lớn lắm . Anh làm người ta muốn rớt tim vì sợ anh chết .

Kha tủm tủm cười:

- Anh biết, lúc nào em cũng ghét anh mà .

Bích Chiêu bịn rịn rời vòng tay Kha . Cô vừa vào taxi ông Thực đã hỏi:

- Con nghĩ sao về những lời của Kha ?

Bích Chiêu bỗng dậm ra dè dặt:

- Con thấy sợ, nếu đúng Nguyệt Cầm là người như thế .

- Ba không tin Cầm quá quắt đến vậy .

Bích Chiêu nhấn mạnh:

- Nhưng con lại tin . Anh Kha biết khá nhiều về Cầm, nó không muốn ảnh sống để tố cáo, nhưng ơn trời, Kha không sao .

Ông Thực cau mày:

- Hình như con và Kha lạm phim hình sự quá rồi . Ngoài đời một mạng người rất quý chứ không giống trong phim, đạo diễn muốn cho chết lúc nào cũng được đâu . Ba thật khó chịu khi nghe Nguyệt Cầm và thằng Kha tố khổ nhau .

- Con chắc ba tin Cầm hơn Kha .

Ông Thực ngập ngừng:

- Ba tin Kha hơn . Nhưng Cầm là con cháu, nó mồ côi và ba nghĩ mình có trách nhiệm . Trước kia, không biết thì khác, giờ ba đâu thể bỏ, dù nó có lỗi . Ba chỉ không tin Cầm có dính líu tới tai nạn của bố con bác sĩ Kiên .

Rồi ông chép miệng:

- Toàn những chuyện rắc rối . Hôm qua, bác sĩ Kiên có đưa thuốc ngủ, nhưng ba chưa uống . Tối nay chắc phải dùng tới nó thôi . Ba không muốn suy nghĩ nhiều nữa .

Bích Chiêu nhìn hàng cây ven đường thụt lùi qua ô cửa kính . Có lẽ tối nay cô cũng nên uống một viên, nếu không muốn thao thức vì nhớ và lo cho Kha . Hiện giờ anh đang khổ tâm biết bao và cần có cô ở cạnh biết bao.

Ấm mãi lòng ta

Chương 8(hết)

Vừa đặt xuống giường, Bích Chiêu đã bị bà Lại gọi giật ngược:

- Ba con bị làm sao rồi kìa . Mau gọi xe cấp cứu .

Nhảy khỏi giường nhanh hơn sóc, Chiêu hốt hải chạy bổ sang phòng ba . Ông đang vật vã giãy giụa như người bị động kinh . Dì Lại, mẹ Chiêu đã giữ chặt tay ông nhưng dường như không được .

Bích Chiêu hoảng sợ thật sự . Cô thụt lui tới chỗ đặt điện thoại, nhấn mãi mới ra số cấp cứu .

Tông cửa chạy sang nhà hàng xóm cũng là bác sĩ , Chiêu nhấn chuông liên hồi, ông bác sĩ vừa thò đầu ra, cô đã lu loa:

- Ba cháu làm sao ấy, bác Triệu ơi . Cháu sợ quá .

Ông bác sĩ học tộc chạy theo Chiêu lên phòng ông Thực và tới sát bên ông .

Giọng ngạc nhiên, bác sĩ Triệu kêu lên:

- Hình như là ngộ độc thuốc . Anh Thực có uống gì không chị ?

Bà Chinh đưa mấy vỏ thuốc còn trên bàn:

- Dạo này ổng mất ngủ nên mới uống thuốc ngủ . Đây nè .

Trán nhíu lại, ông Triệu nhìn tên thuốc:

- Lạ thật . Thuốc ngủ đâu gây triệu chứng này . Phải chở vào bệnh viện ngay . Nếu không sẽ bị suy tim, suy hô hấp .

Bích Chiêu nói:

- Cháu đã gọi cấp cứu rồi ạ .

Bà Chinh gào to:

- Thuốc này của bác sĩ Kiên . Sao ổng lại muốn ba con chết chứ .

Bích Chiêu thẳng thốt:

- Mẹ nói gì vậy ?

Mặc chồng mình cho bác sĩ Triệu, bà Chinh tiếp tục gào:

- Chớ không phải sao ?

Chiêu vội bảo:

- Chuyện đâu còn có đó, mẹ đừng vội kết tội người ta như vậy .

Bà Chinh la lên:

- Hừ! Đợi ba mày ngừng thờ hầy kết tội phải không ? Mày vì thằng Kha nên lú lẫn u mê rồi . Thật không thể nào đo được lòng dạ con người .

Bà Lại quát:

- Im hết đi! Đã đủ lộn xộn rồi . Máy người còn muốn giết nhau nữa hả ?

Ông Thực vẫn không thôi giãy giụa . Xe cấp cứu tới . Chiêu và bà

Chinh theo xe vào bệnh viện bác sĩ Kiên đang nằm .. Đợi băng ca đưa ông Thực vào phòng cấp cứu xong, Chiêu ba chân bốn cẳng chạy tới chỗ Kha .

Không cần lịch sự gõ cửa, Chiêu đẩy mạnh vào và đứng thở hào hển trước mặt Kha .

Đang nằm trên giường, anh bật dậy:

- Sao em lại vào đây giờ này ?

Bích Chiêu ôm ngực:

- Ba em bị ngộ độc thuốc, phải cấp cứu .

Nhìn Kha bằng cái nhìn ngờ vực, cô gần từng tiếng:

- Tại sao vậy Kha ?

Kha nhú mày:

- Anh không hiểu em muốn hỏi gì .

- Thuốc đó là của ba anh đưa tối hôm qua đấy .

- Em nghi ngờ ba anh sao ?

Bích Chiêu căng thẳng:

- Đó là thuốc độc chứ đâu phải thuốc ngủ . Tại sao vậy ? Anh giải thích đi .

Bước xuống giường, Kha cà nhấc cái chân bị bông gân .

- Tình trạng bác Thực thế nào rồi ?

- Em không biết .

- Chúng ta đến phòng cấp cứu .

- Mẹ em sẽ xé xác anh đấy .

Kha làm thinh khập khểnh đi . Bích Chiêu kéo anh lại:

- Anh sẽ giải thích thế nào đây ? Rằng bác Kiên đưa nhầm thuốc à ?

Kha trầm ngâm:

- Mọi sự giải thích bây giờ đều vô ích, nhưng anh lại tin ba mình không nhầm thuốc mà có người đã tráo chúng .

Bích Chiêu thẳng thốt:

- Không lý nào . Nguyệt Cầm không làm thế . Ba em là bác của nó mà .

- Vậy tại sao ba anh lại làm ? Em phải bình tĩnh suy xét lại .

- Nhưng chắc gì mẹ chịu tin anh .

Kha siết tay Chiêu:

- Chỉ cần em tin thì khó khăn, trở ngại nào anh cũng không sợ .

Chiêu và Kha ra tới phòng cấp cứu đã thấy Toàn ngồi cạnh bà Chinh . Nét mặt mẹ cô đã bớt lo lắng .

Bà đang nghiêng răng:

- Làm bác sĩ như ba cậu chỉ có đi giết người . Hừ! Vậy mà ông nhà tôi lại tin tưởng một gã lang băm, một kẻ mất hết lương tâm .

Tại sao tôi không lường được cơ chứ .

Toàn gất lên:

- Mẹ đừng cãi nhai nữa . Đây là bệnh viện, người ta đuổi mẹ ra đây .

Bà Chinh vẫn ảm ớ:

- Nhưng mà mẹ tức lắm . Trên đời này chả ai tốt, nêu không có quyền lợi đi kèm .

Bích Chiêu hạ giọng:

- Hai ba mình thì bác Kien sẽ được hưởng lợi gì hả mẹ ?

Toản kéo Kha ra một góc . Chiêu chả biết hai người đã thầm thì to nhỏ cái gì, nhưng mặt ai cũng dăm dăm, nặng trĩu .

Cửa phòng cấp cứu rộng mở . Người y tá bảo ông Thực đã qua nguy hiểm nhưng vẫn phải được theo dõi đặc biệt .

Bích Chiêu chép miệng:

- Bỗng nhiên hai ông bố cùng nằm viện một lúc . Thật lạ lùng .

Bà Chinh nói:

- Mẹ thấy không nên vây vào chuyện ngoài xứ đó nữa . Từ ngày ba con về xứ tới nay, nhà mình gặp toàn xui xẻo . Con Cầm nói biết đâu lại đúng . Các cụ không đồng ý hiến đất nên mới quở con quở cháu .

Chiêu lắc đầu:

- Hết tin lời nguyên trăm năm, tới tin các cụ tổ quở . Mẹ làm sao vậy ? Con tin chắc một điều, có người sống không muốn ba hiến đất, nên đã bày ra đủ chuyện, kể cả những chuyện hại chết người độc ác nhất để chúng ta chùn bước . May thay ba và bác Kiên vẫn ổn chứ không như ý họ muốn .

- Mà họ là ai mới được ?

Bích Chiêu chưa biết trả lời sao thì Nguyệt Cầm hốt hải chạy vào:

- Bác Thực sao rồi ạ ?

Bà Chinh không trả lời mà giận dữ hỏi:

- Cháu đi đâu mà tới giờ mới về ?

Nguyệt Cầm nhỏ nhẹ:

- Cháu đi xem ca nhạc với bạn . Hồi chiều cháu có xin phép bác Thực rồi ạ .

Thấy bà Chinh bức bối quay đi, Cầm hỏi Chiêu:

- Bác Thực không sao chứ ?

Tự dưng Chiêu cũng bức, cô xẵng giọng:

- Không sao mà vào bệnh viện . Hình như Cầm thích ba tôi có sao lắm phải không ?

Nguyệt Cầm kêu lên:

- Trời ơi! Chị nói vậy tội nghiệp cho em . Em xem bác Thực như cha, quan tâm, hỏi han bác là bổn phận của con cháu . Chẳng lẽ em có gì sai ?

Bích Chiêu nhếch môi không trả lời, cô chán ngấy bộ mặt mà cô biết chắc rất giả dối của Cầm . Lúc nãy, khi Chiêu và ông Thực

vào bệnh viện thăm ông Kiên về đã thấy Cầm ngồi ở cửa .
Với thái độ thành khẩn, ăn năn, Cầm xin lỗi ông Thực . Thế là bao nhiêu bức dọc nghi ngờ ông dành cho Cầm tiêu tan hết .
Nguyệt Cầm mồm mép bảo rằng vì quá lo cho dòng họ nên đã lỡ lời, cô ta tuyệt nhiên không nhắc tới bác sĩ Kiên và Kha . Chính vì vậy, ba Chiêu bớt căng thẳng . Ông vui vẻ cho phép Nguyệt Cầm đi xem ca nhạc rồi bảo với dì Lại rằng Cầm còn quá trẻ con, ham chơi, nói không biết cân nhắc, suy nghĩ . Ông đề nghị cả nhà phải gần gũi thương yêu Nguyệt Cầm hơn để con bé không tủi thân vì ăn nhờ ở đậu .

Ba Chiêu đã gạt ngoài tai những lời Kha cảnh báo vì muốn xem Cầm như con ruột, nhưng nếu chuyện ông uống thuốc có liên quan tới Cầm thì đúng là ba cô nuôi ông tay áo rồi .

Thấy Chiêu và mẹ không muốn trò chuyện với mình, Nguyệt Cầm mon men đến chỗ Toàn và Kha .

Khác với vẻ mềm mỏng vừa rồi, Nguyệt Cầmba đá như dân giang hồ:

- Tự dưng hai ông lão rủ nhau vào viện . Theo hai anh, đây có phải là sự rủi ro trùng hợp không ?

Toàn mặt mày lơ lửng:

- Anh thật không hiểu nổi tại sao ba anh lại bị ngộ độc thuốc .

Đúng là xui tận mạng .

Nguyệt Cầm liếc xéo về phía Kha:

- Em nghĩ anh Kha hiểu tại sao đấy .

Kha gật đầu:

- Anh thì hiểu quá đi chứ . Hồi ở ngoài xứ, bác Thực cũng từng bị lạm thuốc nên ngủ li bì . May mà có Bích Chiêu và anh ra tới nếu khôngHừ! Chỉ cần người ta cho uống tiếp một liều như vậy nữa, chắc chắn bác Thực sẽ suy tim, trụy mạch mà chết thôi .

Nguyệt Cầm nói ngay:

- Thuốc đó cũng do bác sĩ Kiên cho mà .

Kha thở dài:

- Cầm từng nói với anh, những người họ Vũ nhà em nếu tới số, uống nước cũng sặc mà chết, huống hồ chi đây là thuốc .

Cầm khoanh tay:

- Nói như anh vậy, bác sĩ Kiên không chịu trách nhiệm gì cả à ?

Toàn kêu lên:

- Cầm ơi! Bác Kiên đang hôn mê thế kia thì chịu trách nhiệm gì cơ chứ .

Cầm khinh khỉnh:

- Anh dễ quá đâu có được . Thử hỏi một bác sĩ tắc trách như vậy có xứng đáng đứng ra thành lập một nơi gọi là trung tâm gì đó dành cho nạn nhân bị ảnh hưởng chất độc màu da cam không ?

Chắc chắn là không rồi . Vừa bắt tài, vừa vô đạo đức làm sao đủ tư cách . Ông ta về vườn là vừa .

Kha nóng mặt . Anh không ngờ miệng lưỡi Nguyệt Cầm cay độc đến thế .

Đang lúc Kha còn đứng chết trân thì Bích Chiêu lên tiếng:

- Cầm không phải lo, ba tôi biết chọn mặt gởi vàng mà .

Nguyệt Cầm cười nhạt:

- Chọn mặt gởi sinh mạng thì đúng hơn . Anh, chị không nghĩ tới sự sống của bác Thực, nhưng em nghĩ . Thật là tội tệ khi giao đất đai của giòng họ cho một người như ông Kiên . Em cực lực phản đối .

Quay sang Toàn, Nguyệt Cầm hỏi:

- Anh nhớ em đã nói với anh những gì không ? Là cháu đích tôn, đã tới lúc anh thể hiện quyền của anh rồi đó .

Toàn khó chịu:

- Ba anh vẫn còn sống mà em .

- Đúng vậy . Nhưng anh phải có trách nhiệm giải thích hơn thiệt với bác . Mà em tin chắc sau vụ này bác Thựccách ông Kiên tới già .

Kha nổi khùng lên:

- Đủ rồi Cầm . Tôi không bỏ qua cho ai lăng nhục ba tôi đâu .

Nguyệt Cầm hơi nghiêng đầu:

- Rất tiếc lời tôi nói là sự thật . Bởi vậy anh đừng mơ tới cái làng Hòa Bình ấy nữa .

Bích Chiêu mỉa mai:

- Cầm không nói chả ai bảo Cầm câm đâu .

- Nhưng người ta sẽ nghĩ em ngu, mà em thì không muốn thế .

Kha định nói nhưng Toàn đã ngăn lại . Anh hỏi:

- Theo em thì anh phải làm gì cho xứng với vai trò cháu đích tôn ?

- Chắc! Em đã nói với anh hôm trước rồi đó .

Toàn thộn mặt ra:

- Anh đã quên rồi .

Bích Chiêu thất vọng nhìn anh mình . Ông anh Hai của cô rốt cuộc cũng chỉ là chú nai tơ khờ khạo trước con hồ ly tinh Nguyệt Cầm sao ?

Không thể im được, Bích Chiêu buột miệng:

- Anh không thể làm trái ý ba đâu .

Nguyệt Cầm nói:

- Nếu là ý tưởng cao siêu thì cũng nên làm khác, tuổi trẻ luôn nhạy bén và thực tế hơn lớp già . Chính bác Thực từng nói thế . Do đó, nếu có dịp, anh nên thể hiện ý trẻ của một người đang học cao học . Bác Thực sẽ không phiền đâu .

Toàn gật đầu, giọng chắc nịch:

- Ba tôi sẽ không phiền vì ý của ông cũng là ý tôi .
Kha cười nhạt và bước đi, Bích Chiêu ngần ngừ nhưng không dám đi theo . Cô biết với chuyện vừa xảy ra quan hệ giữa gia đình mình và gia đình Kha đã khác nhiều .
Dưới tác động của Nguyệt Cầm tình hình có tồi xấu hơn nữa .
Bích Chiêu nuốt tiếng thở dài . Mới một ngày thôi, bao nhiêu chuyện đã xảy ra . Cứ như vậy chuyện gì nữa sẽ đến trong tương lai . Có lẽ mẹ và dì Lài đúng khi bảo:
“không nên động tới những gì mình đã từ bỏ nó để đi tìm một cuộc sống bình an; dù là động tới với mục đích tốt” .

Nguyệt Cầm nhấp nhòm nhìn qua ô cửa kính của quán cà phê .
Cô ngồi đây hơn hai giờ đồng hồ rồi mà vẫn chưa thấy Chín Tấn đâu cả .

- Đúng là khốn nạn .

Cố nén lăm, nhưng Cầm vẫn phải buột miệng chửi đổng . Máy hôm liên Cầm hẹn Tấn nhưng gã không đến . Hừ! Chắc Chín Tấn định đánh bài chuồn với Nguyệt Cầm này hay sao ấy . Hừ! Với con ngốc nào thì có thể Chín Tấn thoát, chứ còn với cô thì đừng hòng .

Bước tới chỗ điện thoại, Cầm gọi nhưng máy di động của Tấn không có tín hiệu nào, kể cả bảo ngoài tầm phủ sóng .

- Con cáo già lại đổi số máy rồi . Đúng là đồ cầm thú .

Nguyệt Cầm hậm hực trở về bàn . Đến nước này, cô đành phải xuất đầu lộ diện cho Chín Tấn một phen tức tối thôi .

Ngoắc chiếc xe ôm chớ không dám gọi taxi như trước đây nữa, Cầm bảo bác tài chạy tới ngã Bảy . Xe ngừng trước một tiệm đồ gỗ cao cấp, Cầm bước xuống, trả tiền và xăm xăm bước vào trong .

Một phụ nữ trạc ngoài bốn mươi đơn đã chào mời .

Nguyệt Cầm lạnh tanh:

- Tôi muốn gặp ông Tấn .

Người phụ nữ nhú mày:

- Tấn nào ạ ?

- Chín Tấn .

- À! Ông chủ cũ tiệm này . Ông mới sang tiệm lại cho tôi nên đâu còn ở đây nữa .

Nguyệt Cầm thẳng thốt:

- Sang lại lâu chưa ?

- Khoảng nửa tháng .

- Chị biết ông hiện giờ ở đâu không ?

- Không . Nhưng ông có cho cái số di động . Cô chờ một chút nghen .

Nguyệt Cầm chẳng buồn chờ, cô thừa biết Tấn cho số điện thoại nào rồi . Thất thểu trở ra, Cầm đứng tần ngần bên lề chẳng hiểu phải đi đâu để tìm cho ra Chín Tấn, một khi gã đã cố tình tránh mặt cô .

Nhìn đồng hồ, Cầm lại ngoắc một chiếc xe ôm khác, cô bảo chở mình qua quận Bảy, nơi có mấy trường gà mà Tấn rất mê chơi . Gã có thể trốn Cầm, nhưng không thể xa trò đen đỏ này . Nếu hôm nay không gặp, thì chịu khóphục kích, bảo đảm ngày mai, ngày mốt cũng gặp được hấn ở cái trường gà nổi tiếng lớn độ đó . Cầm đang cần tiền, mất Chín Tấn coi như cô mất nguồn tài trợ dồi dào . Nói Tấn tài trợ cho Nguyệt Cầm cũng không đúng, hai người cùngmánh mung, cô thu lãi hàng tháng là lẽ đương nhiên . Lần này nếu Chín Tấn chơi bản định chiếm đoạt phần hùn của Cầm thì coi như hấn tới số rồi .

Chiếc Honda chạy vào con đường đất mấp mô, băng qua một cánh đồng cỏ rộng mênh mông có nhiều nhà lớn đã xây hoặc đang xây dở dang, Cầm bảo ngừng xe trước một ngôi nhà có cổng sắt cao, tường xây kín mít sát bờ kênh .

Một gã đàn ông mặt mày răn ri bước đến hát hàm:

- Kiểm ai ?

Cầm nói tên chủ trường gà, gã mặt rô mở cánh cổng sắt cho cô kèm theo lời làm bầm:

- Đàn bà cũng mê đá gà .

Cầm cười thật duyên:

- Anh có thấy Chín Tấn ở trống không ?

Gã đàn ông nhú mày:

- Chín Tấn hờ ? Có độ nào thiếu ổng đâu . Dạo này ổng ăn dầm nằm dề ở trường gà này luôn .

Nheo con mắt thật lẳng, gã hỏi:

- Em đi tìm thằng chả hả ?

- Hồng được sao ?

- Được chứ . Nhưng coi chừng thằng chả thua đậm dễ quạu lắm đó . Chín Tấn hồng biếtthương hoa tiếc nguyệt đâu .

Nguyệt Cầm gượng cười:

- Cám ơn anh đã dặn dò .

Gã gác cổng cười hi hi:

- Chuyện nhỏ mà .

Băng qua một khoảng sân trồng nhiều cây kiểng, Cầm ra phía sau ngôi biệt thự . Tại đây có một khoảng sân rộng cầu nằm sáu trăm thước vuông đang chật cứng người ta . Tiếng chửi thề văng tục lẫn tiếng xuýt xoa la hét vang lên điếc con ráy . Cầm dáo dác tìm và thật dễ dàng nhìn thấy Chín Tấn .

Hấn không quay quanh độ gà đang đá mà ngồi nhâm nhi bia lon

mặt lăm lè thật dễ sợ . Gương mặt Chín Tấn khiến Nguyệt Cầm nhớ tới lần hấn bày mưu tính kế với ba mình và chú Hai Thế cách loại Sáu Bảnh ra khỏi cuộc chơi . Lần đó gương mặt của Tấn cũng lạnh lẽo vô cảm và ác độc như vậy . Rõ ràng Chín Tấn đang gặp chuyện gì rồi .

Ngồi xuống đối diện với gã, Nguyệt Cầm vờ ríu ra ríu rít như bình thường .

- Trời ơi! Tìm anh mệt gần chết .

Chín Tấn vội liếc xung quanh rồi gất:

- Tìm anh làm chi vào lúc dầu sôi lửa bỏng này .

Mặt Nguyệt Cầm ngờ ngác:

- Đang thua độ à ? Hết bao nhiêu mà trông anh khó coi thế ?

Chín Tấn đánh mặt:

- Đừng giả vờ nữa . Đã dặn đừng tìm anh lúc này mà vẫn không nghe . Anh không muốn bị công an sờ gáy đâu .

Cầm hát hàm:

- Nếu không tìm anh sao em biết anh đã sang tiệm đồ gỗ cho người khác, sao em biết anh định cho em ra rìa . Thiếu anh, em vẫn sống, nhưng thiếu tiền thì chết đó .

Chín Tấn móc bóp ra, giọng cộc lốc:

- Bao nhiêu ?

Nguyệt Cầm lớn tiếng:

- Tôi không đi xin đâu mà anh hỏi giọng đó . Anh địnhxù tôi hả ? Hồng dễ đâu Chín Tấn .

Chín Tấn nhìn quanh . Trường ga náo nhiệt chẳng ai để ý tới hấn và Cầm . Vận hấn đang đen như mồm chó, hấn không muốn Nguyệt Cầm làm ồn ở nơi này, xui sẽ càng thêm xui vì đàn bà, nhất là hạng quỷ quái như ả ta .

Tấn đầu dụi:

- Khổ quá . Anh chỉ hỏi em cần bao nhiêu để anh chi chớ có dám bảo em đi xin đâu . Sao lại bắt lỗi bắt phải cơ chứ .

Nguyệt Cầm chanh chua:

- Khỏi cần vuốt ve, tôi ngáy lắm rồi . Anh nói đi . Tại sao phải sang tiệm đồ gỗ ở ngã Bảy mà không nói với tôi tiếng nào ?

Chín Tấn ngập ngừng:

- Nói, chắc chắn em không chịu, bởi vậy

Cầm cắt ngang:

- Bởi vậy anh mới lén bán để ăn chơi một mình cho sướng phải không ? Đồ khốn nạn! Nên nhớ vốn của tôi bỏ vào đó không ít đâu .

Tấn cười khẩy:

- Nhiều là bao nhiêu so với thiên hạ mà em la dữ vậy ? Phải chi em được toàn quyền sử dụng hết đất đai ngoài nhà thì còn có cơ

may làm giàu . Hừ! Họ chỉ chừa em một rẻo đất thừa cùng ngôi nhà hơn trăm tuổi, chả biết sập lúc nào ấy thì làm đếch gì . Đã vậy, lâu nay em còn lồi tòi vào cuộc để cuối cùng xôi hỏng bỏng không . Mẹ kiếp! Lúc nào cũng nơm nớp bị cảnh sát truy lùng . Suy cho cùng tôi và lão Hai Thế có khác gì nhau .

Nguyệt Cầm cố dần lòng:

- À, anh lòi mặt móc ra rồi à ? Thì ra lâu nay anh theo tôi đâu vì nghĩ tôi sẽ giữ được đất đai ngoài ấy .

Chín Tấn so vai:

- Tôi luôn tin em mà . Nhưng kết cục thì sao ? Em vẽ vời đủ thứ, xui tôi giúp mọi chuyện, giờ tôi cũng bị lồi vào tròng mà chả được xơ muối gì . Cái viễn cảnh mở lại chợ gỗ làm đầu nậu chỉ là hão huyền, tiền chỉ chi mà không thu vào có núi cũng lở .

Nguyệt Cầm xụ mặt:

- Tôi cũng đâu có muốn như vậy . Anh thấy đấy, ngay cách độc ác nhất tôi cũng sử dụng, nhưng vẫn không thành công, chắc tổ tiên nhà tôi ủng hộ việc làm này, nên cuối cùng đất đai đã hiến hết .

Chín Tấn nghiêng răng:

- Lẽ ra tôi không nên nhúng tay vào, để tụi giang hồ làm tiền . Em có biết hai thằng đâm xe vào bố con bác sĩ Kiên đãhốt của tôi bao nhiêu “vé” rồi không ? Mẹ kiếp! Chúng nó sẽ còn làm tiền tôi dài dài . Cảnh sát đã truy ra chúng, thế là phải tọng cho chúng ăn để chúng nhận lỗi uống rượu say và quệt phải người, sợ quá nên chạy luôn . Hừ! Nếu không, chúng khai có người thuê chúng đụng cha con bác sĩ Kiên thì tôi và em có nước húp cháo .

Nguyệt Cầm khó chịu:

- Anh quá dở khi lộ mặt cho chúng nắm thóp làm chi rồi bây giờ than thở .

- Đừng có nói giọng đó với tôi . Coi như từ giờ chúng ta không hợp tác làm ăn nữa . Đường ai nấy đi cho nhẹ .

Nguyệt Cầm nhếch mép:

- Anh đùa với tôi chắc ? Đường ai nấy đi à ? Tôi với anh ngoài làm ăn, còn tình nghĩa . Nếu trước kia tôi không chung vốn để anh vào đây mở tiệm thì bây giờ anh cũng chui nhủi trốn như ông Hai Thế thôi . Đừng nghĩ hất tôi ra khỏi đời mình nha . Hồng đế đâu .

Tấn lạnh lùng:

- Tôi quyết định rồi . Ngày mai tôi sẽ hẹn để đưa lại em vốn .

Nguyệt Cầm liếm môi:

- Bao nhiêu ?

- Bốn chục cây .

Cầm cười khẩy:

- Bốn chục cây vàng . Tôi có nghe lầm không vậy ?

Tấn nhấn mạnh:

- Như thế là tình nghĩa lắm rồi . Chớ như Sáu Bảnh trước kia mất cả chì lẫn chài .

Nguyệt Cầm rít lên:

- Thì ra anh giở chiêu này với tôi .

Chín Tấn ung dung:

- Đây gọi là “Gậy ông đập lưng ông” . Rồi cũng như Sáu Bảnh, em chả làm gì được tôi đâu .

Nguyệt Cầm mắt bình tĩnh, cô rít lên:

- Đồ tội! Tôi sẽ tố cáo anh tộitội

Mặt Chín Tấn trơ tráo:

- Tội gì ? Tổ chức khai thác mua bán gỗ trái phép hay mướn người thanh toán cha con bác sĩ Kiên theo kiểu xã hội đen ? Chà! Đường như tội nào cũng có phần em hết . Hơn nữa, em còn thêm tội tráo thuốc .

- Anh câm đi .

Ngay lúc ấy, một cô gái trong cái quần short cực ngắn và áo hai dây mát mẻ chạy tới bá cổ Chín Tấn hôn lên mặt gã chùn chụt .

- Anh Chín ơi! Con Bạch Nhạn thắng rồi . Minh vô mệnh .

Chín Tấn hất tay ả ra:

- Đi chơi cho anh bàn chuyện làm ăn .

Liếc xéo Nguyệt Cầm, cô gái nói trống:

- Cái mặt giống đang chờ nhận hàng cứu trợ quá .

Cầm điên tiết:

- Anh bỏ tôi để theo thứ rác rưởi này à ?

- Tôi bỏ quá khứ để có một tương lai tốt đẹp hơn . Em cũng nên làm như tôi cho đẹp cả đôi bên .

Nguyệt Cầm nuốt nghẹn xuống:

- Tôi không chấp nhận thua cuộc dễ như vậy đâu .

Giọng Tấn giễu cợt:

- Không chấp nhận thì nhắm làm gì nhau . Đàng hoàng còn có bốn chục cây vàng, bằng không thì thôi .

Dứt lời Chín Tấn đứng dậy đi về phía đám đông đang vây quanh hai con gà đá .

Nguyệt Cầm giận run lên, cô chạy theo nắm tay Chín Tấn ghì lại:

- Chúng ta vẫn chưa xong chuyện . Anh phải đưa tôi vàng ngay bây giờ .

- Bây giờ thì không có .

- Vậy chắc gì ngày mai anh có . Đừng hòng hẹn rồi trốn, tìm được anh đâu phải dễ, tôi không buông anh nếu tôi chưa nhận số vàng đó .

Chín Tấn trừng mắt:

- Đây không phải chỗ để em làm giặc đâu . Chỉ cần tôi kêu lên là có người tổng em ra ngoài ngay .

Phủi chỗ Nguyệt Cầm vừa vịn tay vào, Chín Tấn vênh váo bước đi, bỏ mặc cô đứng chết trân. Hần lần thật nhanh vào đám đông, đang hăng máu đỏ đen. Cầm ngồi phịch xuống đất. Có nằm mơ cô cũng không tương có lúc chính cô rơi vào trường hợp này. Cầm nhớ tới Sáu Bảnh tới tiếng khóc, tiếng cười trong những đêm trời đổ mưa của hắn.

Sáu Bảnh điên cũng phải. Sau chuyện đòi thay trắng đổi đen như vậy mấy ai không điên, đã vậy hắn còn bị chấn thương đầu nữa. Nhưng Sáu Bảnh điên thế mà hay. Tỉnh như cô mới thăm thía ê chề.

Nguyệt Cầm lẩm bẩm y như Sáu Bảnh:

- Tao phải giết mày, đồ phản bội! Đúng là Sáu Bảnh từng nói thế với Cầm và cô đã sợ đến mức quíu cả chân tay. Trước mặt Cầm, cái con dao sáng dới của Sáu Bảnh như đang chọc đâm vào tim cô, Nguyệt Cầm ôm mặt.

Tiếng người ồn ào la hét như kích động tâm trí Cầm hơn. Cô lại lải nhải:

- Tao phải giết mày. Tao phải

Mắt Cầm bừng lên khi dưới ngay chân cô là một cái cửa gà bằng inox cong vút bén ngót mà tay chủ gà nào đó vút ra. Những con gà được mang đôi cửa giả này vào chân đá rất ghê. Con thua cuộc không bao giờ còn nguyên vẹn, lắm khi bị cửa nhọn cong móc cả ruột gan ra ngoài.

Cầm nhặt cái cửa lên và nghe tim đập thành thịch. Như một con người vô hồn vô vía, cô lê từng bước về phía trước, chen vào đám đông, sức mạnh khác thường cô tới gần Chín Tấn.

Cầm gọi tên và đợi Chín Tấn quay lại, cô đâm liên tục vào ngực hắn giữa tiếng hò hét như điên cuồng của đám đông đang say máu cá độ.

Bích Chiêu dắt xe vào nhà và buông mình lên salon, người mệt mỏi đến mức không muốn động đậy. Chiêu vừa đi thăm Nguyệt Cầm về và thấy hết ham thích gì trên cuộc đời này nữa.

Cô thở dài, ray rứt, bồn chồn.

- Sao lại đến nông nổi ấy nhỉ?

Phải vì tại người ta có quá nhiều tham vọng và thủ đoạn rồi vì không biến được những thứ ấy thành hiện thực nên mới trở nên ngây dại nửa tỉnh nửa điên không?

Bích Chiêu không biết nữa, chỉ cảm nhận rằng khi bước vào thế giới Nguyệt Cầm đang sống, cô thấy kinh khủng. Đó là thế giới của những người không ý thức được về bản thân, về không gian, thời gian. Thế giới của những người bệnh tâm thần.

Bà Lại từ bếp bước ra:

- Sao lại nằm dài ở salon vậy ?

Bích Chiêu chẳng buồn động đậy:

- Chán đời quá dì Lài ơi . Vào chỗ Nguyệt Cầm về, con chỉ muốn khùng theo họ .

Bà Lài hỏi ngay:

- Có gặp nó không ?

- Dạ có . Nhưng Cầm chả nhận ra con . Mặt mày lơ láo, tóc tai bù xù, đúng là điên thật rồi .

Bà Lài thở dài:

- Gieo nhân nào thì gặt quả ấy .

Rồi bà nghi ngờ:

- Con đó ghê gớm lắm . Chỉ trời mới biết nó bệnh thật hay giả vờ chạy tội .

Bích Chiêu rùng mình:

- Trời! Ở tù chắc đỡ khổ hơn ở chung với người điên . Con nghĩ chả ai đủ can đảm ở đó đâu, nếu người ấy bình thường .

- Ai dì không biết, nhưng Nguyệt Cầm thì dám lắm .

Bích Chiêu im lặng, cô cố hát ra khỏi đầu ý tưởng dì Lài vừa gieo vì cô cũng đã nghĩ như dì . Một suy nghĩ quá đáng thậm chí ác độc nữa, nhưng vẫn lẫn lẩn trong tâm trí cô . Mãi đến khi gặp Nguyệt Cầm, Chiêu mới nghĩ khác .

Giọng bà Lài cao lên:

- Tới bây giờ mình cũng chẳng biết nó có què thật không . Sợ trước đây nó nói láo mà chả ai kiểm tra được ngoài chuyện nghe hết người này tới người kia nói lại cho .

Bích Chiêu nhắm mắt:

- Dì thắc mắc làm chi quá khứ của Nguyệt Cầm . Điều cần nghĩ tới là tương lai của chị ta kìa . Thật khổ khi sống trong cõi mơ hồ mộng lung như vậy .

Bà Lài ôm hai vai, mặt rúm ró lại:

- Rốt cuộc Nguyệt Cầm là đứalãnh nợ cho nhà họ Vũ . Nghĩ chuyện đời mà thất kinh . Một dòng họ với bao nhiêu con người, mà thế hệ nào sinh ra cũng có kẻ không chết yểu cũng điên khùng hay dị tật . Cầu mong khi ba con làm việc đại phúc, đại thiện này rồi đời sau cháu chắt không còn rơi vào nỗi bất hạnh ám ảnh triền miên này nữa .

Toản vào nhà ào ào như giông gió, anh nhìn dì Lài:

- Ba cháu đâu ?

- Ở trong phòng .

Bà Lài chưa kịp hỏi thêm câu nào, Toản đã vội phóng đi .

Bà lẩm bẩm:

- Làm gì như đi ăn cướp thế ?

Bích Chiêu ngồi bật dậy:

- Để cháu chạy theo xem sao .

Bước vào phòng ông Thực, Chiêu còn kịp nghe anh Toàn nói:

- Chín Tấn đã bắt đầu khai . Khai tất cả từ hồi còn ở ngoài xứ cho tới khi bị Cầm đâm .

Bích Chiêu vọt miệng:

- Hắn đã khai gì vậy anh Hai ?

Toàn lừ mắt:

- Chuyện gì cũng có mặt em . Đúng là lắm điều .

Ông Thực hỏi:

- Những điều hắn khai, có liên quan đến Nguyệt Cầm không ?

- Dạ có . Thì ra mọi sự đúng như trước kia đã nói . Nguyệt Cầm không hề có tật chân, con nhỏ là tay mặt của chú Đĩnh, sau khi chú ấy chết, Cầm thay vì đứng về một phe với chú Hai Thề, con nhỏ lại tách ra nấp sau cái bóng của Chín Tấn . Do đó giữa Hai Thề và Cầm đã có những tranh chấp ngầm trong làm ăn . Thế nhưng vì lúc đó phải nương nhau mà sống, nên chú Thề phải nhường cháu mình một bước . Hai Thề đành chịu để Chín Tấn quản lý khu chợ gỗ béo bở của chú Đĩnh . Mãi đến khi công việc bắt đầu có khó khăn vì bị kiểm lâm truy quét liên tục, Chín Tấn mới vào Sài Gòn mở tiệm bán đồ gỗ cao cấp nhằm che mắt thiên hạ . Lúc này, Cầm với vai tàn tật, ngồi xe lăn điều hành mọi hoạt động ở chợ gỗ mà Tranh là phụ tá của Cầm .

Ông Thực thốt lên:

- Thật không ngờ .

Chiêu im lặng nghe Toàn kể tiếp:

- Công việc của cô ta vẫn tiến triển tốt đẹp, mãi cho đến khi ba và bác sĩ Kiên ra, Nguyệt Cầm bắt đầu rối . Vì sợ ba đòi lại quyền thừa kế ngôi nhà, đất đai, nên Cầm đã có ý định cho ba chết .

Ông Thực tái cả mặt, trong lúc ông còn ngây người ra thì Chiêu nói nhanh:

- Bằng cách cho ba uống thuốc ngủ .

Toàn xác nhận:

- Đúng vậy . Chín Tấn nói nếu Kha và em ra trễ chừng một ngày, chắc chắn ba khó thoát khỏi tay Nguyệt Cầm .

Ông Thực ôm đầu:

- Chắc Chín Tấn xúi Nguyệt Cầm việc độc ác này, chứ bản thân nó chắc không nghĩ ra được đâu .

Toàn nói tiếp:

- Không thực hiện được ý đồ này, Cầm liền vờ nghiêng về phía ba, con bé vui vẻ ủng hộ ý kiến đất, nhưng thật ra bên trong Cầm luôn ngấm ngầm phá bằng nhiều cách . Đến khi Hai Thề bị truy quét phải bỏ trốn, Nguyệt Cầm thấy khó ở lại ngoài xứ nên mới vào Sài Gòn, con bé biết Kha có cảm tình với mình nên mới điện

thoại cho cậu ấy và bảo rằng đã chinh hình chân .

Ông Thực nhếch môi:

- Thì ra mọi người đều bị nó gạt .

Toản trầm ngâm:

- Chỉ một thời gian ngắn, Kha đã nhận ra bản chất của Nguyệt Cầm, cậu ấy có nói với con với tất cả cẩn trọng . Thoạt đầu, con không để ý, nhưng khi thấy Cầm nhiều lần bảo con nên khuyên ba đừng hiến đất, con mới tin lời Kha là đúng .

Giọng Toản phần nộ:

- Nó đúng là mất hết tính người khi sau đó đã thuê người tông vào xe cha con bác sĩ Kiên và thâm hiểm nhất là đánh thuốc khiến ba phải ngộ độc . Con thật phải dằn dử lắm mới không cho Cầm vài cái tát .

Giọng ông Thực vẫn tràn đầy bàng hoàng:

- Không hiểu sao họ Vũ lại có đứa ghê gớm như Nguyệt Cầm . Nếu chuyện không đổ bể ra, chúng ta vẫn chung sống với nó, vẫn thương yêu nó với tình ruột rà . Vậy mà nó lại xem ta như kẻ thù, nó sẵn sàng loại bỏ bất cứ người thân nào vì quyền lợi .

Rồi ông lại nghi ngờ:

- Nhưng biết đâu Chín Tấn biết chuyện Cầm đang điên dại nên đổ hết tội cho con bé, chớ thật ra, Cầm không đến nỗi tệ như vậy .

Toản lắc đầu:

- Tới non nước này mà ba vẫn còn nghĩ tốt cho nó sao ? Cho dù Cầm không chủ mưu, nó cũng phạm tội tày trời, mức độ mỗi lúc một nghiêm trọng hơn . Nó phải vào tù mới đúng .

Ông Thực thở dài:

- Lòng tham của con người thật kinh khủng . Ba vẫn tin rằng việc mình hiến đất là thuận lòng người . Sau này có chết, gặp tổ tiên ông bà ba tin không ai trách việc làm này của ba .

Bích Chiêu cười tươi:

- Vậy mà trước đây ba lại nằm mơ

Ông Thực nói:

- Trước đây khi quyết định một chuyện lớn, ai lại không gặp ác mộng chứ .

Bích Chiêu nhỏ nhẹ:

- Giờ thì ba ngủ ngon mà không cần thuốc rồi .

Toản buột miệng:

- Chưa chắc đâu . Ba sẽ lại khó ngủ vì bệnh của Nguyệt Cầm, vì cái làng Hòa Bình trong tương lai ấy .

Ông Thực chép miệng:

- Nếu ba chờ cho tới lúc bác sĩ Kiên bình phục rồi mới làm thủ tục hiến đất, có lẽ Nguyệt Cầm không đến nỗi như bây giờ .

Chiêu có ý kiến ngay:

- Con lại cho chuyện mâu thuẫn giữa Cầm và Chín Tấn tất yếu phải xảy ra không sớm thì muộn . Bởi vậy ba không nên dẫn vật mình nữa, khi điều ba ước đã thành hiện thực .

Giọng Bà Lài vang lên ngoài cửa:

- Chiêu! Có điện thoại .

- Ai vậy dì ?

Bà Lài càu nhàu:

- Ai trồng khoai đất này .

Bích Chiêu chạy vội tới chỗ đặt điện thoại, cô chớp mi khi nghe giọng Kha:

- Đang ăn vụng hay sao mà bắt anh chờ máy lâu thế, hử con ?

Bích Chiêu phụng phịu:

- Lúc nào cũng nghĩ xấu cho người ta . Ghét! Kha cười khế:

- Ghét nhiều hay ít ?

- Đương nhiên là nhiều .

- Vậy anh an tâm ở lại đây dài hạn .

Tim Bích Chiêu thất lại, cô rối rít:

- Dài hạn là bao lâu ?

- Chẳng nào xây xong làng Hòa Bình anh sẽ về .

Bích Chiêu mát mẻ:

- Xong làng thì anh ở lại đó lập nghiệp luôn chứ về làm chi .

Kha ậm ự:

- Anh cũng định như vậy . Không khí núi rừng phù hợp với anh hơn ở thành phố bụi bặm, nhưng ở một mình buồn lắm .

Chiêu chì chiết:

- Thì tìm thêm một mình nữa . Con gái vùng núi chiều chồng lắm đó .

- Vậy sao ? Thế mà anh không biết chứ . Nhất định anh sẽ nhờ Ba Thìn giới thiệu cho anh một cô .

Bích Chiêu nuốt nước bọt, dù biết Kha cố ý trêu mình, cô cũng thấy tức . Mím môi lại, Chiêu chẳng thèm nói lời nào .

Giọng Kha chậm rãi:

- Sao im lặng thế kia chứ ? Đừng nói với anh em đang nhòe nhen - Xì! Ai thèm khóc . Em im lặng để nghe anh vẽ vờ tiếp tương lai ở vùng núi của mình đấy nhé .

- Chưa có người ở cùng, anh biết vẽ gì bây giờ . Hay em vẽ hộ anh đi .

- Anh không tốn tiền điện thoại để hỏi em chuyện này chứ ?

Kha vẫn đều giọng:

- Không . Nhưng tại em gợi ý, nên anh đành chịu tốn tiền vậy .

Cười vợ vùng cao cũng nên lắm chứ khi con gái thành phố lúc nào cũng bảo ghét anh nhất trên đời . Để anh tính nhe . Công ty giao anh quản lý công trình này, ít nhất cũng sáu, bảy tháng mới xong .

Thời gian ấy đủ tìm hiểu để cưới vợ rồi . Đúng không Chiêu ?

Bích Chiêu nóng mặt, cô nói một hơi:

- Đúng . Vậy anh lo tìm hiểu sớm sớm đi . Em không làm phiền anh nữa đâu .

Dứt lời cô gác máy thật mạnh . Kha là thế đó, lúc nào cũng ngạo mạn, dễ ghét . Con cô lại nhất định không chịu thua để thú nhận là yêu anh .

Anh Toàn vẫn bảo:

- Hai đứa bây y như trẻ con .

Và Chiêu đã hất mặt vênh váo:

- Kệ em! Vậy ma bữa nay “Trò trẻ con” ấy làm cô đau lòng mới tức chứ .

Sau khi nhận đất, bác sĩ Kiên vì không có đủ sức khỏe để điều hành công việc như trước kia nên đã giao toàn bộ kế hoạch cho một công sự tín cẩn khác . Ông ta đã nhanh chóng tổ chức đầu thầu xây dựng làng .

Công ty của Kha đã trúng thầu và anh được đề cử làm trưởng công trình . Thế là Kha quay lại khu rừng Cẩm .

Công việc bận rộn đến mức từ hôm về xứ toi nay, Kha chưa trở lại thành phố lần nào nhưng rất thường điện thoại về đề ?nói “Biết bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất” trừ chuyện nói “yêu em” .

Đúng là chưa bao giờ Kha nói yêu Chiêu . Lần đó khi cố hôn cô, anh cũng chỉ lơ lửng bảo “thích em” mà thôi . Thật ra, Kha đùa hay thật ? Lời tỏ tình trong điện thoại đâu có khó nói . Sao Kha lại không nói kìa ?

Dì Lại từng lắc đầu phê bình:

- Cái thằng đó chắc có bao nhiêu lương là nộp vào tiền điện thoại hết . Hoang phí quá .

Bích Chiêu đã bênh Kha:

- Ở ngoài ấy buồn chết được, không gọi điện, Kha biết làm gì bây giờ hở dì ?

Dì Lại đã vặn vẹo:

- Quan trọng là nó đã nói với con những gì cần phải nói chưa ?

Nếu những lời “cần phải nói” của Kha là báo tin mình sẽ lấy vợ miền núi thì với Bích Chiêu không còn gì phũ phàng, đau đớn hơn . Nhưng lẽ nào Kha lại như thế ? Anh đùa đấy .

Chuông cổng reo, chắc mẹ về . Bích Chiêu ném bọc ra một bên, lơn tơn ra mở cửa .

Gương mặt Kha vừa tỉnh quái vừa phong trần sương gió hiện ra khiến Chiêu khựng lại mất mấy giây, định rửa:

- Sao anh không chết luôn ngoài ấy đi .

Nhưng cô kịp cắn môi nhớ tới lần rửa trước kia của mình . Có điều im lặng thì ám ức lắm, Bích Chiêu mát mẻ:

- Định về mời người ta đi ăn cưới chắc ?

Kha không rời mắt khỏi cô, giọng nửa đùa nửa thật:

- Không nhanh đến thế đâu, dầu anh đã chọn được người rồi . Vì em là bạn thân nhất, nên anh muốn được nghe ý kiến của em về cô nàng của anh .

Bích Chiêu bán tín bán nghi . Cô hoang mang với những gì vừa được nghe . Kha vẫn nói đùa như thật, nói thật như đùa

.....Nhưng lần này anh đùa hay thật đây ?

Trần tình lại, Chiêu nói:

- Em không dám có ý kiến đâu . Anh đừng hỏi em làm gì, nhớ sau này buồn vui lại đổ thừa em . Tội lắm .

Kha lẽo đẽo theo Chiêu . Hai người ngồi xuống ghế đá . Cô chịu trận ánh mắt của anh . Thế đấy, sau một thời gian xa cách đầy nhớ nhung, những lời đầu tiên nói với nhau lại là những lời vớ vẩn hết sức .

Kha nhỏ nhẹ:

- Nói gì với anh đi Chiêu . Vượt bao nhiêu cây số về ^`đây, anh muốn nghe em, ngắm em, trông thấy em giận, em khóc chứ không thích em lặng thinh thế này .

Bích Chiêu khô khan quay đi:

- Em đã bảo em không ý kiến gì về chuyện vợ con của anh, đừng nói thích hay không vì em .

Xoay hai vai Chiêu lại, Kha hỏi:

- Thật sao ?

Tránh ánh mắt anh, Chiêu đáp:

- Thật .

- Ngay cả khi cô gái anh tha thiết yêu, điên cuồng yêu là em à ?

Bích Chiêu ấp úng:

- Anh đừng đùa nữa . Em không chịu nổi . Lúc anh nói thế này, lúc anh nói thế khác . Em biết tin vào đâu bây giờ . Hôm ở bệnh viện, khi lọt thỏm trong vòng tay anh, em đã tin rằng anh rất yêu em .

Nhưng sau đó, anh lại thay đổi thái độ khiến em hụt hẫng . Em có cảm giác anh là người hoàn toàn khác .

Cẩn môi rưng rưng, Chiêu nói tiếp:

- Mỗi lần nhận điện thoại, em thấy anh thật gần gũi cũng thật xa lạ . Đã có bao giờ anh nói yêu em đâu, giờ lại trách em .

Kha trầm giọng:

- Anh phải cố gắng dần lòng hàng trăm lần để khoan nói lời thiêng liêng đó, em hiểu không ?

Chiêu bướng bỉnh:

- Không . Em không hiểu .

Kha giữ chặt hai vai cô:

- Sau vụ việc bác Thực bị ngộ độc thuốc, anh luôn sống trong mặc

cảm dù biết chắc ba anh vô tội . Anh muốn khi nói yêu em, giữa chúng ta không bị một bóng đen ngờ vực nào chen vào hết . Gia đình em tin Nguyệt Cầm không liên can và cho rằng ba anh vô tình lộn thuốc . Với lương tâm bác sĩ chữ vô tình ấy nặng nề lắm . Em biết không ?

Bích Chiêu kêu lên:

- Nhưng em tin anh cơ mà .
- Mình em tin vẫn chưa đủ . Chúng ta sống còn có người thân nữa . Nhưng giờ đây anh đã sẵn sàng để nói yêu em, yêu em nhất trên đời rồi .
- Anh đã biết .

Kha gật đầu:

- Chính anh và Toàn đến cơ quan điều tra để hỏi về chuyện đáng tiếc đó . Coi như mọi sự đã rõ ràng, minh bạch . Anh có quyền nói yêu em rồi .

Mặt Bích Chiêu đỏ lên:

- Thế còn cô nàng vùng cao nguyên của anh ?

Kha kéo Chiêu vào lòng:

- Cô ta chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng phong phú của em .
- Ai biết cô ta có trong tim anh hay không .

Kha tủm tỉm cười:

- Chắc chắn là không vì tim anh bị giữ kỹ bởi mười móng vuốt hổ, nhỏ như con muỗi cũng khó lòng lọt vào hướng hồ chi một cô nàng nào đó .

Bích Chiêu cầu mạnh vào hông Kha . Thật nhanh lẹ, anh khóa chặt tay cô lại và cúi xuống Ngày mai, anh sẽ quay lại khu rừng Cầm để xây dựng cho xong khu làng Hòa Bình . Đó là ước nguyện của ba anh và ba Bích Chiêu .

Những ước muốn, khó khăn đã qua rồi, Kha tự hào mình được đóng góp phần công sức nhỏ bé cho quê hương . Anh tin chắc Bích Chiêu cũng tự hào như anh .

Hết

Nguồn: May4phuong

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA